

VƯƠNG VĂN KIẾT

Đỗ Quyên dịch

THẦN BÍ XÃ

SỰ KIỆN KỶ BÍ DƯỚI CHÂN NÚI TUYẾT

TẬP 2

**SỰ KIỆN KỶ BÍ
DƯỚI CHÂN NÚI TUYẾT**

**Dòng sách Thám hiểm
khoa học giả tưởng**

Dành cho thanh thiếu niên



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

TRẺ GIỚI

Duong Kobo's Book Club

*Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo*



SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Trụ sở chính:

Số 46. Trần Hưng Đạo, Hoàn Kiếm, Hà Nội

Tel: 0084.24.38253841

Chi nhánh:

Số 7. Nguyễn Thị Minh Khai, Quận I, TP. Hồ Chí Minh

Tel: 0084.28.38220102

Email: thegioi@thegioipublishers.vn

marketing@thegioipublishers.vn

Website: www.thegioipublishers.vn

THẦN BÍ XÃ

Tập 2: Sự kiện kỳ bí dưới chân núi tuyết

Chịu trách nhiệm xuất bản

GIÁM ĐỐC – TỔNG BIÊN TẬP

PHẠM TRẦN LONG

Biên tập: Trịnh Hồng Hạnh

Vẽ bìa: Thìn Nguyễn

Trình bày: Thìn Nguyễn

Sửa bản in: Hương giang Books

LIÊN KẾT XUẤT BẢN

Công ty TNHH sách Hương Giang

Địa chỉ: Số 7, tổ 21, quận Long Biên, Hà Nội

In 2.000 bản, khổ 13 cm x 19 cm tại Công ty TNHH In - Thương mại Thuận Phát.

Địa chỉ: Tổ dân phố Vân Trì, phường Minh Khai, quận Bắc Từ

Liên, TP. Hà Nội.

Số xác nhận ĐKXB: **3790-2021/CXBIPH/07-234/ThG.**

Quyết định xuất bản số: **1233/QĐ-ThG** cấp ngày 14 tháng 12 năm 2021.

In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2022. Mã ISBN:
978-604-345-089-7.

Giới thiệu sơ lược

T hám hiểm gia nổi tiếng của thành phố Nam Minh - La Mông đã thành lập một đội thám hiểm với tên gọi “Thiên Thê” tức “Thang trời”, người này cứ mỗi năm miệng mười khoe khoang về những thước phim mà mình đã quay được ở dãy Himalaya, và hứa hẹn rằng sẽ tìm được những chứng cứ trước những lời đồn về quái vật tuyết.

Vào những ngày đầu, ngày nào họ cũng quay lại những thước phim bằng máy quay để lưu lại tình hình lúc bấy giờ. Mãi đến khi La Mông quay được những dấu chân cực lớn trên tuyết, và phát hiện rất nhiều sợi lông đỏ, nhìn thấy những xác chết của sinh vật sống, cùng tiếng rống chói tai vang khắp trời, đã khiến đội thám hiểm càng nóng lòng muốn thâm nhập tìm kiếm trong lòng núi tuyết. Cuối cùng, vào một ngày nọ, đội thám hiểm đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài, từ đó bật vô âm tín. Sự kiện này thường được nhắc đến trên các nền tảng truyền thông của thành phố Nam Minh, và cứ thế tin đồn nổi tiếp tin đồn.

Ba năm sau, nhóm các bạn trẻ đọc được tin tức này trên máy tính, và lần này, họ lại nhận được thư của “Người Thần Bí”. Thế là, bốn bạn trẻ nhanh chóng đến dãy Himalaya. Tại đây, đám bạn đã gặp được một người ngẫu như La Mông...

Người này mọc lông dài toàn thân, gã kể lại những tao ngộ đáng sợ bản thân đã trải qua trên dãy núi tuyết vào ba năm trước, cùng với một nơi vô cùng đáng sợ đủ để hủy hoại con người. Nhằm phá vỡ những âm mưu nơi này, cả đám bạn đã quyết định trở lại ba năm trước. Nhưng họ sẽ xuyên không bằng cách nào? Người ngoài hành tinh Đại Liễm Đồ sẽ giúp những cô cậu trẻ tuổi này chứ? Quái nhân đầy lông dị thường này có thể là ai?

Dưới bầu trời u ám, tuyết phủ trắng xóa, giăng đầy trên những dãy núi cứ nổi tiếp mãi đến không ngừng, tiếng gió rít cắt qua những cây lá kim đang cao ngạo uốn mình thẳng tắp, trên mỗi chiếc cây

là dải băng treo lơ lửng đều có hai ba con khỉ lông vàng đang ngồi chồm hổm dưới đó, chúng giống như những vệ sĩ của từng già, gương ánh nhìn đầy cảnh giác về phía đoàn thám hiểm cách đó không xa.

Họ khoác trên mình chiếc áo bảo hộ dày dặn chắc chắn, đội thêm chiếc mũ nhung, trên lưng đang khoác chiếc ba lô leo núi cao ngất, bên cạnh còn có hai con bò Tây Tạng đang thồ lương thực. Họ thở phì phò, mỗi bước chân cất lực đều đều nện xuống. Tuyết bay đầy trời như che lấp cả hai mắt họ, làm cho làn dạ lộ ra ngoài đông lại đỏ bừng lên.

Người mặc áo vàng không chịu nổi thò tay lau hết những bông tuyết bám quanh mắt, nhưng lại chẳng thể nâng tay lên, chuyện gì đang xảy ra vậy? Anh ta lại gắng sức thêm lần nữa, nhưng vẫn chẳng ăn thua gì. Tầm nhìn của anh ta bắt đầu trở nên mơ hồ, mấy con bò Tây Tạng trước mặt cứ đảo đi đảo lại, bỗng nhiên đầu anh ta cảm xuống một cái hố tuyết.

Kế đó, cả đoàn cuối cùng truyền đến một âm thanh “bùm bùm”, một con bò Tây Tạng kêu rên thống thiết trong tuyết, đầu của nó chảy rất nhiều máu, nhưng vẫn không nhúc nhích gì cả.

Cả đoàn thám hiểm dừng lại, nhìn vào người mặc áo vàng môi tái nhợt và con bò Tây Tạng đã hi sinh, người ở đó đều bắt đầu lo lắng.

“Nếu bão tuyết vẫn tiếp tục thì chúng ta có khả năng sẽ giống con bò kia đói rét mà chết mất.”

“Đúng vậy, đội trưởng La à, hay là chúng ta nghỉ ngơi một đêm rồi hẵng đi được không?”

Người mặc áo đen trong đội chau mày không đáp lời, một lúc trôi qua rồi gật đầu.

Sắc đêm dần buông, bão tuyết lặng dần, mọi người ngồi trong lều bạt đốt lửa nướng thịt, từng đợt thịt nướng tỏa hương bao phủ khắp núi tuyết, họ vừa ăn vừa cười, múa hát tưng bừng, vô cùng náo nhiệt.

Khì khi, khi khi, rừng lá kim tích đầy tuyết bỗng xuất hiện một thân hình kỳ quái, đội trưởng La cảnh giác quay đầu nhìn lại, nhưng anh càng chết lặng người - hơn mười cặp mắt phát ra thứ ánh sáng xanh, với cái đuôi dài đang chuyển động trong rừng, chúng khẽ thở, và đang tiến về phía mình!

“Gao...” một bữa no cặn kẻ khiến chúng càng thêm phần hưng phấn!

Đoàn thám hiểm gơ cây đuốc đang cầm trong tay, từ từ quay người, cả nhóm ngừng thở, lòng bàn tay và bàn chân đều nhơm nhớp mồ hôi. Ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chăm vào đàn sói Tây Tạng từ trong rừng, điều kỳ lạ đó là bầy sói nhất loạt đều mặc áo đen.

“Chạy nhanh! Qua cầu treo!” Đội trưởng La hét lớn, cả đoàn lập tức chạy như bay, đàn sói bám sát phía sau, phát ra những tiếng gầm bất mãn.

Những tấm gỗ cũ nát quá đổ rung lắc trong hẻm núi, vừa giẫm chân lên đó thì đoàn thám hiểm đã nghe thấy tiếng “rắc rắc”, nhìn thấy bầy sói trước mắt bỗng nhào tới, họ không còn tâm trí nghĩ đến lại cầm cổ chạy qua cây cầu treo, nhưng người mặc áo vàng đi đầu tiên đã vô ý đã giẫm lên tấm ván rỗng, kèm theo là thứ âm thanh chói tai, người cũng biến mất luôn trong hẻm núi tối tăm.

Trời ơi, nguy hiểm quá! Cả đoàn nắm chặt dây thừng, cẩn thận nhìn xuống khe núi sâu không thấy đáy, trong lòng thầm mừng vui. Nhưng họ đã do dự, dừng lại giữa cầu, chân chừ không dám bước tiếp thêm bước nữa. Gió núi cứ thét gào cắt ngang qua, những tấm gỗ cứ rung lên khê khàng, khiến lòng dạ ai nấy cũng như đang treo lên thẳng đứng, rồi họ quay đầu nhìn lại phía sau và phát hiện bầy sói đã ở trên cầu!

“Qua đây nhanh lên!” Đội trưởng La - người đầu tiên đi qua, lớn tiếng gọi những người phía sau.

Đúng vào lúc cả đoàn đang chuẩn bị tiến lên phía trước thì La Đội bỗng nhiên rỗng dưới chân, tuyết lở, cả người ngã xuống cây cầu, cú ngã ấy suýt chút nữa khiến anh không ngóc đầu dậy nổi nữa, không quan tâm đến cơn đau đớn trên cơ thể, nhưng lại phát hiện cơ thể không thể động đậy được nữa. Gập quỳ rồi, tay cũng không nhấc nổi nữa?

Vào giây phút đó, từ trên đỉnh núi truyền đến một âm thanh khác lạ, cả đám người ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy bầu trời nổi lên một đám mây tuyết muốn nuốt trọn mọi thứ trong làn bụi, thần núi dường như phát động nội lực làm kinh động hết cả chiếc áo choàng tuyết trắng, một lượng lớn tuyết tích tụ men theo đỉnh núi lăn xuống, như cơn sóng lớn đang trào dâng mãnh liệt trên mặt biển. Bầy sói trông thấy thế thì nhanh chóng quay đầu tháo

chạy, người trên cầu lão đảo nghiêng mình, một nguồn lạnh lượng cực lớn trào dâng xông đến, những tấm gỗ lại một lần nữa chống đỡ không nổi nữa, tiếng “tách tách” vang lên và dây thừng đứt!

“Cứu mạng...” Một thứ âm thanh chói tai xé ngang bầu trời.

Chương 1

Mèo máy của "Người thần Bí"

(1)

“T hẩm đại nhân, nhanh mở cửa đi!”

Lạc Viễn, Đậu Đồ Đồ và Nhiếp Phi Phàm đứng ở dưới tầng chung cư, nhìn thẳng vào màn hình điện thoại và lớn tiếng gọi Thẩm Tiểu Lệ. Bốn bạn trẻ là học sinh cùng lớp trong trường trung học Nam Minh, đã từng lập ra đội phá án thần bí, sau này lấy tên gọi “Thần Bí Xã” làm biệt hiệu cho cả nhóm.

Hôm nay là ngày thứ ba của kỳ nghỉ hè. Vừa tảng sáng, Thẩm Tiểu Lệ đã vô cùng hào hứng thông báo đến cả nhóm, để chúc mừng ngày thành lập Thần Bí Xã, cô đã đặc biệt chuẩn bị một buổi tiệc với sự bất ngờ. Bình thường, Lạc Viễn ngủ nướng đến giữa trưa, hề nghe thấy có gì đó bất ngờ là sẽ nhanh chóng nhảy cẫng lên trên giường, rồi phi như bay đến với đám bạn của mình, nhưng vào thời khắc này, ba chàng trai lòng tràn đầy kỳ vọng vẫn đang đứng ở ngoài cánh cửa một lúc lâu, Thẩm Tiểu Lệ vẫn không đáp lời nào.

“Thẩm đại nhân không phải là sẽ có chuyện gì đấy chứ?” Đậu Đồ Đồ kéo dài giọng, cất lời hỏi.

“Không có đâu, anh họ của cậu ấy là cảnh sát, ai dám động đến nàng ta chứ?” Lạc Viễn không cho là đúng.

“Lớp trưởng của chúng ta sẽ không trừng phạt gì bọn cường đạo đấy chứ? Sao lâu thế rồi vẫn không mở cửa vậy?” Nhiếp Phi Phàm vẫn luôn bình tĩnh giờ đã có chút nôn nóng.

Một tiếng “đình!” vang lên, cánh cửa được mở ra, nhưng màn lặng

thình vình tiếp diễn, vẫn chẳng thấy Thẩm Tiểu Lệ lên tiếng. Cả nhóm nhanh chóng đẩy chiếc cửa kính, rồi ấn thang máy lên tầng 7, đi đến bên ngoài tấm cửa sắt. Đậu Đồ Đồ vừa nhìn vào bên trong cánh cửa bằng gỗ trắc, vừa ấn chuông liên tục.

Tròn hai phút trôi qua, vẫn không nhìn thấy mặt Thẩm Tiểu Lệ, trong phòng lại vang lên một hồi tiếng “đình đình đình”, ánh mắt Đậu Đồ Đồ xen lẫn sự nghi hoặc và kinh hãi, lẽ nào kẻ đạo tặc nào uy hiếp Thẩm Tiểu Lệ không thành nên đã đập đầu cậu ấy vào tường hay sao?

Tiếng chuông gấp gáp kéo theo nỗi bất an cũng theo đó lớn dần lên trong lòng của cả đám bạn, thậm chí, Lạc Viễn đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần chiến đấu - cậu sẽ sử dụng siêu năng lực bắt tên đạo tặc ấy bay trên không trung, rồi ném hẳn ra ngoài cửa sổ.

“Đến đây, đến đây! Sao mà các cậu cứ nhặng lên hết thế hả?” Thẩm Tiểu Lệ mở cửa với bộ dạng hân hoan.

“Cậu không sao đấy chứ? Sao lâu thế mới mở cửa hả, bọn tôi còn tưởng rằng, nhà cậu đã bị trộm đột nhập đấy!” Lạc Viễn là người đầu tiên bước vào, cậu đưa mắt nhìn khắp xung quanh với vẻ cảnh giác, sau khi đã quan sát kỹ lưỡng một lượt mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Hôm nay, thật sự là tôi vô cùng vui đấy, lúc nãy là tôi đang nghe nhạc bằng tai nghe, rồi dì Dương lại làm thức ăn nữa, nên không nghe thấy các cậu ấn chuông, sorry nhé!” Thẩm Tiểu Lệ thè lưỡi làm điệu bộ xin lỗi.

“Thẩm đại nhân à, chúng ta đều là bạn học cũ của nhau, nói chuyện thì không nên quanh co vòng vo nữa, cậu gọi chúng tôi đến rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

Đậu Đồ Đồ ngồi trên ghế sofa, cầm lấy gói snack khoai tây cho từng miếng vào trong miệng.

Thẩm Tiểu Lệ cũng không quan tâm đến bản tính hay ăn vặt của cậu ta, rồi cô lấy ra một con mèo máy màu lam từ trong ngăn kéo của bàn trà, khua nhẹ trước mặt một tấm thẻ ngân hàng màu xanh, cùng với bốn tấm vé bay đến dãy núi Himalaya, rồi cất lời: “‘Người Thần Bí’ giao nhiệm vụ mới này! Lần này chúng ta cần đến dãy núi Himalaya, điều tra về bí mật kỳ quái ở chân núi tuyết! Xúc động không nào?”

Vừa nghe thấy cái tên Người Thần Bí thì cả đám bạn đã nóng lòng

đến mức không thể ngồi yên thêm nữa cùng giành nhau cướp lấy con mèo máy màu xanh, bật nút mở, nhưng nó lại kêu lên hai tiếng “cha cha” bằng thứ giọng Đài Loan: “Xin chào các bạn trong nhóm Thần Bí Xã! Bây giờ là nhiệm vụ mới dành cho các cậu, cần các cô cậu đến dãy núi Himalaya hoàn thành nhiệm vụ - Mở ra bí ẩn dưới chân núi tuyết kỳ vĩ, 8 giờ tối chủ nhật, ta sẽ điều động trực thăng đến hoa viên đằng sau biệt thự Thời Không đón các người. Nhiệm vụ lần này có thời hạn là nửa tháng, tất cả chi phí cần thiết đã được tích hợp trong chiếc thẻ ngân hàng này.”

“Vì nhiệm vụ lần này không hề đơn giản, môi trường ở đó cũng rất khắc nghiệt, cho nên, hy vọng các người hãy chuẩn bị thật kỹ lưỡng, nhớ đem theo huy chương và vé máy bay của mình, vẫn giữ nguyên lòng dũng cảm như trước đây tiến về phía trước. Ta biết, các người là những cô cậu cơ trí và dũng cảm nhất, ta tin rằng, lần này, các người nhất định sẽ thành công! Chờ mong tin tức tốt lành từ các cô cậu!”

Không lâu trước đây, “Người Thần Bí” đã mời “Thần Bí Xã” phá giải truyền thuyết quái vật ăn thịt người trong căn biệt thự Thời Không ở thành phố Nam Minh thông qua thư điện tử. Vì nhóm bạn trẻ này có một lòng dũng khí ngút trời, trí tò mò hơn người, cộng thêm kiến thức phong phú và lòng nhiệt thành phá giải sự kiện thần bí, cùng với phi thuyền “Mong ước” được cung cấp bởi người thần bí, cả nhóm bốn người họ đã nhanh chóng phá giải được truyền thuyết đó, và nhận được huy chương riêng biệt từ “Người Thần Bí” này.

Tuy không hề biết “Người Thần Bí” là cá nhân hay tập thể, nhưng đối phương lại luôn giữ chữ tín, phàm là những thứ cần cho công cuộc điều tra của “Thần Bí Xã”; thì người ấy đều có thể hỗ trợ đầy đủ về mặt vật chất, gồm cả trực thăng, phi thuyền sang trọng, những thiết bị công nghệ tiên tiến, cùng nhiều sự giúp đỡ khác...v.v. Mọi người đều biết rằng “Người Thần Bí” nóng lòng phá giải câu đố của thế giới thì nhất định sẽ phái họ đi điều tra, chỉ là trước đây sẽ là gửi thư điện tử cho từng thành viên trong nhóm, còn hôm nay sao lại đổi thành con mèo máy này thế nhỉ?

“Ơ? Sao lại là tiếng nói của một cô gái thế hả? Thẩm đại nhân, không phải cậu tự mình ghi âm rồi lừa bọn tôi không đấy hả?” Lạc Viễn hỏi với vẻ tò mò.

“Toàn nói lung tung thôi à? Tôi rảnh như thế chắc, tự mình bỏ tiền ra để đưa các cậu đến dãy núi Hima- laya chơi hay sao? Thôi ít nói mấy lời vớ vẩn ấy đi, tôi chỉ muốn biết các cậu dám nhận

nhệm vụ lần này hay không thôi?” Thẩm Tiểu Lệ ôm lấy cánh tay, khiêu khích nhìn về phía ba chàng trai đang ngồi trên ghế sofa kia, khí thế ấy tựa như có thể lâm trận bất kỳ lúc nào vậy.

Cả ba chàng trai cùng ngẩng đầu, nhìn về cô, nếu bị những lời này của cô chèn ép chẳng phải những nam tử như họ quá mất mặt rồi hay sao? Thế là, Đậu Đồ Đồ đứng bật dậy, vỗ ngực rồi cất lời: “Sao lại không dám chứ? Đừng quên là, chúng tôi là những chiến sỹ dũng cảm đã được “Người Thần Bí” lựa chọn, lần này nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách thành công!”

Nhiếp Phi Phàm vẫn luôn yên lặng cất tiếng cười, nếu đổi lại thành người khác thì cậu ta còn có thể sẽ gạt đầu bày tỏ ý tán thành, nhưng trước mắt lại là Đậu Đồ Đồ - cậu chàng nhát gan nhất.

Là người bạn cùng sống cùng chết với Đồ Đồ, Lạc Viễn đứng bật dậy, đập nhẹ lên bờ vai rộng lớn, vừa nở nụ cười vừa rướn hàng lông mày, rồi lại bắt chước theo ngữ điệu của danh ca Châu Kiệt Luân, cất lời: “Chao ôi, được đấy chứ! Đậu Đồ Đồ đã trở nên to gan như thế này rồi sao!”

“Lớp trưởng của tôi à, sao cậu lại có hứng thú với dãy núi Himalaya vậy?” Ánh mắt của Nhiếp Phi Phàm lộ vẻ kỳ quái. Trong ấn tượng của họ, Lạc Viễn là người yêu thích mạo hiểm, nơi nào thách thức tràn đầy thì cậu ta sẽ càng sục sôi nhiệt huyết, bởi vậy, nói về hứng thú đối với dãy núi Himalaya này phải là Lạc Viễn mới đúng.

“Tôi không có hứng thú với dãy núi Himalaya, là tôi thích thú trước tin đồn về quái vật tuyết thôi. Trong hai năm này, tôi cũng nghe tin đồn về quái vật tuyết từ khắp các nơi trên thế giới, đồng thời, tôi cũng đã tự mình kiểm tra một lượng lớn hình ảnh, video, tin tức, tài liệu, cũng như các bài đăng chuyên nói về quái vật tuyết, nhưng đều chẳng có bằng chứng xác thực nào về sự tồn tại của nó, cho nên, tôi vẫn luôn muốn nhìn thấy con quái vật tuyết thật sự trông như thế nào.”

Cả đám bạn như bưng tỉnh ngộ, họ đều biết trước giờ Thẩm Tiểu Lệ luôn thích tìm kiếm, nghiên cứu chân tướng thật sự đằng sau những sự kiện thần bí.

Lạc Viễn hỏi với vẻ tò mò: “Ừm? Thần bí như vậy sao?”

Không biết từ bao giờ, Thẩm Tiểu Lệ đã đặt trên bàn trà một chiếc laptop siêu mỏng. Cô ngồi trên thảm trải sàn, ngón tay thoăn

thoắt gõ trên bàn phím, sắc mặt có vẻ căng thẳng, rồi cất lời: “Đúng vậy, hơn nữa, các cậu biết không, ba năm trước, có một đoàn thám hiểm với tên gọi ‘Thang trời’ ở thành phố Nam Minh chúng ta đã bị mất tích trong dãy núi tuyết Himalaya đó đấy.”

“Hả? Trường hợp gì vậy?” Nhiếp Phi Phàm vốn cũng cùng chung sở thích khám phá những sự kiện thần bí cũng hứng chí sục sôi, không thể kiềm chế thêm nữa cậu ta chủ động tiến gần về phía Thẩm Tiểu Lệ, hai mắt dán chặt vào màn hình như có lực hút không lay động dù chỉ một chút.

Là một thành viên của đội, Lạc Viễn nhìn thấy trên nét mặt hai người kia có vẻ gì đó khác lạ bèn cướp lấy gói snack trên tay của Đậu Đồ Đồ đặt lên mặt bàn, rồi kéo cậu ta đến xem những bài đăng trên máy tính, đến lúc này mới rõ lý do khiến họ kinh hãi ban nãy.

Hóa ra, tai nạn này giống với một trận cuồng nộ của giông tố. Trước khi đến, mặt biển tĩnh lặng không hề có chút dấu hiệu báo trước nào cả.

Vào ngày 1 tháng 12 năm 2012, nhà thám hiểm nổi tiếng ở thành phố Nam Minh có tên La Mông không chỉ nhiệt thành với công việc thám hiểm mà còn say mê với công việc leo núi, đã từng trèo lên đỉnh núi Alps, đã có kinh nghiệm leo núi nhất định. Thời điểm đó, khi nghe nói xuất hiện quái vật tuyết ở dãy núi Himalaya, nhất thời tâm huyết trào dâng nên đã tổ chức một đoàn thám hiểm gồm 10 người, và khoe khoang về cái tên mà con trai mình đã chọn - Đội thám hiểm “Thang trời”.

Thân là đội trưởng, mấy ngày trước khi xuất phát, thông qua các trang mạng leo núi, những trang blog nổi tiếng cùng những bài đăng của thành phố Nam Minh thông báo với mọi người, họ sắp sửa đến với dãy núi Himalaya là biên giới giao nhau giữa Tây Tạng và Nepal. Chuyến đi lần này không chỉ là để chụp lại những thước phim tài liệu ở dãy núi Himalaya này, mà còn muốn tìm kiếm dấu chân lớn kỳ lạ của quái vật tuyết cũng như chụp hình lại nó, sau cùng là lời hứa sẽ đem theo tất cả chúng về thành phố Nam Minh.

(2)

Họ dự định mỗi ngày sẽ chụp một lượng lớn ảnh cũng như quay video, và sẽ ghi chép lại tình hình của ngày hôm đó bằng các chữ viết. Ban đầu, khi họ đặt chân được đến chân núi của dãy

Himalaya đã gửi đi một số bức ảnh vụn vặt, chẳng hạn như ảnh chụp chung của những thành viên trong đoàn thám hiểm, những tầng mây khi cả đoàn ngồi trên máy bay, rồi đến cảnh núi non trùng điệp. Họ cũng dùng văn tự thuật lại cảnh sau khi họ đã đáp xuống sân bay Lạp Tát, khi họ đến được đoạn đường Châu Phong, có người trong đội vì không thích nghỉ được với cao nguyên nên đã bị ở lại khách sạn nghỉ dưỡng vài ngày.

Thẩm Tiểu Lệ kéo chuột đến nội dung tiếp theo, chỉ nhìn thấy trong những bức ảnh phong cảnh mà họ chụp được đã xuất hiện một bóng hình quen thuộc, cô phóng to bức ảnh lên thì chỉ trông thấy một đứa trẻ mặc áo đen, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, cùng với khẩu trang có hình chữ thập rất lớn, người ấy cao gầy như chiếc cây sào, anh ta đang len mình trong đám đông, giống như đang ẩn náu điều gì. Cả đám bạn nghiêng đầu nhìn một lúc lâu nhưng nhìn thế nào cũng không nhớ ra được chàng trai đó rốt cuộc là ai.

Lạc Viễn không kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ bèn lắc nhẹ cánh tay của Thẩm Tiểu Lệ, rồi cất lời: “Thẩm đại nhân, đừng ngắm soái ca nữa, mau nhìn xem nhật ký ghi chép của La Mông đi, nói chưa biết chừng sẽ có ích cho chúng ta đấy!”

Thẩm Tiểu Lệ lấy lại tinh thần, chỉ thấy khá nhiều ngày sau, La Mông mới cập nhật một lần, trong đó, vẫn như trước đó số lượng ảnh chụp rất nhiều, nhưng lần này có điểm khác biệt, ngoài những dãy núi quanh co uốn lượn, từng rừng từng bách xanh ngút ngàn, những con cừu đá với cặp sừng ngắn và thẳng đang rạp mình trên những tảng đá màu nâu như muốn giấu đi hình dáng của mình, còn có rất nhiều những lông đỏ trên nền tuyết trắng, trông thật bắt mắt.

Đó chắc chắn không phải là lông! Cả đám bạn nóng lòng nhìn bài bình luận trong nhật ký được La Mông viết:

Hôm nay là ngày thứ mười trong hành trình leo núi của chúng tôi, trước đó, chúng tôi đã phải ngồi xổm suốt để chụp hình những loài động vật hiếm có ở khu vực cao nguyên này, nhưng do dung lượng video rất lớn, và tín hiệu ở nơi này lại không tốt, nên chúng tôi sẽ dừng lại vài ngày. Trong thời gian này, đã có một sự việc đáng tiếc xảy ra, đó là, đoàn chúng tôi tổng cộng có 10 thành viên, nhưng một thành viên trong đội bị ốm lâu ngày nên buộc phải đi máy bay về thành phố Nam Minh một mình.

Vùng cao nguyên này với oxy cực loãng, địa hình phức tạp, thời tiết

thay đổi liên tục, cơ thể chúng tôi cũng dần cảm thấy không còn sung sức nữa. Hơn nữa, chúng tôi đều phải cảnh giác với những cuộc tấn công bất công của thú dữ, cùng với những cơn mưa và nắng cứ giao nhau bất chợt chỉ trong vòng một phút mỗi ngày. Ở gần đây, đường như đều có thể nghe thấy những tiếng gầm kỳ lạ mỗi đêm.

Nhưng ngay khi chúng tôi chỉ vừa mới nghĩ đến việc từ bỏ thì lại chụp được những chiếc lông màu đỏ vô cùng hiếm gặp. Nhà sinh vật học theo đoàn chúng tôi nói rằng, đây chắc chắn không phải là lông của động vật bình thường, và rất có khả năng đây là dây chính là vết tích mà quái vật tuyệt để lại. Bởi vậy, chúng tôi vô cùng vui mừng.

Chúng tôi nghĩ những nỗ lực và công sức bỏ ra của mình đã không lãng phí, bình minh rực rỡ ngay ở phía trước, tin rằng chúng tôi nhất định sẽ chụp được hình ảnh của quái vật tuyệt! Các bạn thân mến, hãy đợi tin tức tốt lành của chúng tôi nhé!

“Hả, sao chẳng có gì mới vậy hả?” Đậu Đồ hiếu kỳ hỏi.

“Có thể sau này đã gặp nguy hiểm!” Thẩm Tiểu Lệ đáp.

Cả nhóm mím chặt môi, trầm ngâm một lúc, ánh mắt họ giao nhau như đã ngầm giao hẹn lần đầu tiên giữa họ, một suy nghĩ chung: Chủ nhân của chiếc lông màu đỏ ấy rốt cuộc là ai? Lẽ nào quái vật tuyệt thực sự tồn tại ư? Chuyện gì đã xảy ra trong đêm có tiếng rống kỳ quái ấy cất lên?

Thẩm Tiểu Lệ tìm kiếm tin tức với nhan đề: La Mông- đội thám hiểm ở thành phố Nam Minh đã gặp nạn trong khi truy tìm quái vật tuyệt. Sau một hồi tìm kiếm nhưng lại chẳng thu hoạch được gì.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, sau đó đội thám hiểm đã gặp nạn, đội thám hiểm chuyên nghiệp đã không tìm được dù chỉ một cái xác, không biết họ đã bị thú dữ nuốt chửng hay bị biến mất không rõ nguyên nhân? Chỉ nghĩ đến điều này đã khiến cả đám bạn nổi da gà.

“Lớp trưởng à, trước tiên, chúng ta hãy tìm hiểu một chút về địa hình, cũng như khí hậu ở vùng núi Himalaya này, cũng như các thiết bị cần thiết cho đoàn thám hiểm. Theo như tôi biết thì vùng Tây Tạng này địa hình vô cùng phức tạp, khí hậu cũng biến đổi thất thường. Đã có người đi bằng xe bus ở Lhasa ở độ cao hơn 3000 mét so với mực nước biển, vừa giây trước còn đang nắng chang chang, nhưng giây sau đã thấy mưa đá. May mắn là tối ngày mai chúng ta mới xuất phát, bây giờ có thể đi chuẩn bị một

chút đồ.” Nhiếp Phi Phàm làm ra vẻ buột miệng nói ra mấy lời thanh tú này.

“Không cần phải xem đâu! Tôi biết mà! Đừng có lúc nào cũng dựa vào điện thoại di động hay máy tính, ghi nhớ trong đầu mới thật sự có bản lĩnh.” Đậu Đồ Đồ bỗng nhiên kéo căng mấy tiếng này.

“Hả? Cậu biết gì chứ hả? Nói nghe xem nào.” Mặt Thẩm Tiểu Lệ như kiểu đang xem kịch vui.

Đậu Đồ Đồ chớp mắt, cậu ta đứng dậy, cúi đầu nhìn xuống cánh tay bị bấm của mình rồi cố ý ho hai tiếng: “Khụ! Từ ‘*Himalaya*’ trong tiếng Tây Tạng có nghĩa là ‘*quê hương của tuyết*’, cho nên đỉnh núi mới được bao phủ bởi tuyết quanh năm. Nó là biên giới tự nhiên giữa Trung Quốc và các nước như Ấn Độ, Ne- pal, Bhutan, cũng tức là nói, chỉ cần bạn bước qua một bước bên cạnh nó chính là đã đến biên giới của Nepal. Cũng chính là đỉnh núi Everest, có độ cao 8844,43 mét so với mực nước biển. Nghe nói là mỗi năm nó đều không ngừng tăng thêm, tổng chiều dài là 2450 km, chiều rộng từ 200 đến 350 km, bắt đầu từ Từ Nanga Parbat ở phía tây bắc của cao nguyên Thanh Hải-Tây Tạng ở phía tây, đến Nanga Bawa ở khúc ngoặt của sông Yarlung Zangbo ở phía đông. bài thuyết giảng của tôi xong rồi, cảm ơn tất cả mọi người!”

Cả đám bạn ai nấy đều biết trong danh sách những học sinh có thành tích kém có tên Đậu Đồ Đồ, màn diễn thuyết kiến thức phổ thông ban nãy trước mặt mọi người quả là ngoài dự liệu. Trên mặt mỗi người đều như viết rõ ràng hàng chữ: Người này có phải thật sự là Đậu Đồ Đồ, người bạn mà họ đã từng quen biết hay không vậy?

“Đậu Đồ Đồ, cậu quậy đủ chưa hả, còn không biết xấu hổ à, những thông tin mà cậu vừa nói ra trên mạng sẽ không sót chữ nào?” Một giọng vừa quen thuộc vừa non nớt vang lên.

Đậu Đồ Đồ đứng dậy, nắm lấy cánh tay của Đậu Đồ Đồ cho mọi người cùng xem, hóa ra cậu ta đã chép đầy thông tin lên cánh tay, Lạc Viễn lộ ra ánh mắt khinh thường, “

“Đồ Đồ, cậu không thành thật rồi!”

“Hả? Hình như tôi vừa nghe thấy giọng nói của bạn cũ mà.” Thẩm Tiểu Lệ cười khoái chí.

Vừa nghe thấy giọng Thẩm Tiểu Lệ đánh thức thì cả nhóm theo bản năng hướng ánh mắt về phía bụng của Lạc Viễn. Đậu Đồ Đồ

phản ứng trở lại, cậu kéo ống tay áo lên, để lộ ra chiếc áo trắng của Lạc Viễn, hai mắt hần học véo mạnh vào cái tai của con mèo trắng trắng mập ú kia.

Hay cho người ngoài hành tinh như ngươi, ông nội nhà ngươi khó khăn lắm ta mới có thể đóng vai học trưởng, ngươi lúc nào cũng thích chống đối ta, lần này, ta mà không trừng phạt nhà ngươi thì ta không còn tên là Đậu Đồ Đồ!"

Quả nhiên, người ngoài hành tinh trên bụng nhanh chóng đổ đổ tai, lông mày kết lại thành một hàng, ngũ quan trên khuôn mặt trở nên méo mó dường như đang co lại thành một đống. Không thể nhẫn nại thêm nữa bèn thò những móng vuốt ra, túm lấy tay của Đậu Đồ Đồ một cách đầy tức giận. Nhưng từ sau khi nó trở thành ký sinh thì chân tay cũng trở nên ngắn hơn, dù cào cấu mảnh liệt hơn nữa thì vẫn chẳng thể túm được Đồ Đồ!

"Thả tay ra! Ngươi có bỏ tay ra không hả?" Người ngoài hành tinh phần nộ hét lớn.

"Không bỏ đấy, ta phải thấy ngươi tức chết." Đậu Đồ Đồ làm mặt quỷ hướng về phía nó.

"Đồ Đồ, cậu bỏ qua cho Đại Liễm Đồ đi, tôi không chịu nổi nữa rồi đấy." Lạc Viễn cúi đầu nhìn vào Đại Liễm Đồ vốn luôn cao cao tại thượng cũng có một ngày như thế này, không thể chịu nổi cú thế cười lăn cười bò.

Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ nhìn nhau, cùng lắc đầu vì chẳng biết làm gì khác: Là những người bạn cùng tuổi, sao họ có thể ấu trĩ như thế chứ?

Không lâu trước đây, trong thời gian giải đáp câu đố về quái vật ăn thịt người ở biệt thự Thời Không của "Người Thần Bí", mượn sức mạnh của sấm sét, Đại Liễm Đồ đã ký sinh trên bụng của Lạc Viễn. Nó chính là nhà thám hiểm kiêm nhà khoa học của kỷ nguyên Tu-la, đồng thời cũng là người ngoài hành tinh được cử đến Trái đất lấy tìm hiểu thông tin sau khi đã được người lãnh đạo của tinh cầu chọn lựa. Cũng vì xuyên qua không gian khiến nó tiêu hao một lượng lớn năng lượng, cơ thể bị thu nhỏ, nên chỉ có thể ký sinh trên cơ thể người, và nhờ đó hấp thụ dinh dưỡng, để duy trì sinh mệnh của mình. Nó vô cùng thích ngủ, thường sẽ ngủ đông để vượt qua thời gian trên địa cầu này. Dường như điều gì nó cũng có thể làm được, trên không vũ trụ, dưới tương địa lý, nó mang trong mình siêu năng lực, cũng biết cách phát minh ra những

công cụ nhỏ, có thể mô phỏng tiếng người nói, và biết nhiều ngôn ngữ...Nhưng nó cũng mang trong mình một bí mật tà ác: Kỷ nguyên Tu-la đang nghĩ cách xâm chiếm Trái đất.

Tất cả những điều này chỉ có thể biết được sau khi cả đám bạn trẻ dồn ép hỏi đến tận cùng.

Chương 2

Chuyện kỳ lạ dưới chân núi tuyết

(1)

Thẩm Tiểu Lệ thò tay vỗ nhẹ hai tiếng ra hiệu cho đám bạn hãy yên tĩnh trở lại: “Xuyt! Đại Liễm Đồ, rốt cuộc thì mây cũng tỉnh dậy rồi. Có một tin tức cực kỳ giật gân muốn báo cho nhà người biết đây, chúng ta sẽ đi phá giải một bí ẩn. Các bạn trẻ à, khí hậu ở vùng núi Himalaya đó biến đổi thất thường, chúng ta tốt nhất là phải chuẩn bị quần áo và lương thực thật kỹ lưỡng ngay từ lúc này...”

Đại Liễm Đồ ngắt lời Thảm Tiểu Lệ, rồi hỏi: “Đợi đã, lần này mấy người lại đi đâu nữa? Phá giải bí mật gì cơ?”

Nhiếp Phi Phàm thản nhiên đáp lời: “Chúng ta cần đến dãy núi Himalaya tươi đẹp, phá giải bí ẩn ở chân núi tuyết đấy.”

Đại Liễm Đồ thoáng chút tâm tư, nó “hừ” nhẹ một tiếng: “Theo như ta biết thì, mặc dù môi trường ở đó vô cùng khắc nghiệt, nhưng tài nguyên lại cực kỳ phong phú, đã từng phát hiện ra ngọc bích và vàng hạt ở nơi đó, lọc vàng hạt sẽ thu được vàng nguyên chất. Không phải mấy tên nhóc các người mượn danh phá giải bí mật gì đó mà đi đào vàng đấy chứ?”

Giống như nghe được một mẫu chuyện cười nào đó, Đậu Đồ Đồ bỗng nhiên cười phá lên, sau đó là tiếng “hừ” nhẹ theo cùng: “Chỉ có người ngoài hành tinh như người mới nghĩ đến chuyện đào vàng đó, chúng ta là những nhà thám hiểm chân chính, những nhà mạo hiểm, nhiệm vụ của chúng ta chỉ là phá giải bí ẩn này, điều tra thật rõ chân tướng sự việc!”

“Đồ Đồ, tôi phát hiện ra cậu đã thay đổi rồi, trước đây, chúng ta

đều không biết rằng, cậu lại là một người thiếu niên chuyên tâm như thế đấy!” Lạc Viễn giơ ngón tay cái lên.

Nhưng Đại Liễm Đồ lại có ý không mấy tán thành, nó dùng ánh mắt chẳng mấy coi trọng rồi cất lời: “Được thôi! Đến lúc quái vật tuyệt xuất hiện, người đừng có mà lùi bước rút lui đấy, đồ nhát gan!”

Nói xong, Đại Liễm Đồ cố ý làm ra bộ mặt quý, khiến Đậu Đồ Đồ tức giận đến chong cả mặt.

Khi cả nhóm còn đang cười đùa vui vẻ thì dì Dương đã mở cửa phòng rồi bưng đến bốn bát canh rau cải cùng với một đĩa thịt bò xào mướp đắng, một đĩa trứng xào cà chua, cùng với một khay thịt hấp nấm kiệu Quảng Đông. Thắm Tiểu Lệ vội vã ra hiệu cho cả nhóm yên lặng, kế hoạch của họ không thể để dì Dương biết được, Đại Liễm Đồ cũng vội trốn vào trong áo sơ mi trắng của Lạc Viễn.

Thắm Tiểu Lệ rửa sạch tay rồi bước ra từ phòng bếp, ba chàng trai đã ngồi trước bàn lớn bằng đá cẩm thạch màu trắng, khi cô ngồi xuống, bọn họ cùng “khụ khụ” vài tiếng, loáng một cái đã uống xong bát canh, thật là ăn uống no say, trên mặt lộ rõ thần thái hưởng thụ mỹ vị nơi này. Thắm Tiểu Lệ không nhịn được bèn cười phá lên, đám bạn này của cô nhất định là đã đói ngấu rồi.

“Tiểu Lệ, ta về nhà có chút việc, khoảng trước giờ cơm tối sẽ quay lại. Hôm nay là thứ bảy người đông, các cháu ra ngoài thì phải cẩn thận đấy nhé!” Dì Dương khoác chiếc túi bằng vải lên, cười rồi nói.

“Vâng ạ, dì cứ yên tâm đi, chúng cháu sẽ cẩn thận mà.” Thắm Tiểu Lệ gật đầu.

Cả đám bạn dùng xong bữa trưa thì lần lượt rửa phần của mình, sau đó lại cùng tụ tập, liệt kê các thiết bị cần dùng cho công cuộc thám hiểm trên một cuốn sổ. Họ dự định sẽ ra ngoài sau 2 giờ chiều. Trong thời gian này, Thắm Tiểu Lệ ngủ trưa, còn Nhiếp Phi Phàm và Lạc Viễn chơi game trong phòng khách, Đậu Đồ Đồ đang cầm laptop xem hoạt hình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến 2 giờ, ánh sáng chiếu rọi trên cơ thể luôn đem đến cảm giác nhoi nhói nhẹ nhàng, mấy chàng trai đội mũ lưỡi trai, còn Thắm Tiểu Lệ thì mang theo ô che, cả đám người từ từ tiến đến trước trạm xe bus.

Bỗng nhiên, một trận gió nóng thổi đến, Đại Liễm Đồ ngủ được

thứ mùi dầu xe chỉ cảm thấy đầu óc váng vất, thoáng chốc sắc mặt nó đã trở nên vô cùng khó coi, trầm ngâm cất lời: “Lạc Viễn, các người có thể đừng đi bằng xe bus được không? Bây giờ, ta lại say xe rồi.”

Với thính giác vô cùng nhạy bén của mình, Thẩm Tiểu Lệ quay người lại, nhỏ tiếng đáp: “Không được. Người cố gắng chịu đi, sắp đến nơi rồi, dù gì bọn ta vẫn là học sinh, chỉ có thể đi bằng xe bus thôi!”

Lạc Viễn dáng vẻ như có điều muốn nói nhưng lại thôi, dường như đang chau mày cùng lúc với Đại Liễm Đồ, vì trở thành một cơ thể chung với Đại Liễm Đồ nên cậu cũng bị nhiễm chứng sợ xe ô tô.

Nhưng may mắn đó là, con phố thương mại sầm uất cách họ không xa. Sau khi xuống xe, Thẩm Tiểu Lệ trước tiên tìm đến một cửa hàng bán hàng ngoài trời, cô đại diện cho bốn bạn trẻ trong nhóm lần lượt tìm kiếm những trang phục bảo hộ cũng như giày đã ngoại phù hợp với họ. Nhân lúc cả nhóm đang thử giày, cô lẩm bẩm: “Dây thừng, lều bạt, đệm chống ẩm, đèn pha...”

Thẩm Tiểu Lệ đảo qua từng lượt số dụng cụ vừa chọn, không để ý đến ánh mắt đầy lạ lẫm của người bán hàng bên cạnh, cô biết rằng, nhất định trong lòng người bán hàng kia đang cảm thấy 4 đứa trẻ như bọn họ thật lãng phí tiền bạc. Khoảng nửa tiếng trôi qua, cô quẹt thẻ, ba chàng phía sau cầm theo túi to túi nhỏ, rồi lại từ từ rẽ vào mấy lối quật, cuối cùng cũng đến được một cửa hàng thuốc lớn mua một số loại dược phẩm dùng cho dã ngoại.

Ba chàng trai ngồi trên một bậc thềm, nhìn về phía “cô Thẩm lãnh đạo” đang hướng dẫn họ đi sai đường...

Thẩm Tiểu Lệ bước vào bên trong hiệu thuốc, rồi quẳng một tờ giấy về phía cô gái bán thuốc đang mặc áo khoác màu trắng.

“Quả nhiên là không thể đi dạo phố cùng với nữ vương, đây quả thực là chuyện tổn hao năng lượng mà! Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!” Lạc Viễn xoa nhẹ lên hai bắp đùi đã rã rời của mình, than thở nói.

“Cái này thì cũng chẳng còn cách nào khác, cậu không đi mua, lẽ nào tay không dẫn xác đến núi tuyết hay sao chứ?” Nhiếp Phi Phàm vuốt nhẹ những giọt mồ hôi trên trán.

“Hừ, Thẩm đại nhân về rồi!” Đậu Đồ Đồ hướng ánh mắt về phía cô

gải đang mặc quần jean trong hiệu thuốc nở một nụ cười, âm thanh nhỏ đến mức như len qua các kẽ răng.

“Sao cậu lại cười đến mức thành ra thế kia thế hả? Lẽ nào đang nói xấu tôi hay sao?”

Ba chàng trai cùng cười lắc đầu, rồi cầm lấy túi và bắt đầu bước đi.

“Đi thôi, tôi sẽ mời các cậu đi ăn kem vì công lao khuôn vác này!”
Thẩm Tiểu Lệ biến mình một cách nhanh chóng, cô như đã trở thành nhà tài trợ của mấy cậu chàng này, lấy thẻ ngân hàng rồi tiến về phía trước, để lại ba chàng trai với bộ mặt ngẩn tũn đờ đẫn: Đây rõ ràng là tiền của ‘Người Thần Bí’ mà, sao lại biến thành cậu ấy mời chúng mình vậy chứ?”

Cả nhóm cùng ăn kem nhiều màu, rồi lại trở về nhà của Thẩm Tiểu Lệ, giấu 10 cái túi ở trong thư phòng, rồi vẫy tay chào tạm biệt.

10 giờ đêm, bầu trời lóng lánh sao đêm, cả đám bạn khoác lên mình bộ xung kích màu đen, lưng đeo ba lô leo núi dày cộm lên, nhìn y hệt người bị gù. Đâu Đơ Đơ đã mệt lả người, cậu tháo ba lô đặt xuống, nằm hằn lên ba lô rồi ngẩng mặt ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

“Các người nhất thiết phải đi sao? Đối với người sinh sống ở bình nguyên mà nói thì lần đầu tiên đến với dãy núi Himalaya sẽ rất dễ mắc các bệnh phản ứng với cao nguyên, nếu mắc bệnh thì sẽ càng phiền toái hơn, thậm chí, có những người bị cảm lạnh đến mức vào phổi dẫn đến tử vong. Lạc Viễn, cầu mong ông trời ban phúc cho cậu, đừng kéo ta cùng lên thiên đường, vì ta vẫn còn sứ mệnh chưa hoàn thành mà!”

Lạc Viễn kéo chiếc áo sơ mi trắng, nhìn thấy hai mắt của Đại Liễm Đồ đang tròn trĩnh, hai tay vái lậy, nét mặt đang kính cẩn cầu nguyện, cười rồi nói: “Đồ Đồ, cậu giúp tôi đánh giá một chút xem, người ngoài hành tinh trên bụng tôi hiện giờ là Đại Liễm Đồ phải không? Không phải là nó ngủ đông nên cứ hỗn độn thế này chứ?”

“Đừng làm ồn nữa, ta chính là ta đây. Các người suy nghĩ kỹ đi!”

Vừa nghe thấy mấy lời của Lạc Viễn thì Đại Liễm Đồ nhanh chóng giấu đi cái tai trắng trắng mập ú của mình, nó chỉ sợ lại bị Đâu Đơ Đồ ra sức vặn vẹo, rồi nó giấu môi lên, khoanh hai tay lại, tròn trĩnh mắt nhìn Đâu Đơ Đồ.

“Nhà người còn dám nói cái sứ mệnh bại hoại đó của mình nữa à? Nếu các người còn dám nghĩ cách xâm chiếm Trái đất nữa thì người có tin ta sẽ đập nát hàm răng của nhà người không?” Đậu Đồ Đồ bỗng nhiên trở nên kích động, đang ngồi bỗng bật mình đứng dậy, nước miếng trong miệng cứ như đều bắn hết lên mặt Đại Liễm Đồ.

Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm như đang xem một màn hí kịch, lặng thinh không nói lời nào.

Bỗng nhiên, một thứ ánh sáng màu đỏ lóe lên trên bầu trời đầy sao, thứ gì đó theo cùng với ánh sáng đỏ giống như một thiên thạch đang hướng về phía bọn họ, tiếp theo là những thanh âm ồn ào truyền đến bên tai, tiếng gió rít nơi đồng không mông quạnh thổi xào xạc, thổi tung chiếc mũ của họ.

“Vù vù vù...” một chuỗi âm thanh giống như tiếng máy cắt cỏ mỗi lúc một lớn hơn.

“Đến rồi! Là trực thăng đến đón chúng ta đây!” Thẩm Tiểu Lệ kích động la lớn.

Một chiếc trực thăng vẽ graffiti hình hoạt họa “One piece” (Đảo hải tặc) từ từ hạ cánh. Bốn vóc dáng nhỏ nhắn cẩn trọng chạy đến ngay lập tức, cả nhóm quan sát thật kỹ, nhất thời kinh ngạc mừng rỡ trợn trừng mắt: “Phần thân của chiếc trực thăng còn có hình vẽ nguệch ngoạc của những thành viên ‘Thần Bí Xã’, hơn nữa đây lại là dáng vẻ khi họ tiến hành nhiệm vụ trong lần đầu tiên - Lạc Viễn cùng hợp thành một thể với người ngoài hành tinh, Đậu Đồ Đồ cao lớn đang ôm một đồng đồ ăn vặt, Thẩm Tiểu Lệ đang mặc bộ cánh phục và đôi giày da màu đen, cùng với anh chàng trinh thám nhỏ Nhiếp Phi Phàm đang đội mũ nổi và mặc áo gió.

Chiếc trực thăng phiên bản hoạt họa này quả thực là phi cơ dành riêng cho nhóm của họ. Rồi cả đám bạn cùng đưa mắt nhìn nhau, cho dù cánh quạt không ngừng phát ra những âm thanh chói tai nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tí nào đến tâm trạng hồ hởi, vui sướng của cả nhóm. Trước khi vào khoang máy bay, bọn họ quan sát thật kỹ người điều khiển máy bay là một người ngoại quốc với mái tóc xoăn đang đeo một cặp kính màu đen. Người ngoại quốc đó lặng yên như tượng, nét mặt không chút biểu cảm nhìn thẳng về phía trước, xem ra thật sự giống một người máy.

Thời khắc cánh cửa được mở ra, một giọng nói của nữ chủ nhân cất lên:

Xin chào các hành khách của chuyến bay, vui lòng xuất trình vé của quý khách, quét vé ở cửa vào, sau khi tìm được vị trí, vui lòng thắt dây an toàn, cảm ơn!

(2)

Cả đám bạn trẻ soát vé theo đúng hướng dẫn, sau khi ngồi ở vị trí của mình một hồi thì cơ trưởng người nước ngoài của phi thuyền mới bắt đầu khởi động trục thẳng, trong khi Đậu Đồ Đồ bản tính nôn nóng, suýt chút nữa đã trách cứ này nọ.

Thẩm Tiểu Lệ ngồi ở phía đối diện cậu ta nhìn về phía mọi người đang chờ đợi khom mình, liền chuyển hướng đề tài: “Các cậu nói xem, tồn tại quái vật tuyệt trên đời này thật sao?”

Lạc Viễn bưng lấy má suy nghĩ, mắt cứ đảo qua đảo lại rồi nói: “Theo những báo cáo về quái vật tuyệt trên các nền tảng mạng internet, cộng thêm làn sóng dư luận ồn ào như thế, tôi nghĩ là có quái vật tuyệt, nếu không những dấu chân lớn như thế và cả những cái lông màu đỏ từ đâu mà có? Nếu không có thì ‘Người Thần Bí’ sao lại muốn chúng ta điều tra chứ?”

Nhưng mấy lời này của Lạc Viễn nhanh chóng bị Nhiếp Phi Phàm bác bỏ: “Tôi lại cho rằng, rất có khả năng chỉ là nói quá lên mà thôi. Hiện giờ, nơi nào trên thế giới cũng phát triển các khu du lịch, để tăng thêm lượng khách, và cũng là nâng cao chất lượng kinh tế của địa phương, người ta có thể dùng hình ảnh quái vật tuyệt đến phóng đại mọi chuyện lên. Loài vượn lớn nhất ở châu Á là đười ươi lông đỏ cũng có lông màu đỏ mà, dấu chân lớn này cũng có thể là do tổ tiên của loài vượn cỡ lớn này để lại.”

Lạc Viễn nói với vẻ không phục: “Xin cậu, loài vượn cỡ lớn như thế đã bị tuyệt chủng từ lâu rồi.”

Theo bản năng, Nhiếp Phi Phàm ngẩng đầu, vừa đúng lúc bắt gặp cặp mắt nãy lửa từ phía đối diện, lời như đã dồn lên đến miệng lại khựng lại, tỏ vẻ “không thêm tranh luận” với người nữa.

Mùi thuốc khói bao phủ khắp bầu không khí, Đậu Đồ Đồ vốn đang ăn đồ ăn vặt cũng nhận biết được mím chặt môi đem chiếc bánh gối lần lượt chia cho cả nhóm, ngậm bày tỏ ý làm dịu bớt nhiệt của bầu không khí. Nhưng mà chỉ có Thẩm Tiểu Lệ đón lấy phần bánh mà cậu đưa cho, hai người còn lại vẫn đang chau mày nhìn

ra cửa sổ, bỗng nhiên một bầu không khí tĩnh mịch khác thường bao trùm khắp cả khoang máy bay.

Đậu Đồ Đồ trừng mắt nhìn về phía Thẩm Tiểu Lệ, thấy vậy, cô nhanh chóng hiểu ra, để phá băng cục diện căng cứng này, bèn cười và nói: “Lạc Viễn, cậu nhất định phải đem theo máy tính bảng và kính râm đấy nhé, trước tiên lấy máy tính ra kiểm tra một chút về những tin tức liên quan đến quái vật tuyết và dấu chân lớn đã, được không? Tôi nghĩ là điều này có thể giúp chúng ta tiến thêm một bước để hiểu về quái vật tuyết.”

“Được thôi.”

Lạc Viễn quay đầu nhìn về phía lớp trưởng đại nhân, bất đắc dĩ gật đầu. Từ ba lô leo núi, cậu lấy ra chiếc máy tính bảng có kích cỡ bằng bàn tay một người trưởng thành, rồi nhanh chóng tìm kiếm một lượng lớn thông tin, thông tin đầu tiên khiến họ chú ý đến chính là: Dấu vết về dấu chân lớn vô cùng chính xác sớm nhất được phát hiện vào năm 1811. Khi đó, nhà thám hiểm David Thompson đã đi từ dãy núi Rocky ở thị trấn Jessup của Canada đến cửa sông Columbia ở Hoa Kỳ, trên đường đi, ông ấy đã tận mắt chứng kiến những dấu chân cực lớn hình người, mỗi dấu chân dài đến 30 cm, rộng 18 cm. Từ đó về sau, những tin tức liên quan đến dấu chân khổng lồ đó ngày một dài hơn, ít nhất có 750 người tự xưng là chính họ đã nhìn thấy những dấu chân kỳ bí đó, còn có nhiều người hơn nữa nhìn thấy dấu chân lớn đó.

Trên dãy núi Himalaya, người tuyết được miêu tả là một động vật như trong truyền thuyết với vóc dáng cao to, nửa người nửa vượn, chúng cao từ 1,5 đến 4,6 mét, với cái đầu nhọn, cùng những sợi lông màu đỏ, toàn thân được phủ một lớp lông màu xám. Chúng bước đi vô cùng nhanh, đôi lúc hung bạo, dũng mãnh, nhưng có lúc lại tỏ ra hiền lành và tốt bụng.

Tiếp đó, cả nhóm bạn lại tìm kiếm nhiều hơn nữa những truyền thuyết với trí tưởng tượng vô tận:

Người tuyết còn được gọi là “Dạ Đế” (Ông vua của đêm đen), ám chỉ loài động vật sống trên đá. Từ năm 326 trước công nguyên, nhiều truyền thuyết về quái vật tuyết đã được lưu truyền rộng rãi trên thế giới. Vào năm 1848, Satang sống ở thôn Xigong, huyện Medog đã bị người tuyết bắt giết, và để một thứ mùi hôi vô cùng khó ngửi trên cơ thể anh ta.

Đến năm 1889, Thiếu tá quân đội Anh tên là Wardle đã tìm thấy

dấu chân bí ẩn lớn trên tuyết ở độ cao cách mặt nước biển 5100 mét ở khu vực Tây Bắc của dãy núi tuyết Himalaya. Người khuôn vác ở địa phương cho hay, đó chính là dấu vết lưu lại của vượn người được gọi là “người tuyết”.

Năm 1938, Oviagu, người quản lý đài tưởng niệm Victoria ở Calcutta đang đi một mình trên dãy núi Himalaya thì gặp phải một trận bão tuyết. Tuyết rơi xối xả và thật sự vô cùng chói mắt, lại cộng thêm việc không có cách nào có thể gọi cứu hộ, trong tình hình ấy, ông nghĩ rằng mình nhất định sẽ chết. Nhưng đúng vào thời khắc ông cận kề với cái chết nhất, ông đã cảm thấy có một cơ thể của một loài động vật đang che chở, thân hình nó vừa cao vừa to, cú thể cứu mạng ông. Đến khi ông phục hồi ý thức thì con vật to lớn kia đã biến mất một cách bí ẩn, trước khi đi còn để lại thứ mùi như hôi nách.

Vào năm 1951, đội leo núi Everest của nước Anh đã chụp được bức ảnh đầu tiên có dấu chân rõ ràng của người tuyết. Dấu chân để lại trên lớp tuyết mỏng của một tầng băng cứng với chiều dài là 31,3 cm, chiều rộng là 18,8 cm, và ngón chân cái cực lớn và xòe ra.

Vào năm 1975, một cô gái tên là Sherpa người Nepal lên núi đón củi như thường lệ, khi đang lúi lỏng cảnh giác thì một con báo tuyết hung hãn tiến đến phía đằng sau cô rồi tấn công bất ngờ, nhưng bất ngờ đó là một con vật với những chiếc lông màu đỏ hung hãn đã xông đến, giao tranh dữ dội với con báo tuyết kia. Và nhờ có thế, cô gái mới có thể chạy thoát trở về thôn làng.

Con vật với những chiếc lông màu đỏ đó chính là người tuyết trong truyền thuyết.

Nhà nhân chủng học người Trung Quốc - Chu Quốc Hưng cho rằng, người tuyết chính là hậu duệ của loài vượn khổng lồ. Ông đã so sánh dấu chân của người tuyết và dấu chân của loài vượn người, cuối cùng cho rằng, người tuyết rất giống với vượn người. Ông suy đoán rằng, loài vượn người khổng lồ cổ đại chưa hề tuyệt chủng thực sự, hậu duệ của nó đã phủ khắp đến khu vực núi tuyết, và trở thành người tuyết thần bí.

Tiến sỹ Mara Shekley - nhà nhân chủng học người Anh cho rằng, người tuyết chính là hậu duệ của người Neanderthal. Cô đã từng nghiên cứu dấu chân của người tuyết, và phát hiện ra rằng nó rất giống với người và vượn, rất càng tương đồng với người Neanderthal hơn nữa. Ngón chân cái của nó rất ngắn, hơi hướng ra phía ngoài. Trước đó, nhà nhân chủng học người Liên Xô cũ tên

là Chernetsky cũng cho rằng, người tuyết chính là hậu duệ của người Neanderthal. Thời bấy giờ, người Neanderthal đang chiến đấu với người tinh khôn (Homo sapiens), sau đó họ từng bước tháo chạy, một chi trong số này chạy trốn vào rừng sâu và trở thành những người mọi rợ, chi khác thì tiến lên đỉnh núi tuyết, và tiến hóa trở thành những người tuyết.

Tuy nhiên, cho đến tận ngày nay, mặc dù đã có nhiều đoàn thám hiểm người tuyết tiến sâu vào trong dãy Himalaya tìm kiếm dấu tích của người tuyết, nhưng ngoại trừ việc phát hiện một số dấu chân cực lớn ra thì dường như chẳng có thu hoạch gì. Họ không chụp được bức ảnh nào của người tuyết, và cũng không có ai lấy được tiêu bản của người tuyết.

Bởi vậy, quái vật tuyết có thật sự tồn tại hay không?

Lạc Viễn không cam lòng, mở phần mềm mở khóa tường xem những trang web nước ngoài, cuối cùng cũng xem được một tin tức có chứng cứ khoa học:

Trên tờ thời báo "Times" của nước Anh vào năm 2002 đã đưa tin, nhà động vật học Robo McCall đã tuyên bố rằng, các nhà khoa học thuộc trường Đại học Oxford ở Vương quốc Anh đã phát hiện một chùm lông trên một cái cây ở khu vực núi tuyết Himalaya thuộc Bhutan, họ đã tiến hành phân tích axit deoxyribonucleic (DNA) trên đó, và phát hiện ra rằng, nhóm lông này không thuộc về DNA của bất kỳ loài động vật nào đã được xác định hiện giờ. Và như vậy, lần này dường như đã là căn cứ xác thực.

Lạc Viễn để máy tính bảng lên mặt bàn, đặc ý hướng ánh nhìn ra xung quanh, Thẩm Tiểu Lệ đứng trúng Nhiếp Phi Phàm, cậu ta bèn quay đầu lại, liếc nhanh một cái, nhưng vẫn nói với giọng không cho là đúng: "Như vậy thì cũng không thể chứng minh sự tồn tại của người tuyết, đến hiện giờ vẫn không có bất kỳ người nào, cũng như quốc gia nào bày tỏ, đã chụp được những bức ảnh về con quái vật tuyết này. Chứ đừng nói đến việc tìm được tiêu bản của quái vật tuyết. Những truyền thuyết này quả thực vẫn chỉ là những lời nói vô căn cứ mà thôi!"

Lạc Viễn vừa nghe thấy mấy lời đầy ý châm chọc đó thì tức giận đến mức đập bàn, nhưng đã dây an toàn ở vùng eo giữ lại, tư thế cứ khom lưng như thế khiến cậu vô cùng khó chịu, chỉ đành ngồi xuống.

Lúc này, một giọng nói ngọt ngào của nữ nhân viên vang lên trên

đỉnh đầu họ: “Các hành khách thân mến, chúng ta sắp hạ cánh, trước khi máy bay đáp đất ổn định, hy vọng các hành khách thắt chặt dây an toàn, ngồi trên ghế ngồi của mình, cảm ơn sự hợp tác của quý khách!”

Chương 3

Một người ngoại quốc kỳ quái

(1)

“C
hà, đẹp quá đi thôi!”

Cả nhóm bạn nhìn theo hướng chỉ tay của Đậu Đồ Đồ, bầu trời xanh trong như hải dương, không chút gợn nào bám lại nơi này, đường chân trời còn rớt lại một vệt tà dương màu cam, xuyên qua từng tầng mây dày, thấp thoáng có thể thấy được những rặng núi cao cứ nối tiếp nhau không ngừng lên lên xuống xuống màu nâu đỏ, từng con sông uốn khúc và những con đường nhỏ giữa núi, cùng với những cánh rừng ngút ngàn sắc xanh.

Lạc Viễn lướt nhìn đồng hồ, rồi hỏi với vẻ hoài nghi: “Bây giờ đã là sắp 9 giờ rồi, sao bầu trời vẫn chưa tối hẳn nhỉ?”

Thẩm Tiểu Lệ quay đầu, cười rồi nói: “Lạc Viễn à, bảo cậu hằng ngày đọc nhiều sách hơn thì cậu không nghe. Tây Tạng có sự sai lệch múi giờ so với lục địa, mùa hè bình thường là khoảng 9 giờ trời sẽ tối.”

Trực thăng đáp xuống một vùng hoang vu. Sau khi cả đám bạn trẻ xuống dưới máy bay, cơ trưởng ngoại quốc nhanh chóng trở lại trực thăng. Bầu trời nhanh chóng ngập trong sắc đêm, ở nơi hoang vu rộng lớn này, những thiết bị điện tử chẳng khác nào những đồ trang trí, chẳng có chút tín hiệu nào, Thẩm Tiểu Lệ lấy ra một chiếc kim chỉ nam cùng với một tấm bản đồ, rồi lại yêu cầu Lạc Viễn dùng bản đồ ngoại tuyến đã được tải xuống từ máy tính bảng trước đó, họ nhanh chóng biết được mình đang đứng ở khu vực dãy núi Himalaya có độ cao hơn 3000 mét so với mực nước biển.

Cả nhóm vừa đi được mấy bước thì Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm dừng lại, họ bưng trán, cảm thấy váng vất, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất, vừa may có Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn kịp thời chạy đến dìu họ.

“Có thể chúng ta đang phản ứng với độ cao rồi, nghỉ ngơi một chút đi.” Nhiếp Phi Phàm thều thào cất lời, dường như người suýt ngã xuống đất lúc này không phải là cậu vậy.

Cả đám bạn nhìn về ngọn núi cao và cánh rừng ở phía xa xa, với kinh nghiệm trước đây của mình, ban đêm sẽ không dễ hành động nữa nên cả nhóm lại phân công nhiệm vụ một lần nữa. Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ đi nhặt củi để nhóm lửa, còn Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ sẽ tiếp tục nghiên cứu đường đi, sau khi bốn người tụ họp lại thì sẽ cùng dựng lều.

“Lạc, Lạc Viễn, đến đây, nắm tay tôi với, đừng sợ!” Đậu Đồ Đồ giả vờ trấn tĩnh đuổi tay ra, nhưng lại từ từ núp sau lưng Lạc Viễn, căng thẳng đến mức thanh âm đều đang run lên.

Lạc Viễn “khì khì” một tiếng rồi cố ý hạ thấp nói: “Đồ Đồ, cậu nhìn đi, chỗ tối đó là thứ gì vậy?”

“Là, là thứ gì vậy?” Cùng với trận gió lạnh căm thối đến, cánh rừng tối đen như mực phát ra những tiếng xào xạc, dường như có thứ gì đó đang đang xuyên qua giữa những hàng cây.

Bầu trời một sắc đêm thâu, mây đen kín lối phủ mờ, ánh trăng sớm đã trốn đi chốn nào, chỉ còn lại hai bóng hình của hai chàng trai ở nơi đồng không mông quạnh thê lương ảo đạm này.

“Lạc Viễn, chúng ta tìm củi nhanh một chút rồi quay trở về thôi, nơi này kinh khủng quá!” Đậu Đồ Đồ nhìn về phía cánh rừng trước mặt với vẻ bất an.

Hai người bước mỗi lúc một nhanh hơn, cuối cùng cũng tới gần rừng cây, xuyên qua những bụi cây nhỏ thấp, tiếng gió nhẹ cứ thế chậm rãi thối đến, những cây tùng thẳng tắp sột soạt trong tiếng lá rụng, bên tai văng vẳng thanh âm từ bản hợp tấu của lũ côn trùng. Lạc Viễn cầm đèn pin tiến về phía trước, Đậu Đồ Đồ với chiếc đèn pin đeo trên đầu đang đi sát sệt kế bên, một cặp côn trùng với đôi mắt nhỏ dài đang bay lượn trên không trung.

Một tiếng “á” bất chợt vang lên, là Đậu Đồ Đồ không cẩn thận vướng vào một cái cây, cả thân hình nặng nề bổ nhào trên mặt đất, tiếp đó là tiếng thét lớn: “Ui cha! Lạc Viễn, cậu làm tôi đau sắp

chết rồi đấy, nhanh đứng lên đi!”

“Xuyt, đừng hét nữa!” Lạc Viễn lấy tay che miệng Đậu Đồ Đồ lại, bỗng dưng cảnh giác, cậu đưa mắt nhìn ra xung quanh, cảm thấy phía sau đám cây bụi này có thứ gì đó đang rung lắc, hình như còn đang phát ra tiếng gì đó yếu ớt, là tiếng gặm nhấm thứ gì đó. Bỗng nhiên, cậu lại quay đầu nhưng lùm cây bụi vẫn lặng ngắt như tờ, chỉ là thứ cây gì đó thấp bé hình như đang cao lớn dần lên.

Lẽ nào xuất hiện ảo giác hay sao? Lạc Viễn lắc đầu. Đậu Đồ Đồ xô tay của cậu, thở từng hơi gấp gáp, rồi hạ giọng buông lời trách móc: “Cậu muốn tôi tắt thở à! Chúng ta phải nhanh chóng về thôi, chốn rừng sâu âm u này quả là đáng sợ quá mà!”

Lạc Viễn cười ái ngại, kéo tay Đậu Đồ Đồ trở về con đường cũ. Hai chàng trai từ từ rời khỏi cánh rừng, không hề hay biết một bóng đen đang náu mình đằng sau cái cây. Không biết từ lúc nào, nơi đóng quân của cả đám bạn trẻ đã rực lửa, từ khoảng cách rất xa, Lạc Viễn đã có thể trông thấy ngọn lửa như ánh hào quang rực sáng từ nơi hai người bạn của cậu, vẫn còn có một toán người không rõ là ai. Chẳng lẽ họ xảy ra chuyện rồi ư? Cậu càng nôn nóng chạy đi, không để ý đến Đậu Đồ Đồ vẫn không ngừng trách móc ở phía sau, đang điên cuồng chạy.

“Người anh em này là ai vậy?” Một người đàn ông đang chói chát con sơn dương bằng dây thừng cất tiếng hỏi.

Lạc Viễn không quan tâm đến bọn họ, xông thẳng vào giữa toán người tìm kiếm bằng hữu của cậu, cậu nhìn thấy những người lạ này đều đang đi giày của người Tây Tạng, bên trong mặc một chiếc áo bông trắng tinh, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng da dê, thắt lưng cuốn một dải dây với màu sắc rực rỡ, trên cổ đeo từng chuỗi ngọc lam và chuỗi ngọc từ gỗ tử đàn. Ngũ quan của họ thô kệch, làn da sẫm màu và thô ráp, môi khô lại, phần lớn người đều để râu, hai gò má cao tựa như hai chiếc đèn lồng rực lửa. Thân hình họ đều vạm vỡ, ánh mắt để lộ ra thiện ý, và họ đang nói thứ ngôn ngữ gì đó khiến Lạc Viễn không thể hiểu được.

“O o...” Thẩm Tiểu Lệ mặc một chiếc áo khoác đỏ đang đứng sau lưng Lạc Viễn, hai mắt cô nhìn chằm chằm về phía đàn bò Tây Tạng ở cạnh lều của họ, thần sắc hoảng loạn vô cùng, miệng còn lẩm bẩm mấy lời: “Chúng mày đừng qua đây! Ta không phải là dũng sỹ đấu bò đâu!”

Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ còn cách khá xa nhưng đã nghe được câu

này, họ không nín nổi bèn bật cười thành tiếng, không ngờ nữ hán tử trước giờ Thẩm đại nhân của họ hôm nay lại sợ mấy con yak này cứ như con mèo nhỏ đang ẩn náu vậy. Thẩm Tiểu Lệ nghe thấy tiếng cười thì lập tức quay đầu lại, vừa nhìn bọn họ với ánh mắt hằn học, vừa vẩy nắm tay.

Bốn người đi vào trong lều, bắt đầu hạ giọng thảo luận:

“Những người kia là ai vậy?”

“Nhất định là những người hành hương rồi. Tối nay, họ sẽ nghỉ tại nơi này cùng chúng ta hay sao?”

“Những người hành hương sẽ không xuất hiện thành nhóm, họ còn mang theo cả bò yak thô thực phẩm, hay là đội chở muối, một số người dân Tây Tạng có cuộc sống khó khăn sẽ trèo đèo lội suối vào lúc này cốt để đến chợ bán muối.”

“Vậy thì tốt quá rồi, có họ ở đây thì tối nay chúng ta không cần phải lo lắng về sói Tây tạng hay báo tuyết nữa.

Cả ba người bạn cùng hướng mắt về phía Đâu Đồ Đồ, mỗi lần đều chỉ có cậu ta nói tràng giang đại hải, nhưng lúc này, người đàn ông với bộ râu đang dùng dây thừng đồ chổi chặt sơn dương bước đến ngồi bên cạnh Lạc Viễn rồi trầm ngâm nói: “Người anh em, ta là người dẫn đầu của đoàn vận chuyển muối, tên là Tashi. Còn các cậu? Đến đây du lịch hử?”

Cả đám bạn đưa mắt nhìn nhau, dò xét người đàn ông này một lượt rồi lắc đầu, tỏ ý không muốn nói cho đối phương biết. Tashi thấy vậy cũng không hỏi nữa, chỉ nhìn về phía bầu trời đêm, mây đen u ám không biết đã tản ra từ bao giờ, trả lại cho bầu trời sắc xanh nhàn nhạt rộng khắp, những vì sao lấp lánh rải rác tụ lại thành dải Ngân hà, quả thực là một bức tranh kiều diễm biết mấy. Nhưng chỉ giây sau, câu nói của Tashi đã làm nhiều loạn tâm trạng thưởng ngoạn bầu trời đêm của cả đám bạn trẻ.

Một cậu bé vội chạy đến, dường như cậu có chút vui mừng, cười rồi nói: “Tashi, hôm nay chúng ta nghỉ đêm ở đây nhé, cả đoàn đã đi liên tục trong cả tuần rồi.”

Tashi nhìn lên bầu trời đêm, sau đó đi đến bên cạnh đồng lửa, lấy mấy viên đá muối, dùng tay xoa nhẹ những viên đá muối với nhau, rồi để lên trán và nói: “Có thần linh chỉ đường, nếu có tiếng ùng ùng thì sẽ không có bão tuyết. Nếu không có âm thanh này thì chúng ta phải đi ngay.” Nói xong, ông ta vút viên đá muối vào

trong ngọn lửa.

Cả đám người vốn dĩ đang thì thầm bỗng chốc im bật. Tất cả những người ở đó đều giương mắt nhìn ngọn lửa, 5 phút trôi qua vẫn không có âm thanh gì. Cả đoàn người tự giác bỏ hết đồng đồ trong tay, kiểm tra đàn bò yak đã cột chặt lương thực hay chưa. Trong khi cả đám bạn trẻ ngây người ở một bên, rõ ràng trời còn đang quang đãng như này, sao lại có thể xảy ra bão tuyết chứ?

Bỗng nhiên, người trẻ tuổi ban nãy lại bám chặt tay của Tashi, khuyên nhủ hết nước hết cái: “Tashi, nghỉ ngơi qua đêm đi! Người và bò vừa mệt vừa đói rồi, lẽ nào ngài muốn nhìn thấy mọi thứ ngã quy thì mới hài lòng ư?”

Tashi nhìn người đó với ánh mắt đầy giận dữ: “Người nói vớ vẩn gì thế? Đây là chỉ thị của thần linh đấy, nếu không đi ngay bây giờ thì bão tuyết sẽ ập đến, đến lúc đó họ mới thật sự ngã quy!”

Người trẻ tuổi vẫn không phục, bèn gắt lên: “Cái gì mà là chỉ thị của thần linh chứ? Tôi không tin! Đây là đồng cỏ xanh rì, bây giờ đang có vô số vì sao trên bầu trời, không thể nào có bão tuyết được!”

“Người không tin thì tùy người, mấy trăm năm nay chúng ta đã dự đoán bằng cách này và chưa từng sai.” Tashi phớt lờ chàng trai trẻ, rồi khuyên nhủ cả đám bạn còn đang tần ngần đứng đó: “Ta đã làm thủ lĩnh 10 năm rồi, rõ như lòng bàn tay từng rải núi, nếu các người tin ta thì hãy xuất phát cùng chúng ta.”

(2)

Vừa dứt lời thì Tashi đã bị những người trong đoàn của ông thúc bách. Cả đám bạn trẻ lại trở về lều một lần nữa, rồi cùng đưa mắt nhìn nhau, Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ mở lời: “Chúng tôi không đi, còn các cậu?”

Đậu Đồ Đồ đáp với vẻ khó hiểu: “Vì sao lại không đi? Tashi đã quen với địa hình núi ở nơi này, nếu ông ta cùng đi với chúng ta thì chúng ta sẽ càng an toàn hơn!”

Thẩm Tiểu Lệ thở dài một tiếng: “Nhưng mà chúng ta không biết gì về Tashi, sao cậu lại dễ dàng tin người lạ thế hả, không sợ bị lừa hay sao?”

Hai tay Nhiếp Phi Phàm ôm trước ngực, rồi nói: “Đúng vậy, hơn nữa, trời sao đêm nhiều thế kia, sẽ không có bão tuyết đâu.”

Lạc Viễn suy nghĩ cẩn trọng, hai vị lớp trưởng này nói đều rất có lý, thế là, cậu vỗ nhẹ lên vai của Đậu Đồ Đồ rồi an ủi cậu ta: “Đậu Đồ Đồ, cậu đừng sợ, nhà thám hiểm như tôi đây sẽ bảo vệ cậu! Hơn nữa, chúng ta có những bốn người, chỉ cần cả nhóm hành động thì nhất định có thể đánh bại sói lang và bão tuyết, nếu không được nữa thì đành đánh thức Đại Liễm Đồ tỉnh giấc vậy.”

Đậu Đồ Đồ lắc đầu với vẻ thất vọng, cúi gục đầu, không biết nói gì nữa. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không khí trong căn lều bỗng trở nên gượng gạo, ai cũng không muốn tiếp tục lên tiếng nữa.

Bỗng nhiên, một giọng nói Đài Loan lại phá vỡ bầu không khí trầm mặc khó chịu ấy: “Là ai? Ai đánh thức ta hả? không biết trên biết dưới gì cả. Ta đã ở cái tuổi này rồi ở trên Trái đất dễ dàng lắm sao? Không những phải lo lắng cho bản thân, mà suốt ngày còn bị lũ nhóc các người hù dọa quỷ úc hiếp đủ đường. Sao ta lại cảm thấy thế giới này không có gì tốt đẹp cả thế?”

Cả ba chàng trai cùng hướng ánh mắt về phía Thẩm Tiểu Lệ, nhìn cô vẫy tay ra hiệu không phải là tiếng nói của mình, cả nhóm lại hướng về bụng của Lạc Viễn, người ngoài hành tinh ngủ say vạ năm cuối cùng cũng đã tỉnh dậy rồi!

Thẩm Tiểu Lệ véo nhẹ lên chiếc tai béo múp của Đại Liễm Đồ, giả bộ tức giận nói: “Được lắm, người đã học được tiếng của ta, xem ra, những ngày nay đối với người đã quá nhẹ nhàng rồi.”

Đại Liễm Đồ nhìn thấy sắc mặt khó coi của cả đám bạn, bèn lập tức bưng tỉnh, khẩn khoản van xin: “Nữ hiệp cứu mạng! Tôi sẽ không dám nữa đâu!”

Lúc này, Nhiếp Phi Phàm kéo cánh tay của Thẩm Tiểu Lệ, nhìn theo ánh mắt của cậu thì thấy cả đoàn chở muối đã rời đi, một trận gió bất ngờ ập đến, đám người Tây Tạng này cẩn trọng thúc giục mười mấy con bò yak màu nâu đen, người và bò đều lũ lượt rời đi, cát bụi tung mình từ từ che phủ bóng hình của họ. Tashi nhìn chằm chằm về phía cái lều của đám bạn trẻ, nhìn thấy họ vẫn không có ý định rời đi, thế là, ông vẫy tay tỏ ý chào tạm biệt cả nhóm bạn.

Chừng nửa tiếng trôi qua, cả đoàn vận chuyển muối đã khuất dạng trước tầm nhìn của đám bạn trẻ.

Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ đứng canh ở ngoài lều, hai tay của Đậu Đồ Đồ đỡ lấy cầm, hướng ánh mắt lên bầu trời đêm đầy sao, nét mặt đầm chiêu như có điều gì muốn nói.

Rạng sáng, nhiệt độ trong không khí nhanh chóng giảm đi 10 độ, gió núi thổi đến vù vù, khiến hai chàng trai đang thả mình canh giữ lều run lên vì lạnh, họ nhanh chóng chạy vào trong lều lấy ra một chiếc áo khoác dày từ trong ba lô leo núi. Đợi đến khi họ bước ra, hai người đều trợn mắt nhìn nhau tức thì, vẻ mặt như không dám tin vào quang cảnh trước mặt - những bông tuyết đã bắt đầu rơi!

Lạc Viễn vẫn không dám tin, duỗi bàn tay ra đón lấy những bông hoa tuyết, thứ băng đá mát lạnh trong lòng bàn tay, cơn rung mình thoáng chốc ngập tràn trên da cậu, rồi cậu lẩm bẩm mấy lời: “Trời ơi! Những lời của Tashi đã linh ứng rồi!”

Bị cái lạnh làm cho sực tỉnh, Thẩm Tiểu Lệ khoác chiếc áo len ra ngoài, chớp mắt rồi hỏi: “Lạnh quá à! Sao trời đột ngột trở lạnh như này nhỉ?”

Nhiếp Phi Phàm cũng bước ra, kinh ngạc cất lời: “Thực sự là có tuyết rơi này.”

Đậu Đồ Đồ lại lần nữa rơi vào trạng thái lo âu: “Chúng ta làm gì nếu thực sự gặp bão tuyết đây?”

Câu nói này khiến cả nhóm rơi vào tâm trạng trầm ngâm, bốn người với thần thái quắc thước đang ngồi bên đồng lửa, không mấy may biết gì về thứ đáng sợ đang tiến gần đến họ.

“Tôi nghĩ là bây giờ phải khoác ba lô thật chặt để phòng ngừa những lúc cần thiết dùng đến.” Nhiếp Phi Phàm hạ giọng nói.

“Lúc nào là lúc cần thiết hả?” Lạc Viễn hỏi.

“Xuyt! Yên lặng chút đi!” Thẩm Tiểu Lệ làm động tác không tiếp tục nói nữa, cô cầm ngọn đuốc của mình lên hướng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía xung quanh.

Những dãy núi cứ nối tiếp nhau không ngớt đã khoác lên mình một chiếc áo choàng trắng, giống như một con mãnh thú với cái đầu trắng như tuyết, nằm nằm phục trên cánh đồng hoang vu mà tĩnh mịch. Cả đám bạn nghe thấy những âm thanh dữ dội vang lên từ cánh rừng, “phang, phang, phang” cả nhóm giật thót mình, mấy chiếc đèn bỗng nhiên sáng lên trong sắc xanh từ giữa rừng.

Lạc Viễn lấy chiếc kính râm chuyên dụng mà cha đã tặng cho cậu ta, điều chỉnh cự ly thấu kính, hai mắt cậu trợn lớn hơn nữa, thần sắc kinh hãi tột cùng - hai đốm sáng màu xanh đỏ chính là sói Tây Tạng, hơn nữa, con cáo với những chiếc lông màu lông đỏ ở bên phải cũng đang từ từ áp sát bọn họ.

Làm thế nào bây giờ? Bí ẩn về quái vật tuyết vẫn còn đó, chẳng lẽ lại chết ở nơi này hay sao? Cả đám bạn thoảng chốc đã vô cùng hoảng loạn. Trong tưởng tượng của họ, trước giờ chưa từng nghĩ đến sẽ rơi vào hoàn cảnh này, trong một ngày xúi quẩy tìm đến tận cùng này, hai loài động vật hung ác lại cùng đến tìm bọn họ.

“Tru tru tru...” Con sói tru lên trong sự hả hê, âm thanh càng vọng sâu hơn bên trong bìa rừng, ngân vang khắp dải núi, con cáo như hiểu được những cánh báo của hai con sói này bất thành linh quay đầu lại rồi chạy thẳng.

“Đừng sợ, đến trời sáng là sẽ bình an thôi.” Thẩm Tiểu Lệ căng thẳng đến hai tay cứ thế run lên bần bật.

“Không đến kịp rồi, củi cũng dùng hết rồi, bây giờ chẳng còn lửa để dọa sói nữa, huống hồ là loài sói lông dài sắc nhạt này, người Tây Tạng cho rằng đây là loài sói thiện chiến nhất.” Nhiếp Phi Phàm nói, “Chúng ta phải tìm được người dân sinh sống ở đây mới được.”

U u...

Gió lạnh thấu xương thổi đến, cả đám bạn trẻ bất động nhìn chăm chăm về phía cánh rừng, hai con sói kia cuối cùng cũng nhe nanh sắc nhọn trông thật dữ tợn, rồi hướng ánh mắt đầy hàn học có chút u linh về phía bốn bạn trẻ.

Nhưng chỉ có Lạc Viễn, người đang đeo cặp kính râm đó là có thể nhìn rõ, trong mắt chúng hẳn sâu lửa cháy ẩn dưới vẻ bề ngoài gày gò lạnh lùng kia, thậm chí còn khẽ nhếch mép lộ ra nụ cười tỏ ý “chuyện nhất định thành”. Cứ nghĩ đến việc mình sẽ thành con mồi của sói hoang Tây Tạng là Lạc viễn lại bất giác khẽ rùng mình run rẩy.

Hai con sói từ từ tiến sát đến họ, chỉ còn cách mấy mét nhưng kỳ tích đã không đến với họ, chỉ đành đứng như trời trồng. Nhiếp Phi Phàm biết rằng, loài động vật quanh năm sinh sống trong điều kiện môi trường ác nghiệt như này đã sớm học được cách cảnh giác cao độ, sói Tây Tạng hay chó ngao Tây Tạng là loài như thế.

“Nhiếp Phi Phàm, Thảm đại nhân, chẳng phải các cậu luôn nghĩ ra cách gì đó hay sao? Mau nghĩ cách đi chứ!” Giọng nói của Đậu Đồ Đồ như nghẹn lại, suyt chút nữa bật thành những tiếng nức nở.

“Đừng nhìn nữa! Cậu không nhìn thấy sao? Bọn chúng đang dò xét chúng ta đó, vậy nên chúng ta càng không được manh động.” Trong lòng Nhiếp Phi Phàm càng nóng ruột, giọng như không còn giữ được bình tĩnh.

Thảm Tiểu Lệ cố gắng suy nghĩ, rồi nói: “Nhiếp Phi Phàm nói không sai, rõ ràng là chúng đang xem xét thực lực chiến đấu của hai bên. Bây giờ chúng ta chỉ có một con đường duy nhất chính là cùng đẩy lùi bầy sói này, sau đó sẽ chạy về phía tay trái.

Chương 4

Long mạch Himalaya kỳ lạ

(1)

Đám bạn trẻ không dám lơ là dù chỉ một giây, chỉ sợ bị đàn sói Tây Tạng nhìn ra kẻ hở, nhưng khi thể lực cứ thế tiêu hao theo từng phút một thì cả nhóm lại dần để lộ không thể tiếp tục trụ vững nữa! Đường như, hai con sói đã nhìn ra lũ người trước mặt chúng chỉ là những kẻ phô trương thanh thế cho nên khuôn mặt dữ tợn có phần méo mó kia bỗng chốc ngùn ngụt lửa hận, những tiếng tru mỗi lúc một gần họ hơn.

“Cả nhóm lấy hết can đảm, quát mạnh roi vào phần đầu của lũ sói bằng dụng cụ trên tay mình, nhằm đúng vào đôi mắt và chiếc mũi của chúng.” Nói xong, Nhiếp Phi Phàm bèn vung khúc mộc côn mà cậu vẫn luôn mang theo bên mình.

Thẩm Tiểu Lệ lôi chiếc roi da từ thắt lưng ra, còn Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ giơ bó đuốc và tấm ván gỗ lên.

“Một, hai, ba, đánh!” Cả đám bạn hùng hực khí thế, họ nâng “vũ khí” trong tay bằng hết sức mình lên rồi ập đến lũ sói.

Trong thời khắc nguy cấp ấy, cả đám bạn đã trở hết mọi nguồn sức mạnh của mình.

Cách đó không lâu, Đậu Đồ Đồ còn nhát gan như chuột bỗng nhiên biến thành một chiến sỹ vô cùng dũng mãnh, khuỷu ngọn đuốc về phía bầy sói rồi lại quăng mạnh tám gỗ trong tay hướng về phía đầu lũ sói, những tấm ván gỗ bỗng chốc nứt toác! Còn Thẩm Tiểu Lệ đứng ở một bên, quăng chiếc roi da thật mạnh quật túi bụi vào thân bọn sói, từng vết tích màu đỏ hằn lên, những tiếng ngột ngạt phát ra từ khoang miệng của con sói đầu đàn, hai

chân mềm ra rồi ngã quỵ trên nền tuyết.

“Tru...!” Trong ánh mắt của con sói đầy những vết máu của con sói trong đàn, nó ngẩng đầu lên rồi phát ra những tiếng sói tru khiến người ta phải rợn tóc gáy, con sói tràn đầy sát khí nhìn thẳng về phía Thẩm Tiểu Lễ, bỗng nhiên, nó lao thẳng về phía cô. Nhiếp Phi Phàm đã kịp nhanh tay nhanh mắt lập tức đứng chắn trước Thẩm Tiểu Lễ, rồi vùng mạnh khúc mộc côn của mình cứ thế hất tung về phía bầy sói Tây Tạng, Lạc Viễn thấy vậy thì cứ thế một mạch đánh như điên dại vào phần đầu chúng khiến cho bầy sói phải lùi dần về phía sau.

Nhưng đúng vào lúc này, điều khiến họ kinh hãi hơn đã xảy ra --- Từ phía cánh rừng xa xa là vô số ngọn đèn sáng rực, những tiếng tru ban này đã dẫn dụ đồng bọn của bầy sói tìm đến!

“Lúc này, chạy thôi, các cậu!” Nhiếp Phi Phàm lớn tiếng hô hào, ba người còn lại ba chân bốn cẳng tháo chạy. Hai con sói đầu đàn đã mất nhiều năng lượng nhưng bộ dạng thì ‘phải báo thù’ đã truy đuổi bám riết cả nhóm bạn.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn, tiếng rít gào của gió thổi không ngừng vút bên tai họ, nhưng tuyết đã rơi dày đến cản chân, cả đám bạn hít khí lạnh vào người lạnh cóng đến mức mũi đỏ ửng lên, những ánh tuyết sắc lạnh càng như khoét thêm vào đôi mắt đã không thể mở to nữa của họ, cảm giác như cả cơ thể đã bị bóc trần, từng nhịp thở cũng trở nên gấp hơn.

“Tru...”

Trong lòng, cả đám bạn càng trở nên kinh hãi hơn, không chịu nổi thêm nữa bèn ngoái đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy hai con sói đầu đàn cách họ gần đang không ngừng rít lên, khắp khểnh lao tới, vẻ kiên định trong ánh mắt như nhằm nói với họ: Lũ người ngu ngốc kia, các người chết chắc rồi!

Trời đêm tối đen như mực, gió và tuyết giao hòa, cả đám bạn vẫn chạy thục mạng, bỗng nhiên Lạc Viễn đeo kính râm như phát hiện ra thứ gì bèn cười, rồi cậu chỉ tay về phía căn nhà đang tỏa ra làn khói trắng ở phía trước, lớn tiếng hét: “Chạy nhanh lên, có căn nhà ở phía trước!”

Câu nói ấy không còn nghi ngờ gì nữa như đang nhắc nhở cả nhóm: Chúng ta sắp được cứu sống rồi. Một cơn hân hoan sức đến trong lòng, cả đám như được tiếp thêm động lực, cơ thể đã kiệt quệ lại như bùng lên sức sống, họ chạy nhanh một cách khác

thường.

Đó là một căn nhà gỗ hai tầng được xây theo kiểu Hàn Quốc, sừng sững đứng đó trong dáng vẻ tịch liêu, hai cây cột gỗ kiểu bowling đang đứng trước cửa lớn, tường ngoài mọc đầy những dây leo đã khô héo. Cửa sổ đã rách mướp, thoáng nhìn cũng đã trải qua mấy trăm năm bề dâu.

Nhưng điều khiến cả nhóm vô cùng ngạc nhiên đó là, ánh đèn trong căn nhà lại sáng rõ như ban ngày. Đến gần hơn một chút, cả đám bạn đã nhìn rõ hơn, dưới mái hiên treo một biển số nhà kiểu “Quốc vương mỹ thực”, ở chỗ tay nắm cửa đang treo biển hiệu, trên đó có ghi đã dừng kinh doanh.

Bầy sói truy đuổi mỗi lúc một gần hơn, cả đám bạn nóng lòng như ngồi trên chảo lửa, không cần thận lộn nhào một vòng trên đất, thế là trượt dài theo triền núi, giống như một quả cầu tuyết cực lớn, ngay đến cơ hội cũng không có cú thể cuộn nhào theo đà vào bên trong cánh cửa gỗ.

“Thật là kỳ lạ mà!” Lạc Viễn ngay lập tức mở cánh cửa lớn ra rồi áp sát mặt bên cạnh cửa sổ, kinh hãi tột cùng.

“Hử, sao chúng lại không dám xông vào bên trong nhỉ?” Đâu Đò Đò nhìn về bầy sói bên ngoài cửa sổ.

“Chúng lại sợ căn nhà này ư, hay là chủ nhân của căn nhà này. Trước đây, trên sách vở tôi đã từng đọc được là, báo tuyết ở Tây Tạng thường tấn công cừu, chứ chưa từng tấn công người bản địa, bởi vì rất có khả năng chúng cho rằng, người là thứ gì đó rất thần thánh, nên không dám mạo phạm, mới bắt đầu thì loài sói Tây Tạng cũng đối xử với chúng ta như thế.” Đầu óc Thẩm Tiểu Lệ cứ như đang lật mở bách khoa toàn thư, lúc nào cũng có thể nói ra những câu chuyện hay kiến thức mà người bên cạnh không biết.

“Nhưng mà, căn nhà này có người ở ư?” Nhiếp Phi Phàm vỗ lên chỗ tuyết bám trên bờ vai.

Cả đám bạn bắt giác hít vào một hơi lạnh, rồi hướng ánh mắt ra xung quanh, trên bức tường được sơn màu be dán bức tranh *Lan Đình Tập Tự* (Chú thích ND: “*Lan Đình Tập Tự*” là tác phẩm của Vương Hi Chi, ông là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Đây là tác phẩm thể hiện tài năng của ông. Mùa hè năm 355, ông cùng một số nhà văn, nhà thơ tụ tập ở núi Cối Kê tại Lan Đình tránh nắng, cùng nhau uống rượu và làm thơ. Khi đó Vương Hi Chi cao hứng, lấy bút lông chuột viết lên giấy lụa, đó chính

là tác phẩm Lan Đình. Bức tranh này được người đời ví như Mặt Trời, Mặt Trăng giữa bầu trời, được mệnh danh là “Thiên hạ đệ nhất hành thư”, đến ngàn năm sau hậu thế vẫn thán phục), cùng với một bức tranh sơn dầu chó Ngao Tây Tạng, trên chiếc bàn hình chữ nhật bày chân nến và hoa tươi, trên tường viết hàng chữ như ngấm nhắc nhỏ có thể tắm gội bằng nước ấm. Tủ lạnh để chủ yếu là các loại thịt và rượu Tây, rất ít rau và trái cây.

Cả đám bạn nhìn lướt qua một lượt rồi phát hiện trên mỗi đồ vật đều ghi rõ giá cả, trên đó viết “Nếu làm hỏng đồ thì phải bồi thường gấp 10 lần giá trị”.

“Chà chà, những thứ đồ này được làm bằng vàng chắc? Giá cả như muốn chôn người vậy à!” Đậu Đồ Đồ kinh hãi nhìn giá từng món hàng, rồi nhẹ nhàng để các pho tượng gốm Lạt ma đang khoác hồng y và đội mũ màu gà xuống.

“Woa! Nếu đồ đã cổ như thế thì rất muốn nghe âm thanh của nó!” Lạc Viễn nhìn thấy máy thu âm kiểu châu Âu giả cổ bèn bước đến, thẩn thờ đứng trước nó, nở nụ cười ngốc nghếch, cậu nâng chiếc đĩa hát nặng lên nhìn thấy hàng chữ “nghe một đĩa thu 20 tệ, làm hỏng thì bồi thường gấp 10 lần giá trị” trên đó, nhưng vẫn không kìm nổi mà nghe một khúc rồi một khúc nữa.

Trong dòng chảy chậm rãi của tiếng nhạc, bụng của Đậu Đồ Đồ lại ngấu đói, thế là cậu ta hét lớn, cả đám bạn cũng đưa tay lên sờ bụng rồi quyết định trước tiên sẽ nạp năng lượng đã tiêu hao khi bị bảy sói truy đuổi. Thế là, họ mở tủ lạnh lấy ra những thịt và cá tươi ngon, rồi dùng que gỗ xiên vào đầu và đuôi cá, rắc gia vị lên rồi để lên lò nướng.

“Mình thích nhất chính là món cá nướng này, thơm quá đi! Nhất định là ngon lắm đây! Đậu Đồ Đồ vốn thích ăn vặt nở nụ cười tươi rói như hoa nở.

Lúc này, cả đám bạn đang ngồi trên bàn ăn hình chữ nhật, để khăn ăn trên đầu gối giống như cách dùng bữa của người phương Tây, dáng vẻ dùng bữa lúc này của họ không chút cẩn trọng, giống như đã đói ngấu từ mấy ngày nay vậy. Cả đám bạn nhét đầy chiếc bụng rỗng của mình rồi thay nhau vào phòng tắm.

Bảo tuyết không biết đã dùng từ lúc nào, chỉ còn lại gió núi cắt qua đều đều, trời vừa tảng sáng, nhưng chủ nhân của căn nhà này vẫn chưa trở về. Hai tay của cả đám bạn bưng lấy cầm, còn hai chân, mấy cặp mắt nhìn nhau, cuối cùng không thể chống trọi nổi với

cơ buồn ngủ ập đến, họ cùng đổ gục xuống bàn.

“Đùng đùng đùng...đùng đùng đùng...đùng đùng đùng...”, một chiếc xe địa hình băng qua núi tuyết trắng ngần, hiện rõ ra, phong cách hơn hết phải kể đến chú chó ngồi trên ghế lái phụ giống như người vậy, khi người ngoại quốc lái xe cứ chốc chốc lại vượt ve lên đầu chú chó trông thật hân hoan.

Khi từng tia nắng vàng chiếu vào trong nhà, cả đám bạn vẫn chìm trong giấc ngủ, nghe thấy âm thanh của tiếng lửa tắt rõ rệt, tiếng chó sủa lớn rồi tiếng bước chân, kể đó tiếng cửa gỗ “tách tách” vang lên rồi mở ra thì một đôi ủng tuyết bám đầy tuyết và bùn giẫm hằn vào trong nhà.

“Ai chà”! Lũ tiểu binh từ đâu đến thế này?” Thú âm thanh găm gù tựa gấu chó khiến cả đám bạn trẻ bật dậy tức thì.

Theo phản xạ tự nhiên, cả đám bạn cùng nhảy dựng lên, không chú ý đến cơn đau truyền khắp đầu gối, rồi hướng ánh mắt cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Trố mắt nhìn xem, họ thấy một người ngoại quốc tầm 50 tuổi, mí mắt hõm sâu, với bộ râu sơn dương màu trắng, một mái tóc trắng với một vài bím tóc được bện bằng những dải màu sắc sỡ, thân hình vô cùng cao lớn, được bảo vệ nghiêm ngặt trong lớp áo khoác, thoạt nhìn trông giống một con gấu.

Điều càng nổi bật hơn đó là chú chó mà người đàn ông đang dẫn theo với hai màu đen trắng toàn thân, càng làm toát lên vẻ hoang dã và nét đẹp dũng mãnh, một trong hai mắt của nó toàn là màu trắng, trên cổ đeo một chiếc vòng màu đỏ, nhưng chiếc bờm lông rập rập thế kia lại giống như sư tử châu Phi đang vươn mình đứng thẳng dậy, ánh mắt nó sáng quắc, hàm súc mà lại thâm sâu, chỉ đứng lặng lẽ đã toát lên tác phong vương giả, khiến cả đám bạn trẻ thót tim.

(2)

Đi đời nhà ma rồi, ông lão này cùng với con chó kia xem ra không hiền lành gì đâu...Cả đám bạn trẻ như hóa đá, đứng yên bất động tại chỗ, mấy cặp mắt như bay đến từng góc trong căn phòng, nhưng họ hối hận cũng không kịp nữa rồi.

“Ừm! Trời ơi! Lũ nhóc các người đã dùng đồ đến thế này ư, nhanh,

nhANH TRẢ TIỀN THEO GIÁ Ở TRÊN ĐI!” Người nước ngoài trừng mắt, thứ giọng Trung Quốc lơ lơ cất lên, đuổi tay tính toán chi phí với đám bạn trẻ.

Cả đám người ngây người nhìn về phía người ngoại quốc kia, hồi lâu vẫn không nhúc nhích gì. Bỗng nhiên, phía sau người ngoại quốc là con chó đang thè đầu lưỡi, sủa đặc lớn hai tiếng, dường như là nếu đám bạn trẻ không trả tiền là nó sẽ bỏ nhào tới, và cảnh họ hung hãn nhất, thật khiến người ta phải sợ hãi.

Từ trong ba lô, Thẩm Tiểu Lệ lấy tiền ra nhưng đã bị Nhiếp Phi Phàm ngăn lại, rồi nói: “Từ từ đã, chắc là gã không lừa tiền của chúng ta chứ hả?”

Thẩm Tiểu Lệ hạ giọng rồi cất lời: “Bây giờ không nghĩ nhiều được đến thế đâu, giữ được mạng đã rồi tính sau. Con chó kia không phải giống chó bình thường đâu, là giống chó ngao đặc biệt của cao nguyên Thanh Tạng đấy, nó vô cùng hung hăng, sức mạnh thì khủng khiếp, nếu có người làm chủ nhân nó bị thương thì nó sẽ cắn chết người đó đấy, cứ coi như kẻ địch là một con sói, thì nó cũng sẽ đáp lại bằng hết thảy sức lực của mình. Chẳng phải có câu nói là ‘chín con chó bằng một con chó ngao’ à, bọn này được coi là chó bảo vệ và thân hộ mệnh của người Tây Tạng đấy.”

“Thật là lợi hại thế ư, Thẩm đại nhân nhanh đưa tiền cho hắn ta đi! Tôi không muốn chết ở đây đâu.” Đậu Đồ Đồ nhìn con chó ngao hung hãn kia với vẻ bất an.

Lạc Viễn thao láo nhìn, rồi khuyên nhủ: “Đừng lo lắng, muốn chết thì cũng cần nhìn thấy quái vật tuyết, lúc đó cậu mới có thể chết được.”

Thẩm Tiểu Lệ không còn cách nào khác đành lắc đầu, đúng vào lúc này, cả đám nam thanh niên lại có lòng cười đùa như thế, thật là một đám bằng hữu lợn mìn. Cô đành đưa mấy tờ giấy màu đỏ có hình chủ tịch Mao cho người đàn ông ngoại quốc kia, rồi nói bằng thứ giọng điềm tĩnh: “Của ông đây, đừng dọa chúng tôi sợ chết khiếp như thế nữa.”

Cầm lấy tiền, người ngoại quốc đếm lại thật cẩn thận, hai mắt màu xanh thẫm của gã cứ đảo qua đảo lại khắp một lượt dò xét đám bạn trẻ, sau đó tháo chiếc mũ bằng lông nhung xuống, ngồi xuống chiếc ghế gỗ, khua tay ra hiệu cho cả đám cùng ngồi xuống.

Mọi người mặt đối mặt, rồi người ngoại quốc cất tiếng hỏi: “Sao các người lại đến được nơi này? Đừng nói với ta là, các người đến

đây nghỉ hè đấy nhé.”

Cả đám bạn lắc đầu, ngoài Đậu Đồ Đồ thích ăn vặt điểm nhiên nói: “Ông còn món nào ngon nữa không? Nếu ông có thể cung cấp miễn phí cho bọn tôi thì tôi sẽ nói cho ông biết.”

Ba người còn lại lặng yên không biết nói gì, trong lòng thầm nghĩ đồ béo ụ này chắc chắn là đói đến phát điên rồi, cái gã ki bo này sao có thể đồng ý chứ, nhưng giây sau đó, gã người ngoại quốc lại nói: “Được thôi, ta vừa đem trứng và điểm tâm Tây Tạng về, mấy người đợi đi!”

Gã ngoại quốc vừa bước đi thì cả đám bạn trẻ đã thay nhau trách móc Đậu Đồ Đồ: “Đậu Đồ Đồ, cậu thật quá hồ đồ rồi đấy, chúng ta không phải đến chỗ này để ăn đâu.”

“Đồ Đồ, cậu béo đến không lối thoát nữa rồi.”

“Cẩn thận không gã hạ độc luôn đấy.”

Nhưng Đậu Đồ Đồ lại giảo môi lên, bộ mặt như bị bắt nạt, cất lời: “Nhưng mà ‘Người Thân Bí’ không quy định là chúng ta không được nói ra, hơn nữa, các cậu yên tâm đi, dù tôi có ngu cũng không tiết lộ nhiệm vụ của chúng ta đâu!”

Một lúc sau, gã người ngoại quốc cầm theo một túi thức ăn lớn, căn phòng lại trở lại trạng thái tĩnh lặng, như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì. Gã lấy túi đồ ăn lần lượt để vào đĩa rồi đưa cho đám bạn, hóa ra là bánh pho mát, bánh tsampa Tây Tạng và trà bơ.

Lúc này, gã người ngoại quốc như biến thành một người khác, vui vẻ cười rồi nói: “Mấy năm trước, ta từ Canada đến Tây Tạng, bạn bè đã tặng ta một con chó Ngao, nếu các người lừa ta thì nó sẽ biết ngay, hậu quả thế nào, các người hiểu rồi chứ.”

Cả đám bạn trẻ nhìn về phía con chó lớn với vòng lông quanh cổ dựng thẳng lên, không ai bảo ai tự động lảng lạng rồi xa nó một chút. Hai tay bung lấy cốc trà bơ, hương thơm phùng phức tỏa ra xung quanh.

Đậu Đồ Đồ nóng lòng uống hết cốc trà bơ thơm ngát này. Các nụ vị giác lại bỗng nhiên ngọt ngào chua chua, hai con mắt sáng hẳn lên cứ như thần tiên vậy, rồi cậu ta cười lớn tiếng, âm thanh cũng lên cao bất thường: “Đúng vậy, chúng tôi đến từ thành phố Nam Minh, đến đây để xem con quái vật hiếm gặp đấy.”

Gã người ngoại quốc “à” một tiếng, rồi giương mắt nhìn Đậu Đồ Đồ trong khi đang uống trà bơ, sau đó ông ta đặt chiếc cốc xuống rồi hỏi: “Con vật mà mấy người nhắc đến lẽ nào là quái vật tuyết ư?”

Vừa nghe thấy từ đó thì toàn thân Lạc Viễn đã trào dâng, vội hỏi: “Hả, ông cũng biết à? Ông đã từng thấy nó chưa?”

Gã người ngoại quốc thấy thế thì cố ý thừa nước đục thả câu, chỉ cười mà không nói gì, rồi lại tiếp tục uống một ụm thật to.

Lẽ nào là...con quái vật tuyết ấy thực sự tồn tại hay sao? Vậy thì nó ở đâu được chứ? Ông có thể nói cho chúng tôi biết được không? Cả đám bạn hết thấy đều mong chờ, chỉ mong sao có thể tiến thẳng lên mà bắt gã nói ra nhanh, nhưng con chó ngao vẫn nhìn bọn họ vô cùng cảnh giác, dường như chỉ cần họ mạnh động là nó sẽ bỏ nhào đến với những cái răng sắc nhọn, thể sống chết bảo vệ chủ nhân. Chỉ nghĩ đến đó thôi, cả đám bạn đã sợ thoát mồ hôi, chỉ đành chờ người ngoại quốc kia mở lời.

Lúc này, gã người ngoài quốc mới từ từ quay người, hướng nhìn về phía những dấu vết còn sót lại, rồi cẩn trọng đáp: “Tối nay chắc chắn tuyết sẽ rơi nữa, các người không ở lại đây thêm một đêm hay sao?”

Thẩm Tiểu Lệ lắc đầu rồi đáp: “Không đâu, thời gian của chúng tôi có hạn, nhất định phải xuất phát sớm thôi. Cảm ơn ông, đợi chút nữa chúng tôi sẽ rời đi ngay.” Dứt lời, cô vội giục mấy chàng trai nhanh chóng ăn xong bữa sáng trong đĩa của mình.

Thấy thế, gã người ngoại quốc vỗ nhẹ lên tay cô, cười rồi tiếp tục nói: “Đừng vội, mấy người muốn đi thì cũng không thể đi tay không được, chỗ ta còn mấy cái xe trượt tuyết dạng tốt đấy, các người nhất định sẽ dùng đến nó trên đất tuyết này.”

Nhiếp Phi Phàm ậm ừ rồi hỏi: “Xe tuyết hạng tốt ư? Thế ông bán nó với giá bao nhiêu?”

Gã người ngoại quốc lắc đầu, cười với vẻ đắc ý rồi nói: “Xe trượt tuyết này hả, ta không lấy tiền của mấy cô cậu, nhưng kể đây, ta muốn nói những thông tin về quái vật tuyết, mấy người suy nghĩ xem có mua hay không.”

Cả đám bạn lại nhao lên vì mừng vui, đưa mắt nhìn nhau, dường như cùng đồng thanh lên tiếng: “Là tin tức gì thế? Chúng tôi mua!”

Rồi gã cười một cách khoái chí, bèn nói: “Được! Đây là trải nghiệm của chính bản thân ta, còn về giá cả thì chúng ta cứ bàn bạc xem.”

Hóa ra gã người ngoại quốc này là đã từng là một phóng viên trước đây ông tên là Peter, sau khi biết được có quái vật tuyết ở dãy núi tuyết Himalaya này thì gã đã cùng hai người đồng hành khác cũng là hai người bạn thân của gã đến nơi này, trước tiên là muốn phỏng vấn các gia đình người Tây Tạng, để thu hỏi han thông tin, nhưng chẳng ngờ sau khi nghe xong, những người dân Tây Tạng này tái mặt, nhanh chóng cầm chổi rồi xéng đuổi khách ra ngoài, chẳng để lại cho những vị khách không mời chút thể diện nào.

Sau này, những vị khách ấy mới biết rằng, những người dân bản địa mang trong mình lòng yêu thiên nhiên nhiệt thành, cũng như ý thức bảo vệ động vật rất cao. Sau khi thông tin về quái vật tuyết lan tràn khắp vùng này thì có rất nhiều người từ khắp các vùng xa xôi đến với Tây Tạng, đã phá vỡ những gì mà thiên nhiên ban tặng cho môi trường nơi này, chẳng hạn như nhiều loài động vật bị giết hại, lông của chúng bị cắt ra một cách tàn nhẫn, rồi được vận chuyển đến các thành phố lớn như những món hàng xa xỉ.

Vì Tây Tạng đất rộng người thưa, cứ cách một khoảng cách khá xa mới thấy một thôn làng, nếu là ở những rặng núi thì thậm chí còn chẳng thấy một bóng người nào. Trong hành trình tiếp theo, tâm tư của Peter đã thay đổi, ông không gắng hỏi người Tây Tạng về những thông tin liên quan đến quái vật tuyết nữa. Và quả nhiên là họ cũng không bị “trục xuất” ra khỏi cửa nhà như trước nữa.

Như nhớ ra chuyện gì đó khá giật gân, hai mắt màu xanh sẫm của ông ta bỗng nhiên thu lại, rồi nhẹ nhàng hít vào một hơi, rồi lại tiếp tục nói: “Tôi còn nhớ lúc đó trời đã rất muộn rồi, trong lúc nửa tỉnh nửa thức thì nghe thấy tiếng gì huyền ảo giữa người và chó. Ngày hôm sau thức dậy thì nghe thấy người dân địa phương nói là, một cậu bé chăn gia súc đã bị mãnh thú tấn công trong lúc còn đang ngủ ở chỗ chăn cừu, phần bên mang tai của cậu ta bị xé toạc, còn phần tai thì bị lòi đến tận miệng. Đã hơn một năm trôi qua rồi nhưng nó vẫn cứ co ro ở chỗ đó.”

Rồi ông chờ người ra, uống một ụm trà bơ lớn, rồi tiếp tục kể: “Lúc đó, may mà có một đoàn leo núi người nước ngoài nói rằng, họ đã nhìn thấy những dấu chân lớn gần đó nên mới phát hiện ra hang động của quái vật tuyết. Hang động nó nằm ở nơi rất sâu được bao quanh bởi núi, nằm bên cạnh còn có một thác nước lớn, trong hang động còn có cái đệm được làm từ da cừu, cùng với những xác vật săn được, và còn cả một thùng máu nữa. Nhưng mà, theo dự

đoán của một số người Tây Tạng thì rất có khả năng là do những kẻ mọi rợ tạo ra, ở độ cao hơn 5000 mét so với mực nước biển như này thường có những kẻ mọi rợ sinh sống.”

Sự hiếu kỳ trong lòng của đám bạn trẻ về quái vật tuyết mỗi lúc một tăng dần, cho đến ngày nay, những tin đồn về quái vật tuyết đã được nghe rất nhiều, có người nói quái vật tuyết cứu người, nhưng người ngoại quốc có tên Peter này lại nói có khả năng là người mọi rợ, hơn nữa, chúng còn tấn công và làm con người bị thương. Vậy thì, quái vật tuyết kia rốt cuộc là như thế nào?

Chương 5

Hang động bên thác nước

(1)

“Cậu chuyện này rất cuốn hút phải không? Mấy cô cậu chọn cách trả bằng tiền mặt hay quẹt thẻ đây?” Rồi gã vuốt nhẹ lên chòm râu sơn dương của mình, cười với vẻ rạng ngời.

“Ông không lừa chúng tôi đấy chứ?” Thẩm Tiểu Lệ bán tin bán nghi lấy tiền ra.

Vừa nghe thấy thế thì Peter đã tỏ ra không vui, sắc mặt trở nên khó coi, rồi nói: “Nếu không tin thì các cô cậu đi đến hang động đó là biết ngay thôi. Số tiền này, tôi cũng không cần nữa, mấy người lên xe trượt tuyết rồi nhanh đi đi, nơi này không hoan nghênh các người!”

Cứ thế, Peter hạ lệnh đuổi khách, con chó Ngao Tây Tạng bên cạnh ông ta dường như tâm linh tương thông, nó cũng hướng thẳng về phía các bạn trẻ sữa inh ỏi, khiến cả cả đám kinh hãi, sao lão già này nói giở mặt là giở liền vậy à? Thật là một lão gà gàn dở mà!

“Phang!” một tiếng, dường như chẳng còn chút lòng dạ nào tiếp tục nói chuyện với gã người ngoại quốc này nữa, thế là từng người một nhanh chóng rời đi, ngay đến những chiếc ba lô leo núi của họ cũng bị gã không thương tình quẳng hết ra ngoài. Cả đám vồ nhẹ lên vết bẩn ở trên ba lô leo núi, rồi từ từ quay người, nhìn thấy những chiếc xe trượt tuyết xa xỉ khiến cả bốn khuôn mặt nhất thời đều thần người ra - Xe trượt tuyết lại có hiệu hai con bò yak mặc áo bào Tây Tạng!

Ván trượt chẳng khác nào chứa nổi cả bốn người. Bỗng một tiếng “o” vang lên, con bò yak cũng bắt giác than lên, nó nằm phục trên

mặt đất, sau đó, quay đầu lại tiếp tục nhìn về chỗ mà các bạn trẻ đang tranh giành nhau.

“Đậu Đồ Đồ, một mình cậu đứng chỗ của hai người, chi bằng, cậu đừng đi nữa được không?” Nhiếp Phi Phàm sổ sàng cất lời.

“Hử, mập như này đâu phải lỗi của tôi, sao các cậu đều trách cứ tôi chứ?” Đậu Đồ Đồ nói với vẻ tủi thân.

“Đồ Đồ à, cậu thật sự phải giảm béo rồi đấy.” Thẩm Tiểu Lệ ái ngại khuyên nhủ.

Lạc Viễn dứt khoát xuống xe, nhìn thấy cả đám ổn định chỗ ngồi sau đó chạm vào cánh tay của Nhiếp Phi Phàm và nói: “Chúng ta sẽ lái chiếc xe này chứ? Chỉnh trang lại một chút cho chiếc xe trượt tuyết này, nếu không sẽ không thể ngồi được.”

Nhiếp Phi Phàm như có điều muốn nói rồi lặng lẽ gật đầu, nhảy xuống giúp Lạc Viễn, vì chiếc xe bằng gỗ nên đã nhanh chóng được sửa lại.

Lạc Viễn vỗ nhẹ lên ngực rồi nói với vẻ đầy tự tin: “Cứ như này thì chúng ta có thể cùng ngồi trên chiếc xe trượt tuyết này rồi, nhà thám hiểm ưu tú tương lai là ta đây thật là quá cơ trí mà!”

Cả đám bạn cùng vỗ tay tán thưởng, để khích lệ tinh thần của cậu. Trước khi xuất phát, Thẩm Tiểu Lệ bỏ tiền vào trong chiếc ủng đang phơi ngoài căn nhà của Peter, và muốn gõ cửa, nhưng lại chẳng có chút động tĩnh nào. Lẽ nào gã Peter quái đản ấy vẫn chưa hết giận hay sao, trong lòng Thẩm Tiểu Lệ thầm nghĩ. Thế là, cả đám bạn lẳng lẽ rời đi trên chiếc xe trượt tuyết.

“Woang” khúu giác nhanh nhạy của con chó ngao Tây Tạng đã biết được cả đám bạn trẻ đã rời đi, nó xoay quanh Peter rồi sủa hai tiếng, gã nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh gì mới ra mở cửa. Ánh nắng ấm áp của mặt trời không biết đã trốn đi chốn nào, trên bầu trời những bông hoa tuyết lại bắt đầu bay, từ trong chiếc ủng của mình, Peter lôi ra mấy đồng giấy bạc có in hình chủ tịch Mao, gã tháo chiếc mũ lông của mình xuống rồi cời luôn cả chòm râu sơn dương ra, để lộ ra một khuôn mặt trẻ anh tuấn. Rồi gã nhìn hướng về phía xa xa, nhẹ nhàng cất lời: “Chúc các cô cậu may mắn!”

Là những phụ xe lần đầu tiên điều chỉnh xe, cả Lạc Viễn và Nhiếp Phi Phàm đều không đánh giá được lực và phương hướng, nên chỉ đành hướng con bò yak cứ tiến về phía trước. Trong thời gian ấy,

cả đám bạn dừng lại nghỉ ngơi mấy lần, ăn một chút để lấy năng lượng, thoáng chốc, trời đã lại tối, Lạc Viễn ghé sát vào Nhiếp Phi Phàm nói mấy câu, thế là chiếc xe trượt tuyết dần dừng lại.

“Sao các cậu lại dừng lại thế?” Đậu Đồ hỏi với vẻ khó hiểu.

“Đúng vậy, chẳng lẽ phía trước có dã thú gì à?” Cả người của Thẩm Tiểu Lệ bất giác lao về phía trước, cô và Đậu Đồ đối mặt đối mặt, nhìn nhau với vẻ kinh ngạc:

“Không phải là có báo tuyết đấy chứ?”

Chỉ nhìn thấy Lạc Viễn tiên phong dẫn đoàn, mấy bước chân lớn chạy lên phía trước, giống như đã phát hiện ra thứ gì đó đang hô hoán mọi người: “Các cậu mau xuống xem đi!”

Ba người bạn còn lại cùng chạy nhanh tới xem, sau khi đã nhìn rõ những gì trước mặt, họ bất giác thở nhẹ một hơi. Trên nền tuyết trắng chính là một chùm lông màu đỏ thật lớn, nó rất giống với những bức ảnh mà La Mông đã chụp, thoáng chốc, hình ảnh đều hiện lên trong đầu của cả nhóm chính là: Chúng ta đã chụp được lông của một loài động vật cực kỳ hiếm gặp màu đỏ, theo như nhà khoa học đi cùng với chúng tôi thì ông ấy cho rằng, đây chắc chắn không phải là loài động vật thông thường, và rất có khả năng chính là của quái vật tuyết để lại!

“Lẽ nào trên đời này thực sự tồn tại quái vật tuyết hay sao?” Đậu Đồ kinh hãi há hốc miệng.

“Nhiếp Phi Phàm, cậu nhìn thấy không, là lông màu đỏ đấy.” Lạc Viễn đắc ý cười khoái chí.

“Vậy thì đã sao nào? Tôi đã nói rồi, đây cũng có thể là thú mà tình tình để lại mà, không tận mắt nhìn thấy thì không thể chứng minh quái vật tuyết thực sự tồn tại được!” Nhiếp Phi Phàm vẫn kiên định với phán đoán ban đầu của mình.

Trong lúc mọi người còn đang tranh luận thì trong lòng Thẩm Tiểu Lệ chỉ muốn tìm được quái vật tuyết, cô tìm theo những dấu vết của chiếc lông màu đỏ ấy, và bất thành linh không biết mình đã cách xa ba chàng trai kia từ lúc nào.

“Quác...quác!” Tiếng kêu mỏng trầm vang lên trên không trung, một con chim đại bàng lao đến.

“Tiếng kêu của loài chim này thật khiến người ta sợ người mà!

Người ta thường nói rằng, nơi nào có tiếng quạ kêu thì nhất định chẳng có chuyện tốt lành gì đâu!” Đậu Đồ Đồ lo lắng bất an nhìn lên những con quạ màu nâu đen trên bầu trời.

“Thẩm đại nhân chạy đi đâu một mình rồi hả?” Lạc Viễn nhìn thấy Thẩm Tiểu Lệ ở cách đó vài mét cầm lấy chiếc túi nhựa thu hết những chiếc lông màu đỏ lại.

“Lớp trưởng đại nhân!” Nhiếp Phi Phàm vừa vẫy tay vừa hét lớn hô hoán Thẩm Tiểu Lệ, nhưng tiếng gió thét gào như giấu hết những âm thanh ấy đi.

Tuyết trắng phủ ngút ngàn, cả đám bạn trẻ vẫn ngồi trên xe tuyết, hướng theo hướng chạy của Thẩm Tiểu Lệ nhưng chỉ thấy cô cho chiếc túi đựng những chiếc lông màu đỏ vào trong ba lô leo núi, thẳng tiến đến chỗ những cậu bạn rồi nở nụ cười.

Nhưng sắc mặt của ba chàng trai bỗng chốc tái nhợt đi, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ, ngay đến hai con bò yak kéo xe cũng chậm dần bước chân. Lạc Viễn dùng dây thừng dài giục nó, nhưng lại chỉ càng khiến nó bất an thêm, rồi đứng yên không nhúc nhích thêm nữa.

Như ý thức được đằng sau mình có thứ gì đó, theo ánh mắt di thường của mọi người, cô quay đầu lại nhìn thì suýt chút nữa đã ngất xỉu, chỉ cách cô chừng 3 mét chính là bảo tuyết được gọi với cái tên mỹ miều “vua của núi tuyết”!

Con bảo tuyết đó trông thật đẹp, những chiếc bộ lông màu xám trắng, lốm đốm sắc đen cùng những vòng tròn đen, chiếc đuôi thật mạnh mẽ, con hai mắt nó sắc lạnh, khuôn mặt kéo dài trông thật đáng sợ, tất nhiên càng khiến người ta khiếp đảm hơn so với hai con sói Tây Tạng trước đó.

“Không được, phải nhanh chóng chạy đến, kéo Thẩm đại nhân lên xe, nếu không cậu ấy nhất định sẽ gặp nguy hiểm, các cậu có muốn cậu ấy bị ăn tươi nuốt sống không hả?” Lạc Viễn nói chuyện vồ vể đằng sau lưng con bò yak.

“Ừm, chúng tôi cũng không muốn nhìn thấy cảnh cậu ấy bị nuốt sống đâu, nhưng mà bảo tuyết quả thực quá đáng sợ, chúng tôi mà qua đó thì cũng sẽ bị nó nuốt chửng thôi!”

Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ nhìn nhau, ánh mắt kinh ngạc quá đổi, lẽ nào bò yak của gã người ngoại quốc biết nói chuyện hài sao? Họ cùng tiến thẳng đến để nghe, hóa ra là Lạc Viễn đang tự

huyền hoặc một mình.

Nhưng kỳ tích đã xuất hiện, như nghe hiểu những lời khẩn cầu của Lạc Viễn, chúng liền đứng dậy tức khắc, chạy về phía Thẩm Tiểu Lệ với tốc độ nhanh khác thường.

“Bắt lấy nó!” Nhiếp Phi Phàm quỳ trên ghế ngồi rồi quăng chiếc dây thừng dài ra, Thẩm Tiểu Lệ nhanh nhẹn bắt lấy sợi dây, trong khi Đậu Đồ Đồ lại ném nào đá nào gối về phía con báo tuyết, đồng tâm hiệp lực cùng Nhiếp Phi Phàm kéo lấy Thẩm Tiểu Lệ. Cả đám bạn lại té tụ lần nữa trên chiếc xe trượt tuyết, nhưng Đậu Đồ Đồ lại phát hiện nữ hán tử trước giờ vẫn chưa từng biết sợ gì đã ướm đầm những sợi tóc trên trán, hai tay hai chân đang run lên không ngừng.

Những tưởng đã tạm thời thoát khỏi kiếp nạn này, thì trước mặt họ chính là một khe núi rộng đến không nhìn thấy đáy, những con bò yak kéo xe trượt tuyết cần phải chạy như bay để sang đến bờ bên kia thì cả đám mới có thể toàn mạng. Đằng sau là con báo tuyết dũng mãnh tột độ, nếu rơi vào miệng hổ thì e rằng ngay đến xương cũng chẳng còn.

“Bay đi!” Lạc Viễn nhìn thấy con báo tuyết đang lao bổ đến thì không chút do dự, quật roi lên hai bò yak rồi lớn tiếng hét lên.

(2)

Đúng vào lúc hai con bò yak kéo chiếc xe trượt tuyết lướt bay qua, cả đám bạn căng thẳng hai tay che kín hai mắt, bốn trái tim nhỏ bé cũng như đang treo vắt vẻo trên bầu trời, chính vào giây phút chiếc xe trượt tuyết sắp rơi xuống, một tiếng “két” cất lên, những thanh gỗ nứt toác!

“A...a...a”, chiếc xe trượt tuyết tan thành từng mảnh rơi xuống, tiếng thét chói tai của cả đám bạn vang vọng khắp cả khe nước, khi còn đang nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ chết, mắt họ lại nhắm nghiền, thì năm phút sau, một tiếng “phang” vang lên, rồi lại một tiếng nữa cất lên, cả đám bạn trợn trừng mắt, sờ nhẹ lên đầu và hông của mình, không bị thương chỗ nào cả.

“Ha ha ha! Quả nhiên là trời không tuyệt đường sống của con người mà! Các cậu không sao đấy chứ?” Lạc Viễn phát hiện mình bị quăng xuống từ trên cao mà vẫn không hề hấn gì, bất giác

ngẩng mặt cười lớn.

“Tôi không sao, có câu này không biết nói sao đây? Cái gì đại nạn cái gì phúc về sau ý nhỉ?” Đậu Đồ Đồ nghiêng đầu, vắt óc nghĩ ngợi nhưng mãi vẫn không nghĩ ra.

“Đồ Đồ, cho chúng tôi xem não của cậu đi, không phải bị đập bị thương đấy chứ?” Thẩm Tiểu Lệ cười rồi nói, “Câu đó là ‘đại nạn không chết thì nhất định có phúc về sau’, hy vọng có thể mang đến tốt lành cho cậu, chúng ta sẽ có thể trải qua đêm nay bình an.”

“Ừm, các cậu chỉ biết bắt nạt tôi thôi!” Đậu Đồ Đồ cố ý làm ra vẻ tức giận rồi kéo lấy một cành cây khô ra phía ngoài, bỗng nhiên, cậu ta lại kêu lên thất thanh: “A! Cứu mạng!”

Cả nhóm lại ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Đậu Đồ Đồ với cả hai tay và hai chân đang bị giữ chặt trong những nhánh dây mây ấy, toàn bộ người bị trói chặt vào một mặt của bức tường đầy những dây mây, cứ càng ra sức giãy dụa như thế thì cậu ta sẽ càng bị dây mây siết hơn nữa, làn da trắng nõn của cậu ta thoáng chốc đỏ ửng lên, nhìn cứ như là cậu ta sắp bị đồng dây mây này nuốt chửng vậy.

Nhiếp Phi Phàm lớn tiếng hét: “Đừng động đấy! Cậu càng cựa quậy thì nó sẽ càng cuốn chặt hơn đấy, hãy cố gắng thả lỏng cơ thể thì cậu mới thoát ra an toàn được.”

Cả đám bạn trẻ lại hướng ánh mắt nhìn xuống phía dưới chân, từng nhánh dây leo màu ngọc bích dường như được ban cho sinh mệnh đang không ngừng cựa mình, nhưng nhánh dây mây lại không cuộn theo đám người của Nhiếp Phi Phàm, mà trái lại, đang từ từ thu mình vào.

Đậu Đồ Đồ làm theo những lời của Nhiếp Phi Phàm, điều chỉnh nhịp thở của bản thân, rồi để cơ thể thật thoải mái, một lát sau những nhánh dây mây từ từ buông cậu ra.

“Đây là dây mây có linh tính được nhắc đến trong truyền thuyết ư? Đây là nơi quái quỷ nào thế nhỉ? Chúng ta nhanh đi thôi!” Trong lòng Đậu Đồ Đồ vẫn còn nguyên nỗi sợ hãi chỉ dám liếc nhìn về bức tường đầy những dây mây.

“Được rồi, lần sau cẩn thận một chút, đừng giống mấy cô nàng nhõng nhẽo tự ý đi một mình, chúng ta là một đôi cơ mà, không thể hành động riêng lẻ được.” Lạc Viễn giống một ông già lắm lời đang nhắc nhở.

“Ừm! Hình như là tôi nghe thấy tiếng nước chảy.” Thẩm Tiểu Lệ cẩn thận bước đi.

Trong phút chốc, cả nhóm đã trông thấy thứ gì đó bắn tóe ra từ phía trước, đi lại gần hơn thì tiếng nước càng to hơn. Sao nơi này lại có dòng sông nhỉ? Lẽ nào là...

Cả đám bạn cùng chạy ra nhìn thì quả nhiên là một thác nước! Rồi họ lại nhìn khắp xung quanh một lượt, và phát hiện nơi này quả là chốn bồng lai tiên cảnh, cây cối mọc xanh rì, hơn nữa, nhiệt độ khoảng trên dưới 10 độ, khác một trời một vực với môi trường khắc nghiệt của trận bão tuyết trên núi, quả đúng là hai thế đối lập như nước và lửa.

Cả đám bạn lòng như mở cờ đã tìm được hang động mà Peter đã nói, nhưng lại ngửi thấy thứ mùi gì đó cực kỳ nhức mũi, cả đám che đi bằng ống tay áo, rồi bất chấp khó khăn đi đến hang động dò xét cẩn trọng, thứ gì đó chất đông màu trắng hình như đều là xương trắng, còn có một xác chim nhỏ máu chảy đầm đìa.

Nhiếp Phi Phàm lấy hết can đảm sờ nhẹ lên xác chim đó, rồi nói: “Chú chim này vẫn còn một chút máu trên cơ thể, xem ra là vừa bị giết.”

“Chẳng lẽ là quái vật tuyết ư, là con quái vật đó làm ư?” Đâu Đâu Đâu sợ hãi đến mức miệng như nghẹn lại.

“Hang động này có người sống ở trong đó hay sao? Tôi muốn đi vào xem sao.” Lạc Viễn tò mò quăng vài viên đá vào trong, những một lúc mà vẫn không thấy có động tĩnh gì bên trong hang động.

“Vậy thì chúng ta lấy đèn pin ra đi, cùng đi vào bên trong xem xem.” Thẩm Tiểu Lệ cũng tò mò muốn biết liệu quái vật tuyết có ở bên trong hang động này hay không.

Vừa dứt lời, hang động tối om bỗng truyền đến một âm thanh, trên nền hang động phát ra những tiếng kinh hãi, bức tường đá và thác nước dường như sắp đổ ập xuống, cả đám bạn sợ hãi đến mức ngồi rạp trên mặt đất, kinh hãi giương mắt nhìn tình hình tiếp đó, trước tiên là gặp phải sói Tây Tạng, kế tiếp là báo tuyết, còn bây giờ là quái vật tuyết hay sao?

“Trời ơi! Trời ơi! Động đất hay sao vậy? Tôi đang ở đâu thế này?”

Trong cơn hoảng loạn, từ trong chiếc áo sơ mi trắng của Lạc Viễn để lộ ra một khuôn mặt mèo thần sắc cũng đang hoảng loạn, cả

đám bạn cũng hướng theo Đại Liễm Đồ đang vằng vặc vì cơn “địa chấn”, một tia hy vọng bỗng bừng trào dâng trong lòng, đã có Đại Liễm Đồ giúp đỡ thì chưa biết chừng họ sẽ được an toàn!

Nhưng dường như họ đã đánh giá quá cao Đại Liễm Đồ, chỉ nhìn thấy nó đang bưng kín tai của mình, sắc mặt tái nhợt đi, rồi trách móc: “Lạc Viễn, sao các người lại đến cái nơi quỷ quái này chứ hả? Ta đã khuyên các người rồi, đừng có đến mà, nơi này nguy hiểm lắm đấy! Các người là một lũ ngốc!”

Bỗng nhiên, mặt đất ngừng rung lắc. Trước mặt cả đám bạn trẻ chính là một con quái vật khổng lồ, Lạc Viễn giục mắt, miệng há ra cứ như đang bị nhét một quả trứng ở bên trong, khó lòng tin nổi nhìn thẳng về phía con quái vật trước mắt mình, đó là một con tinh tinh lông màu đỏ cao khoảng hơn hai mét! Những sợi lông màu nâu đỏ trên cánh tay nó dài rủ xuống như lá liễu, khuôn mặt tựa như cái mâm tròn đang chảy xuống với vô số những nếp nhăn, hai bên má cùng với trong mắt lộ ra cả cục thịt cục lớn.

Đùng đoàng! Đùng đoàng! Con tinh tinh lông đỏ này vừa phát ra những âm thanh đinh tai nhức óc, nó vừa dùng bàn tay lớn của mình đâm thùm thụp vào ngực mình cứ như đang gõ trống, như để trút hết cơn tức giận bấy lâu của mình. Rồi nó vươn cánh tay dài hơn một mét tóm gọn hết cả đám bạn đã đánh thức giấc mộng của nó lại, tiếp tục giận giữ quăng trên bụi cỏ, sau khi lặp lại hai lần rồi lại tóm gọn cả đám bạn gọn như lũ kiến vậy, nó trối cả cả đám bạn trong hang động.

Rồi con tinh tinh mở chiếc cửa sổ trên mái nhà, hang động sáng lên, cả đám bạn nín thở với bộ mặt sầu khổ, suýt chút nữa úng mũi vì thứ mùi thối trong hang khiến nó vằng vặc đến khó lòng thở nổi. Đại Liễm Đồ khó mà chịu được bèn thò ra từ trong áo sơ mi trắng của Lạc Viễn, trong giây phút ấy, cả đám bạn như đã nắm được một sợi dây sinh mệnh mỏng manh, cầu cứu Đại Liễm Đồ hãy nói chuyện với con tinh tinh lông đỏ kia bằng thứ ngôn ngữ của động vật.

Vì mạng sống, Đại Liễm Đồ chỉ đành mở lời: “Những thứ này đều do mày ăn hết đấy hả?”

Con tinh tinh lông đỏ ngồi xuống, ánh mắt để lộ chút gì đó kinh ngạc, sau khi dò xét thú quái vật trên bụng của Lạc Viễn, nó phát hiện Đại Liễm Đồ không tấn công, bèn đáp lại: “Liên quan đến người sao?”

Đại Liễm Đồ lại hỏi: “Vậy thì ta cũng không vòng vo nữa, người có thể thả chúng ta ra hay không?”

Con tinh tinh lông đỏ gầm lên với vẻ khinh thường: “Hừ, các người là lũ khốn đã phá vỡ mộng đẹp của ta, cứ như thế mà muốn rời đi hay sao!”

Đại Liễm Đồ đổi ánh mắt, cái con tinh tinh lông đỏ này còn xưng là bản đại vương, nếu không phải là Lạc Viễn đang bị trói không thể cử động thì nó thực sự có thể giúp Lạc Viễn cưỡi lên đầu con tinh tinh khốn kiếp này.

“Vậy thì người nói xem, chúng ta sẽ phải rời đi như thế nào?” Đại Liễm Đồ lại nói chuyện thêm lần nữa.

“Ừm, các người phải giúp ta mấy chuyện.” Con tinh tinh lông đỏ cười khoái trí, dường như nhìn thấu được ý đồ của bảy người trước mặt nó.

Cả đám bạn nghe xong những lời thuật lại của Đại Liễm Đồ thì đều nhìn con tinh tinh bằng ánh mắt đầy ngờ vực, vẫn còn việc mà bọn họ có thể làm giúp được hay sao? Không phải là giết hại động vật khác đấy chứ? Họ sẽ không thể làm được!

Con tinh tinh lông đỏ nhốt Lạc Viễn và Thẩm Tiểu Lệ ở trong hang động còn thả Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ với vóc dáng cao to ra, để họ trên lưng hai cái sọt lớn bằng trúc rồi đi đến một cánh rừng già hái quả, cứ như vậy nó có thể tiếp tục ngủ rồi.

Con tinh tinh lông đỏ hài lòng khi họ rời đi, rồi trở về hang động, nó cất lời: “Sao các người lại đến nơi bí mật này hả?”

Sau khi nghe Đại Liễm Đồ dịch xong thì Thẩm Tiểu Lệ trả lời trước: “Bảo tuyết! Chúng ta đã bị bảo tuyết truy đuổi, không cẩn thận rơi xuống đây.”

Con tinh tinh lông đỏ nhìn họ với ánh mắt đầy hoài nghi: “Hả? Ta nghe nói, trên núi gần đây nhất đã xuất hiện quái vật tuyết, một con quái vật còn cao hơn cả ta, lúc các người đến chẳng lẽ không gặp hay sao?”

Lạc Viễn kích động nhảy lên, rồi hỏi tiếp: “Thật không? Ở dãy núi nào vậy? Quái vật tuyết trông như thế nào?”

Bỗng nhiên, sắc mặt của con tinh tinh thay đổi, rồi nở một nụ cười lạnh lùng: “Các người đúng là lũ người ngu ngốc, trên núi này căn

bản là chẳng có quái vật tuyết nào cả, các người đã đến công toi một chuyến rồi!”

Chương 6

Dấu chân thứ năm trong núi tuyết

(1)

Lóc cóc, lóc cóc, hai bóng đen xuất hiện ở cửa hàng, chiếc rổ đựng trái cây của Đậu Đồ rơi trên nền đất, cậu và Nhiếp Phi Phàm sải từng bước lớn đến bên cạnh những người bạn của mình, nhanh chóng tháo dây thừng ra.

Con tinh tinh lông đỏ nhặt giỏ quả lên, hung hãn cất lời: “Đi nhanh cho ta! Đi nhanh lên! Dãy núi Himalaya không hoan nghênh các người, đừng viện cớ tìm quái vật tuyết mà cố tình đến đây săn bắt, sát hại động vật nữa, nếu không thần núi sẽ trừng phạt các người!”

Nói xong, con tinh tinh lông đỏ lại nâng cả đám bạn lên lần nữa, rồi quẳng hết họ ra ngoài động.

Bầu trời tối đen như mực, vô số âm thanh truyền ra từ cánh rừng, nào là tiếng ếch kêu ve hát, tiếng nước chảy, cùng với cả những thanh âm réo rắt từ chiếc bụng đói của Đậu Đồ Đồ. Cả ba bạn trẻ cùng nhìn về Đậu Đồ Đồ, rồi nở một tràng cười giòn tan, dưới một tán cây gần thác nước nhất, sau đó họ lên móc một túi quả táo được bọc trong giấy báo.

Lạc Viễn ăn trái cây rồi cất lời: “Tôi cảm thấy, con tinh tinh lông đỏ đó không nói thật.”

Thẩm Tiểu Lệ tiếp lời: “Tôi cũng cảm thấy có nhiều điểm đáng nghi, chỉ cần nhắc đến quái vật tuyết thì từng người, từng vật ở nơi này sẽ thể hiện một bộ mặt cực kỳ khó coi, nếu không thì cũng

là thái độ quay ngoắt luôn, quả thực là vô cùng kỳ lạ mà! Nhiếp Phi Phàm, cậu thấy thế nào?”

Nhiếp Phi Phàm cúi đầu xem tờ báo đã ngã vàng, không biết đang nghiền ngẫm cái gì, thấy vậy, Thẩm Tiểu Lệ nhìn cậu ta một lúc rồi húng hắng vài tiếng, huých mạnh cánh tay vào cậu ta. Thế là, cậu ta chỉ vào góc bên phải phía dưới của tờ báo, khoanh vào bước chân dung của những người dân Tây tạng, rồi nói: “Các cậu nhìn này, đây là bản tin và mục tìm người trên báo một năm trước của tòa báo Tây Tạng, hai người đàn ông trung niên và cao tuổi đã biến mất ở nơi không có người đi lại ở hướng dãy núi thiêng.”

“Núi thiêng là cái gì hả?” Đâu Đâu Đâu cũng nhào đến hỏi.

Thẩm Tiểu Lệ vừa ăn trái cây vừa giải thích: “Núi thiêng là một kiểu cầu phúc đấy, nói một cách đơn giản thì chính là đi vòng quanh qua con đường của núi thần, nhiều người du lịch đến Tây tạng đều sẽ làm như thế một lần.”

“À!” Ba chàng trai như bừng tỉnh ngộ.

“Gì cơ?” Nhiếp Phi Phàm lần đầu tiên để lộ sắc mặt kinh ngạc tột cùng, căng thẳng cất lời: “Lớp, lớp trưởng đại nhân, quái vật tuyết có khả năng đã xuất hiện thực sự rồi.”

Lạc Viễn giành lấy tờ báo, cả đám bạn cùng tụ lại để xem, ở một góc khuất của tờ báo đã vẽ hình một quái vật hình người với lông dài mọc đầy thân, nhìn qua quả thực là có chút giống với quái vật tuyết được ghép bằng các bức ảnh trên mạng!

Chỉ có điều, quái vật hình người trên bức ảnh này không phải được ghép ảnh trên máy tính, mặt của nó quả thật có nhiều điểm tương đồng với người thường, cả đám bạn có cảm giác như đã từng quen biết nó.

“Thời gian mà quái vật này xuất hiện rất khớp với thời gian mà những người đi qua núi thiêng biến mất!” Những lời này của Lạc Viễn khiến cả đám bạn ngẩn người ra. Từ cuộc tiếp xúc của họ với lão già gàn dở người ngoại quốc, rồi cuộc chạm trán với con tinh tinh lông đỏ phủ định sự tồn tại của quái vật tuyết, kể đó là quái vật tuyết hình người lại xuất hiện đồng thời với sự biến mất của những người đi qua núi thiêng, liệu có điều gì trong này là bí mật không muốn người ta biết đến hay không? Cả đám bạn lơ mơ cảm thấy một thứ cảm giác bất an, nhiệm vụ mà “Người Thần Bí” cử họ đến dường như sẽ không giải đáp đơn giản như câu đố về quái vật tuyết.

“Có phải các cậu cũng có phát hiện ra điều gì đó không?” Nhiếp Phi Phàm khai mào.

“Ừm, tôi luôn cảm thấy là cuối cùng khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có phát hiện lớn hơn nữa, hoặc là...” Nhiếp Phi Phàm gật đầu.

“Hoặc là thứ gì đó đáng sợ hả?” Lạc Viễn lại hỏi tiếp. Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm cùng nhìn về phía cậu, sắc mặt như ngưng lại rồi khẽ gật đầu.

Bỗng nhiên, Đậu Đồ Đồ tắt đèn pin của Nhiếp Phi Phàm, rồi bật dậy bắt được thứ gì đó đang lóe sáng, mở bàn tay ra xem, cậu ta phấn khích nói: “Chà! Là đom đóm này! Lâu lắm rồi tôi mới thấy đom đóm đấy!”

Theo quán tính cả đám bạn quay lại nhìn Đậu Đồ Đồ bằng ánh mắt rục rủa, sao mà sức tập trung của cậu ta cứ luôn lẩn như trạch trước những thời điểm rất cần chuyên tâm như thế chứ?

“Tuy thành phố lớn này ô nhiễm nghiêm trọng, lại cộng thêm ánh sáng chiếu mọi lúc, là lý do khiến đom đóm sẽ tự nhiên giảm đi, nhưng cậu cũng không cần phải vui mừng như thế chứ?” Nhiếp Phi Phàm vỗ nhẹ lên vai của Đậu Đồ Đồ, bày tỏ ý cậu ta hãy yên lặng.

“Nhưng mà, thật sự là rất đẹp mà!” Thẩm Tiểu Lệ bất giác cảm thán.

Cả đám bạn nằm trên thảm cỏ sạch sẽ, những con đom đóm nhỏ cứ thế đập cánh bay lượn xung quanh họ, cánh rừng sáng lập lờ từng ngôi sao xanh biếc, cơn trùng đang ca vang bài ca bằng ngôn ngữ của riêng chúng, còn có âm thanh phụ họa của thác đổ. Lúc này đây, cả đám bạn như đang tham gia một buổi diễn xướng của thế giới tự nhiên, cơ thể vốn mệt mỏi bấy lâu nay đã được thả lỏng, hai mắt từ từ nhắm lại, dòng suy tư của mỗi người đều đang bị cơn buồn ngủ kéo gọi đến cùng, và cứ thế kéo họ vào một nơi gọi là cõi mộng.

Lèo xèo...

Chim hút mật đang khoác lên mình bộ y nhung diễm lệ, đứng thẳng mình trên một cái cây lớn, đánh thức cả đám bạn bằng giọng ca véo von của mình. Cả đám bạn lại khoác ba lô lên lưng, Thẩm Tiểu Lệ cầm lấy kim chỉ nam, Lạc Viễn mở bản đồ offline trên máy tính bảng, hai người dẫn đầu đi về phía trước, bỗng

nhiên, họ dùng bước chân.

“Sao vậy? Bản đồ hiển thị vị trí của chúng ta vẫn dừng lại ở chỗ này.” Lạc Viễn lộ rõ sắc mặt ái ngại, cậu ngậy người, nói với về chán chường, “Không phải chứ? Giờ khắc then chốt này mà lại tự tắt thế à.”

“Kim chỉ nam của tôi cũng rất lạ à, xoay mãi mà kinh độ và vĩ độ vẫn không thay đổi gì cả.” Thẩm Tiểu Lệ cho mọi người xem la bàn của mình.

“Không phải chúng ta lạc đường rồi chứ?” Đậu Đồ Đồ ủ rũ hỏi, rồi lại nhớ lại lúc đi giải cứu cả tiểu đội kiến trúc, dù đã đi mấy vòng nhưng vẫn không thoát được, chân cậu đã mềm nhũn.

“Cánh rừng rộng lớn như này, lai không có ánh sáng mặt trời, máy tính thì hết pin như này, kim chỉ nam cũng hỏng rồi. Chúng ta chẳng có công cụ hỗ trợ, chắc chắn là lại lạc đường rồi.” Nhiếp Phi Phàm nói.

“Ơ, chúng ta vẫn còn công cụ chưa hỏng mà!” Khuôn mặt Đậu Đồ Đồ bỗng nở một nụ cười kỳ lạ, véo nhẹ lên cái tai mèo của Đại Liễm Đồ, và nói to vào lỗ tai của nó.

“Các vị ông nội của tôi, xin hỏi, có gì cần dặn dò ạ?” Đại Liễm Đồ đang híp mắt, nó ngáp liền mấy cái.

Nhìn thấy bộ dạng nửa tỉnh nửa mơ của Đại Liễm Đồ thì Đậu Đồ Đồ lo lắng vì thân chí không tỉnh sẽ sai đường, bèn véo mạnh vào tai nó. Bỗng chốc, Đại Liễm Đồ cáu tiết, mắng nhiếc: “Đồ ngu ngốc Đậu Đồ Đồ, nếu còn không bỏ tay ra thì ta sẽ tuyệt giao với nhà ngươi!”

“Đừng như vậy mà, chúng ta lạc đường rồi, chẳng qua là lo lắng ngươi không tỉnh táo sẽ chỉ sai đường cho bọn ta mà thôi, đừng tức giận nữa!” Đậu Đồ Đồ vỗ nhẹ lên đầu nó.

Không những không cảm kích mà Đại Liễm Đồ còn hất phăng bàn tay mập mập của Đồ Đồ ra rồi khoanh tay trước ngực và nói: “Các người cứ đi thẳng về hướng Đông là sẽ ra được thôi, nhưng mà...” Sắc mặt nó thay đổi, nét mặt cũng ngưng lại, “Phía trước xem ra nguy hiểm đấy, các người phải cẩn thận đấy. Đặc biệt là Lạc Viễn, ngươi đừng có chết đấy, nếu không ta không trở về được với đất mẹ của ta mất.” Nói xong, nó giả bộ lau đi những giọt nước mắt đáng thương.

“Đủ rồi đấy!” Lạc Viễn gầm lên.

Đại Liễm Đồ làm ra vẻ mặt quý, rồi nhắc nhở: “Ngoài ra, cũng cần nhớ kỷ điều này, ta không thể dễ dàng xuất hiện được, nếu các người lại gặp phải chuyện nhỏ như thế này thì đừng đánh thức ta dậy đấy.”

(2)

Nhất loạt đồng ý. Trước đó, cả đám bạn đã đảm bảo không tiết lộ thân phận của Đại Liễm Đồ, bất luận người ngoài hành tinh này đến với Trái đất có mục đích gì thì họ cũng cần phải là những người nói lời phải giữ lấy lời.

Theo hướng chỉ của Đại Liễm Đồ, cả đám bạn trẻ đi theo hướng đông, từ xa cả nhóm đã nhìn bằng kết trên cái cây ở lối ra gần đó.

“Chà, tôi thực sự không biết đấy vào mùa đông, những cánh rừng lại đẹp đến thế đấy!” Lạc Viễn đẩy những nhánh cây đang rũ xuống do băng kết, những thanh âm chạm nhẹ vào nhau ngân nga như tiếng chuông bạc.

Vừa ra khỏi cánh rừng, cảm giác mát lạnh nhanh chóng xuyên qua từng phần da thịt để lộ ra bên ngoài của họ, gió lạnh xuyên cú thể xuyên qua những khe hở quần áo xuyên thấu vào tận sâu bên trong làn da, họ nhanh chóng kéo khóa áo lên, việc hít thở gặp chút khó khăn, không thể thở sâu được. Khuôn mặt của Thẩm Tiểu Lệ và Lạc Viễn bỗng nhiên nở nét cười, dường như đồng thanh cất lời:

“La bàn của tôi hoạt động trở lại rồi!”

“Bản đồ của tôi cũng hiển thị vị trí rồi!”

Vừa dứt lời thì nét mặt của hai người lại cứng đờ ra, phần đầu hơi vầng vất, suýt nữa ngã nhào trên nền tuyết. Nhiếp Phi Phàm và Đạm Đồ Đồ dìu hai họ từ từ ngồi xuống, rồi để họ dần thích nghi với độ cao.

Những bông hoa tuyết rơi trên đỉnh đầu, cả đám bạn bao quanh bản đồ và kim chỉ nam, hóa ra họ đã đến nơi có độ cao gần 5000 mét so với mực nước biển, không khí ở nơi này thật sự rất loãng, lại cộng thêm những cơn gió lạnh cú thổi tới không ngừng, nếu

người ta lại một lần nữa kích động hoặc mắc các triệu chứng cảm lạnh thì e rằng phải đi đến bệnh viện ngay.

Đậu Đồ Đồ theo bản tính không thể nhẫn nại thêm nữa, chơi trò quả cầu tuyết ở xung quanh, bỗng nhiên, cậu ta đập phải thứ gì đó, rồi bởi tuyết bám trên thứ đó, kinh ngạc reo lên: “Nhìn này, chỗ này có một tấm biển chỉ dẫn!”

Tuyết rơi lạnh thấu xương, không có nấy một bóng người ở xung quanh, chỉ có duy nhất một tấm biển chỉ dẫn còn sót lại, trên đó ghi ba chữ “Không người ở”, cùng với một hàng chữ viết trên một tờ giấy:

Các du khách thân mến, tuyết đối không được vào khu vực không có người ở này, tuyết đối không được vào khu vực không có người ở này, nếu không các người sẽ bị thần núi nguyên rửa, và các người sẽ mãi mãi ở lại địa ngục rét đến thấu xương tê tái này, và sẽ ở lại thông trang u linh này, chịu đủ mọi giày vò thống khổ!

“Sự nguyên rửa của thần núi? Cái gì là nguyên rửa chứ? Vậy thì chúng ta có vào nơi không có người ở này nữa không?” Lạc Viễn gãi đầu suy nghĩ.

“Đi!” Nhiếp Phi Phàm phân tích, “Tòa báo Tây Tạng đã đưa tin về quái vật tuyết xuất hiện ở khu vực không có người ở này, tôi cảm thấy không nên bỏ qua cơ hội này.”

“Nhưng mà tôi không muốn đi. Chỗ này chẳng phải đã viết rồi hay sao? Chỉ cần chúng ta bước vào thì cả đời này sẽ không thể bước ra được.” Đậu Đồ Đồ nhìn cả đám bạn với ánh mắt bất an.

“Đồ Đồ, chúng ta vượt qua trăm cay nghìn đắng mới đến được nơi này, đầu tiên là gặp phải sói Tây Tạng, kế đó là báo tuyết, tiếp đó lại là con tinh tinh lông đỏ đấy, những chuyện đó không phải ai cũng tưởng tượng và gánh vác nổi, cái này thì có là gì chứ!” Lạc Viễn khích lệ.

“Còn chưa ném trái mà đã rút lui rồi hay sao, đó là cách làm của kẻ nhát gan đấy.” Thẩm Tiểu Lệ vỗ nhẹ lên bả vai của Đậu Đồ Đồ.

“Nhát gan thì nên trở về thành phố Nam Minh ngay đi, thời gian còn lại của chúng ta không còn nhiều, phải nhanh xuất phát thôi.” Nhiếp Phi Phàm thúc giục, dòng máu nóng trong người cậu như càng sục sôi hơn trước sự xuất hiện của quái vật tuyết sắp tới, nhưng lại không muốn lãng phí thời gian khuyên nhủ người khác.

Đậu Đồ Đồ liếc mắt rồi hừ nhẹ một tiếng, dường như đang muốn nói: Tôi sẽ chứng minh mình không phải là đồ nhát gan!

Cả đám bạn trợn mắt nhìn Đậu Đồ Đồ là người đầu tiên bước vào khu vực không có người ở đó, rồi họ cùng đưa mắt cười với nhau, không ngờ chiều này của Nhiếp Phi Phàm lại hữu dụng đến thế. Đi khoảng hai tiếng thì chiếc bụng đói đã quấy quả cả đám bạn, Lạc Viễn đang đeo chiếc kính râm giống như đã phát hiện ra điều gì đó, liền chạy lại để nhìn, trên mặt nở một nụ cười, niềm hân hoan trào dâng không giấu nổi trong giọng lớn, cậu lớn tiếng gọi:

“Này các cậu, tôi thấy rõ ràng là có dấu chân đấy!”

“Trời ơi! Lớn như này, sâu như này, quái vật tuyết sẽ không lớn như người khổng lồ đấy chứ?” Đậu Đồ Đồ kinh ngạc.

“Tôi đo rồi, dài 30 cm, rộng 18 cm.” Nhiếp Phi Phàm cầm chắc cuộn thước dây, như có điều gì nghĩ ngợi rồi gật đầu. Xem ra chiều cao của quái vật tuyết có thể so với một ngọn núi nhỏ đấy.”

Trong khi cả đám bạn còn đang chìm ngập trong niềm vui phát hiện ra những dấu chân lớn thì câu nói của Thẩm Tiểu Lệ đã kéo cả nhóm cảnh giác trở lại: “Mọi người cẩn thận chút đi, ở bên đó có máy người đến kìa.”

Vài bóng đen xuất hiện từ khoảng không phía xa xa nơi trắng xóa mịt mù. Lạc Viễn điều chỉnh cặp kính râm sao cho cự ly gần hơn một chút, hình dáng bên ngoài của toán người đã được phóng lớn rõ ràng: Đó là năm người đàn ông, họ đang đeo khẩu trang màu đen, nước da ngăm đen, quần áo thì vô cùng rách nát, dính đầy bùn bết bết. Hai người đàn ông trung niên và già cả trong số đó, còn lại là ba người ánh chừng là ngoài 20 tuổi.

“Không cần phải lo lắng, nhất định là họ đến với núi thiêng thôi.” Lạc Viễn cất lời.

“Sao hai người đàn ông lớn tuổi kia lại co rút trong bộ quần áo thế vậy?” Đậu Đồ Đồ nghi ngờ hỏi.

“Chắc là trời lạnh quá thôi.” Thẩm Tiểu Lệ đáp.

Nhiếp Phi Phàm không lên tiếng, cậu đang quan sát toán người đến núi thiêng kia bất động, từ trong lòng cậu trào dâng thứ cảm giác mãnh liệt dường như năm người này có điều gì đó không đúng lắm.

Bão tuyết thổi mỗi lúc một lớn hơn, cơ hội chỉ trong thời gian hai phút, cả toán người đến núi thiêng đã đến bên cạnh đám bạn trẻ, tốc độ quả là nhanh gấp đôi người thường. Nhưng trong điều kiện giá lạnh như này, họ đã đi lại trong một thời gian dài như thế đáng lẽ phải tỏ ra mệt mỏi mới đúng, tốc độ đáng lẽ ra phải chậm một chút chứ, điều này khiến Nhiếp Phi Phàm lại càng thêm phân hoài nghi.

“Thình thịch thịch - Thình thịch thịch - Thình thịch thịch” Hai tay để trong quần áo của người đàn ông trung đang phát ra những tiếng mài đá.

Bỗng nhiên, Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ trong đầu lóe lên một ánh sáng cực mạnh, thoáng chốc giật mình, họ nhanh chóng nắm tay lại, khuôn mặt đượm vẻ âu lo. Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ chẳng rõ đầu cua tai nghe liền thúc giục họ nhanh chóng đi về phía trước.

Lúc này, ba người trẻ tuổi đang công theo kiện hàng đi lướt qua cả đám bạn. Một thanh niên trẻ với mái tóc xanh trong số đó quét qua cả nhóm bạn, ánh mắt sắc bén và không mấy thiện chí, hẳn cùng với hai người trẻ tuổi tóc đỏ khác thì thẩm điều gì đó, rồi lại giục hai người đàn ông trung niên nhanh bước chân, sớm về nhà ăn cơm.

“Ba người công trên lưng hàng xem ra không phải là người cùng giống họ, nhưng lại giả bộ làm ra có quan hệ thân thiết với họ.” Nhiếp Phi Phàm để lộ ánh mắt đa mưu túc trí, giống như Sherlock Holmes đang phân tích vậy, “Những hòn đá phát ra âm thanh ban nãy của người đàn ông trung niên là ba dài ba ngắn ba dài, lại còn lặp lại nhiều lần, điều này rõ ràng là tín hiệu cầu cứu SOS.”

“Cái gì, ý cậu là, ba kẻ đó là người xấu à?” Lạc Viễn kinh ngạc hỏi.

“Tôi cũng phát hiện ra, chúng ta hãy trốn ở đâu đó để quan sát đã, nếu họ là kẻ xấu thì chắc chắn là sẽ giở trò ở nơi không có người thôi.” Thẩm Tiểu Lệ bình tĩnh cất lời.

Cả đám bạn ổn định tinh thần trở lại rồi trốn sau một tảng đá lớn, chẳng được mấy phút thì hai người với mái tóc đỏ dừng chân, quay đầu nhìn lại thì phát hiện sau lưng không có ai bèn vút túi xuống, họ cởi áo bào Tây Tạng ra, rồi khoác lên mình chiếc áo choàng với hình đầu lâu ở phía sau.

Gã hắc y nhân với mái tóc màu xanh ra lệnh với vẻ tự đắc, rồi lại trói chặt tay của hai người đàn ông trung niên lại, nói với gã có

mái đầu đỏ cùng đồng thanh vang lời, nhanh chóng vén áo choàng của chúng lên. Lúc này, cả đám bạn trẻ mới phát hiện, trên y phục của họ có vài vết thủng dính máu, có thể nhìn ra những vết thít trên tay ở những phần da thịt bị hở đã chuyển sang màu tím.

Hai người đàn ông trung niên được gỡ những cuộn giấy bịt miệng ở dưới khẩu trang màu đen, rồi họ lớn tiếng kêu cứu mạng, nhanh chóng gã với mái đầu đỏ có phần lúng túng, lấy chiếc roi từ phần eo ra thì vụt mạnh lên cơ thể của họ, sau đó lại bịt miệng họ bằng cuộn giấy kia. Họ đau đớn đến mức lông mày nhíu hết lại, rồi từ từ đứng lên, bước đi xiêu vẹo trong gió lạnh, giống như là người gỗ đã bị đứt sợi chỉ nối, giống như chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng khiến họ ngã nhào trên mặt đất.

Trong đầu của cả đám bạn đều thoáng hiện lên hình ảnh, họ bất giác đưa mắt nhìn nhau, rồi dường như đang nói: Người đàn ông trung niên và già kia chính là người đã bị mất tích khi đi qua núi thiêng mà báo đã đăng!

Vừa bước được mấy bước thì người đàn ông lớn tuổi đã ngã quỵ trên mặt đất, gã đầu đỏ nhanh chóng chạy đến, cứ thế tới tấp giáng đòn. Người hành hương lớn tuổi không chịu nổi cơn giày vò này, một gót chân đã không còn trụ vững nữa, phang một tiếng, cả cơ thể cứng đờ sõng soài trên nền tuyết.

Chương 7

Thiếu niên siêu năng lực

(1)

“**T**hật là quá kinh khủng mà! Máy gã này là kiểu người gì vậy?” Lạc Viên đập đầu vào đá phần nộ, suýt chút nữa đã lao thẳng tới.

“Đừng xúc động như thế, tôi biết cậu muốn cứu người, nhưng chúng ta cần quan sát tình hình đã, rồi mới tìm được thời cơ thích hợp, đánh cho chúng thất bại thảm hại.” Nhiếp Phi Phàm kéo tay Lạc Viên lại khuyên nhủ.

“Còn đợi thời cơ gì nữa? Tôi thấy thời cơ tốt nhất chính là bây giờ, cứ đánh úp từ phía sau lưng, phần thắng chẳng phải sẽ lớn hay sao?” Đậu Đồ Đồ cũng sốt sắng.

“Đồ Đồ, Nhiếp Phi Phàm nói đúng đấy, đừng vội vàng như thế, chúng ta cần phân tích làm sao mới có thể đánh úp đây, nếu không đến lúc đó cứu người không cứu được, mà trái lại còn trở thành tù nhân cho đám người mặc đồ đen đó.” Thẩm Tiểu Lệ khuyên nhủ.

Đúng vào thời khắc cả đám bạn đang thảo luận chiến lược bước tiếp sẽ ra sao thì người hành hương trung niên bước lên phía trước nghe thấy âm thanh bèn lập tức chạy lại, không ngờ gã tóc đỏ nắm chặt lấy mình. Người hành hương lớn tuổi đang nằm trên nền đất giống như con thú bị vây khốn trọng thương thều thào, còn gã hắc y nhân đầu xanh lại vô cùng lạnh lùng, nhìn thấy người kia không đứng dậy nổi thì đá đá mạnh bằng chân. Cuối cùng thì người đàn ông trung niên cũng không chịu nổi nữa vừa thối lui vừa như điên lao về hướng tên hắc y nhân,

nhất thời cả bốn người ôm lấy thành một vòng liêu mạng đánh lộn.

“Ui cha, đau chết tao mất! Là kẻ nào? Ai ở gần đây vậy? Gã hắc y nhân thủ lĩnh đầu xanh ôm chặt cánh tay phải của hắc y nhân.”

Lúc này, hai gã hắc y nhân tóc đỏ đều thu nắm đấm lại, rút ra một khẩu súng săn từ phía sau lưng, người hành hương trung niên bò về hướng người hành hương già. Gã hắc y nhân giơ khẩu súng cảnh giác nhìn ra xung quanh, nhưng ngoài tuyết trắng và mặt đất trắng xóa ở trước mặt ra thì chẳng có gì cả.

Một tiếng “bùm!” vang lên, gã hắc y nhân đầu xanh quỳ một gối trên nền đất, còn gã hắc y nhân đầu đỏ theo thế cúi đầu lấy hắc y nhân, nhưng hắc y nhân lại khua tay, lớn tiếng mắng: “Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào thế hả? Có bản lĩnh thì ra đây cho ta, quang minh chính đại đọ sức với ta, đừng nhất gan trốn tránh như lũ quỉ thế!”

Vừa dứt lời thì hai gã hắc y nhân đầu đỏ cẩn thận áp sát vào bức tường đá bên trái, nhưng phía sau lại liên tiếp phát ra những tiếng sói tru, đột nhiên, bọn chúng lại lộn nhào nhiều vòng về đúng điểm ban đầu.

“Lão đại, có sói đấy! Sói đến đấy!” Gã hắc y nhân đầu đỏ thần sắc hoảng loạn vô cùng.

“Tru tru...tru tru...” Đại Liễm Đồ ở đằng sau khối đá bên trái dùng cái nơ hình bướm làm hình sói tru, âm thanh khiến người ta rợn cả tóc gáy. Lạc Viễn hướng theo những tên hắc y nhân đang thần sắc tán loạn đó không chịu được bật cười, lũ ngốc này thật sự tưởng là có sói đến.

Gã hắc y nhân đầu xanh trợn mắt nhìn, mặt đầy hoài nghi hướng về phía núi đá, khinh thường nói: “Sợ cái gì chứ? Trong tay các người còn có súng đấy, sói sẽ không dám đến gần, các người tránh ra cho ta, để ta xem là ai đang tác quái đây!”

Lạc Viễn vừa nghe thấy thì bỗng chốc đôi chân đều run lên, bèn hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Chúng có súng đấy!”

Thẩm Tiểu Lệ ấn chặt bờ vai của Lạc Viễn, nhưng ánh mắt lại hướng vào gã hắc y nhân đầu đỏ trong khi chân đang run lên, ở môi trường giá lạnh như này, mà người lại nhể nhại mồ hôi thế kia, còn Đậu Đồ Đồ và Nhiếp Phi Phàm ở đằng sau bên phải của núi đá thừa lúc cả đám đang tập trung về phía bên trái đã lặng lẽ tháo dây thừng cho những người hành hương.

“Xuyt, sao các người lại bị trói như này?” Nhiếp Phi Phàm hỏi.

“Chúng tôi cũng không rõ nữa. Trong hai ba ngày nay, họ thường dùng máy tính để nói chuyện với một người có giọng trung niên, chúng tôi chỉ nghe thấy là bọn chúng cần bắt nhiều người sống để làm thí nghiệm lâm sàng gì đó.” Người hành hương trung niên đáp.

“Gì cơ? Vậy thì bây giờ các người nhanh rời đi đi, đi càng xa càng tốt, nơi này hãy giao lại cho chúng tôi.” Đậu Đồ Đồ cởi xong dây trói thì dìu những người hành hương dậy.

“Cảm ơn, cảm ơn các cậu nhiều lắm! Nhưng các cậu... thực sự có thể thắng được bọn người đó hay sao? Tôi thấy, chúng tôi vẫn nên ở lại để giúp đỡ thì hơn?” Người hành hương trung niên hỏi với vẻ lo lắng.

Vốn muốn giải thích, nhưng sau khi suy nghĩ, Nhiếp Phi Phàm lại nói với vẻ lạnh lùng: “Mấy người ở lại chỉ giúp hỏng việc thôi, nếu các người hy vọng mọi người đều có thể sống sót quay về thì hãy đi nhanh lên.”

Người hành hương trung niên vẫn muốn khuyên nhủ, nhưng người hành hương lớn tuổi đã giữ chặt tay anh ta, lắc đầu với anh ta rồi nở nụ cười cảm kích về phía Nhiếp Phi Phàm.

“Lão đại, chúng trốn thoát rồi!” Gã hắc y nhân đầu đỏ bỗng nhiên quay đầu, phát hiện đám người hành hương đã chạy thật xa.

Gã hắc y nhân đầu xanh tức giận đến mức đứng thẳng lên, ra lệnh quát tháo: “Đuổi theo! Phải giữ người còn sống! Nếu không đuổi kịp thì sẽ lấy mạng của các người thay cho chúng!”

Chỉ nhìn thấy gã hắc y nhân lần lượt đuổi theo hướng chạy của những người hành hương đó, Thẩm Tiểu Lệ chăm chú nhìn vào cái mặt mèo đáng yêu, rồi nói: “Đại Liễm Đồ, bước tiếp theo phải trông cậy vào người đấy, phát huy bản lĩnh lợi hại nhất của người đi.”

Lạc Viễn ngây người, phát huy bản lĩnh gì chứ?”

Đại Liễm Đồ thở nhẹ một hơi, rồi nói: “Lạc Viễn à, để người có thể sống, ta sẽ bất chấp mọi giá! Nhớ kỹ là, mỗi lần ta truyền siêu năng lực đến cơ thể của người, chỉ có thể duy trì khoảng 3 đến 4 tiếng đồng hồ, người phải nắm chắc thời gian đánh bại kẻ xấu.”

“Ta sống không phải là người cũng sống đấy ư? Sao mà cứ phải nói vống công trạng của bản thân thế hả?” Lạc Viễn nhìn với ánh mắt khinh thường, bỗng nhiên tỉnh lại, “Cái gì cơ? Các cậu muốn mình biến thành siêu nhân ư?”

Cả thân mình Lạc Viễn run lên, rồi tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh âm u, đồng tử quét qua một lượt tạo thành màu xanh, thần mắt cũng vô cùng lạnh lùng, vô tình, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Cổ tay và đầu gối của cậu được bọc trong khối giáp đặc biệt, cả thân hình lớn lên khá nhiều.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy Lạc Viễn biến hình, kinh hãi nói ngắt quãng: “Lạc, Lạc Viễn, cậu, cẩn thận đấy.”

Lạc Viễn không trả lời, chỉ lao thẳng đến phía gã hắc y nhân đầu xanh, những bước chân của cậu vừa nhanh vừa nhẹ giống như thứ ma quỷ trong chớp mắt đã đuổi tới nơi, xô mạnh khiến gã hắc y nhân đầu xanh ngã nhào, rồi cướp lấy vũ khí trong tay hắn, dùng dây thừng trói chặt hai tay hai chân của hắc y nhân, còn súng thì giao lại cho Thẩm Tiểu Lệ.

Gã hắc y nhân đầu xanh ngửa mặt đón lấy ánh mắt của Lạc Viễn, hai mắt xuyên qua khí lạnh giống như từ sống lưng của hắn xuyên lên đến tận đỉnh đầu, khiến hắn bất giác rùng mình. Rồi hắn lập ca lập cập hỏi: “Mày muốn làm gì? Cứu mạng ta!”

“Lão đại!” Gã hắc y nhân đầu đỏ quay đầu nhìn, sắc mặt dữ tợn, để lộ ra quyết tâm ‘phải giết chết thằng nhóc này’.

Bão tuyết mỗi lúc một lớn hơn, tầm nhìn của cả đám bạn đường như bị mờ đi, gió núi lạnh thấu xương truyền đến thứ âm thanh rùng rợn như của quỷ đến từ địa ngục xộc thẳng vào màng nhĩ của mỗi người, đồng thời cũng cuộn lại tuyết tích tụ như đám mây nấm, ánh sáng của tuyết giống như ánh sáng mặt trời gay gắt thật chói mắt, cả đám bạn nheo mắt lại, dường như đang nhìn thấy một bộ phim điện ảnh giả tưởng về trận chiến của núi tuyết.

“Trời ơi! Đây, đây là người hay quỷ vậy? Đám mây nấm kỳ dị lại là thứ gì vậy?” Đậu Đồ Đồ nấp ở đằng sau Nhiếp Phi Phàm, bất an nhìn ngang ngó dọc, nhưng mặt đất bao la vô tận, ngoài họ và tên hắc y nhân, chẳng có bóng hình của ai khác.

(2)

Dù thứ âm thanh đáng sợ ấy vẫn cứ quán lấy bên tai mọi người,

nhưng gã hắc y nhân đầu đỏ cũng không dừng bước chân, chúng vừa áp sát, vừa giơ súng lên!

“Phang! Phang! Phang!”

Cả đám bạn sững người khi nhìn thấy một làn đạn giống như mưa rào lao thẳng về phía Lạc Viễn, cả nhóm đều nghĩ lần này Lạc Viễn sẽ xong đời, nhưng đúng vào lúc nghìn cân treo sợi tóc, kỳ tích đã xảy ra: Viên đạn còn cách Lạc Viễn khoảng một mét bỗng nhiên cong mình chuyển hướng về phía núi tuyết, và trong tình thế cấp bách, Lạc Viễn giống như Tôn Ngộ Không trên phim vậy, vút lên trên trời cao lộn nhào vài cái, và hạ đất thật vững vàng.

Cả đám bạn đang chờ người ra, mắt miệng đều mở lớn, bất giác thở một hơi lạnh, trong lòng luôn nghĩ rằng sẽ tránh được kiếp nạn này, nhưng kế tiếp lại là: Đám mây năm kỳ dị trên bầu trời xoay quanh đỉnh đầu gã hắc y nhân, rồi nhanh chóng nện đúng trên đầu hai gã đó.

“Ha ha ha! Đáng đời này!” Đậu Đồ Đồ chỉ vào tên hắc y nhân tóc đỏ với vẻ hả hê.

“Chết đi! Ai đang tác quái hả?” Gã hắc y nhân tóc đỏ biến mất trong tuyết, rồi lại đứng dậy, rồi lại lần nữa rít lên Lạc Viễn, chỉ thấy Lạc Viễn giống như một viên đạn pháo bắn vọt ra từ trong lồng ngực, chìm vào trong khoảng không trắng xóa bao la.

“Hả, là người ư?” Hai gã hắc y nhân đầu đỏ lưng tựa lưng, cảnh giác nhìn ra xung quanh, sau khi xác định Lạc Viễn đã biến mất thì chúng cười điên cuồng, bộ mặt dữ tợn, “Bây giờ để xem ai còn có thể cứu được lũ khốn tụi mày nữa? Khả khả, tóm gọn cả lũ các chúng nó thì chúng ta sẽ lập công lớn!”

Cả đám bạn bước lùi lại phía sau vài bước, Thẩm Tiểu Lệ quơ lấy chiếc roi da, Nhiếp Phi Phàm vẫn giữ khẩu súng trong tay, Đậu Đồ Đồ chúc phúc cho siêu nhân Lạc Viễn nhanh chóng trở về. Gã hắc y nhân nhìn thấy súng sẵn thì ngây người, sau đó tiếp tục tiến gần hơn nữa về phía bọn họ.

“Các cậu nhìn kìa! Lạc Viễn trở về rồi! Nhiếp Phi Phàm vẫy tay về phía xa.

“Ừm, muốn lừa tụi này, có kẻ ngốc mới mắc lừa!” Tên hắc y nhân không quay đầu.

“Đồ ngu, xem chiêu đây!” Một âm thanh vang đến trên đỉnh đầu.

Cả đám bạn lần lượt ngược nhìn, chỉ nhìn thấy Lạc Viễn đang bay lơ lửng trên bầu trời, giống như con chim nhỏ đang tự do bay lượn vậy. Bỗng nhiên, quả cầu tuyết trên tay Lạc Viễn biến thành một viên đạn màu đen! Gã hắc y nhân hoảng loạn, chúng đã mất roi da, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Lạc Viễn mất đạn, “phang” một tiếng nổ lớn vang lên, gã hắc y nhân đầu đỏ giống như mũi tên lao thẳng lên không trung, rồi nhanh chóng biến mất không để lại dấu tích gì.

“Woa, cảm giác bay trên không trung thật là sướng khoái mà!” Đang vui vẻ cười khoái trí thì bỗng dưng Lạc Viễn nhanh như tia chớp bổ nhào trên mặt đất, thoáng chốc đã đứng trước mặt gã hắc y nhân đầu xanh, rồi nói: “Bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi, nếu ngươi nói rõ chuyện này thì ta sẽ có thể tha một mạng cho ngươi.”

Thời khắc ấy, nhóm người Thẩm Tiểu Lệ trở lại bên cạnh Lạc Viễn, không kịp cảm thán năng lực siêu nhân của cậu thì Thẩm Tiểu Lệ đã cất giọng lạnh lùng hỏi gã hắc y nhân đầu xanh: “Ngươi là loại người gì thế hả? Rốt cuộc là có mục đích gì?”

Gã hắc y nhân đầu xanh cười mấy tiếng giễu cợt, không thể ngờ được nhiệm vụ của hắn lại bị một đám nhóc càn rỡ ngang đường như này. Điều càng khó tưởng tượng hơn nữa đó là, hắn lại rơi vào tay của đám nhóc này.

“Cười cái gì mà cười, nhanh nói ra! Nếu không sẽ để sói ăn thịt ngươi!” Đâu Đò Đò cố ý hù dọa.

Gã hắc y nhân màu xanh quyết không khuất phục, hai mắt hắn nhìn chằm chằm về phía đám bạn, rồi hắn chỉ vào Lạc Viễn, cất giọng: “Hừ! Lũ nhóc mấy người thì có tư cách gì chứ, chỉ có ta mới có tư cách!”

Cái gì? chúng ta không có tư cách biết ư? Đâu Đò Đò vừa nghe thấy đã tức giận, nắm đấm tròn trịa của cậu ngay lập tức giáng xuống thân hình của hắn khiến hắn điếng người vì đau và khễ rít lên.

Nhiếp Phi Phàm nghi ngờ gã hắc y nhân đầu xanh đang giở trò, kéo chặt cánh tay của Lạc Viễn, nhắc nhở bên tai cậu.

Lạc Viễn gật đầu, ra hiệu cho cả đám bạn lùi lại phía sau hai bước, một mình tiến lên về phía gã hắc y nhân màu xanh, dù chỉ cách một bước chân nhưng cả đám bạn vẫn không trốn được “mũi tên ngầm”.

Gã hắc y nhân đầu xanh yêu cầu Lạc Viễn tháo dây thừng trên

chân hần, sau đó, để hai tay ở trước ngực, khi Lạc Viễn cúi người hướng về phía hần, mặt hần đã hóa thành mặt sói, khiến Lạc Viễn sững người, cú tưởng trước mặt mình xuất hiện ảo giác. Bỗng nhiên, một thứ bột bụi màu trắng rơi trên bầu trời, rơi cùng với bông tuyết trên thân người Lạc Viễn.

“Cẩn thận!” Cả đám bạn hốt hoảng, lớn tiếng gọi. Kế đó, Lạc Viễn bị đẩy ngã sau khi một tiếng “phang” vang lên.

Thừa cơ, gã hắc y nhân bò dậy, rút chân ra rồi bỏ chạy, không ngờ túi quần rơi ra con chip gì đó màu đỏ. Khi lớp bụi tích trên tuyết bay đi, cả đám bạn sững sờ nhìn theo hướng Đậu Đồ Đồ, không ngờ cậu ta lại phản ứng nhanh khác thường đến thế, để bảo vệ Lạc Viễn, cậu ta liều mình nhào đến.

Đậu Đồ Đồ lắc đầu rồi nhẹ nhàng lau đi lớp bụi dính trên mặt, trừng mắt nhìn về phía đám bạn, nhìn nét mặt căng thẳng của họ, rồi bỗng nhiên cười thành tiếng: “Tôi không sao, tôi đã nhắm mắt.”

Thẩm Tiểu Lệ nhẹ nhàng phun ra một hơi: “Vậy thì tốt rồi, suýt chút nữa dọa chết chúng tôi mất!”

Nhiếp Phi Phàm nhặt con chip màu đỏ lên: “Đây là thứ mà gã hắc y nhân làm rơi, cái này không phải chứa đựng thông tin gì quan trọng chứ?”

Lạc Viễn cầm lấy máy tính bảng của mình tiếp tục nhìn, rồi cười nói: “Mở ra thì biết ngay thôi!”

Cả đám bạn dán chặt mắt vào máy tính, nhưng mãi mà chẳng thể mở máy, Lạc Viễn bưng chiếc máy tính vào và gõ nhẹ lên, rồi lại lắc lắc, vẫn cứ y chang máy đang khởi động. Lẽ nào là khu vực cao nguyên, máy tính cũng xảy ra phản ứng với độ cao hay sao?

Trong khi cả đám bạn chưa biết nương tựa vào đâu thì Đại Liễm Đồ lại thò đầu ra, rồi nói: “Lạc Viễn, lần này ngươi biến thân chơi vui không? Ta thấy, ngươi lần đầu tiên sử dụng thuật trôi nổi này có chừng mực, có năng lực kiểm soát đấy!”

Thẩm Tiểu Lệ vừa nghe thấy biến thân thì hứng khởi vô cùng, hai mắt không ngừng lóe lên, giống như một fan nhỏ sùng bái: “Lạc Viễn, lúc cậu biến thân lợi hại lắm đấy!”

Đậu Đồ Đồ và Nhiếp Phi Phàm thật sự không dám nhìn Thẩm Tiểu Lệ vào thời khắc này, không ngờ một lớp trưởng đại nhân cao

ngạo lại trở thành cô gái với bộ mặt e thẹn thế này. Tuy họ biết rằng Đại Liễm Đồ có thể truyền năng lượng siêu nhiên cho Lạc Viễn, nhưng trước giờ chưa từng thấy dáng vẻ bản lĩnh đại triễn của Lạc Viễn. Hơn nữa, mỗi lần Lạc Viễn biến thân cũng giống chứng bệnh hay quên, quá trình biến thân của mình đã quên sạch sành sanh.

Những điều mà các cậu nói tôi đều không nhớ gì cả, xem ra, máy tính cũng mắc chứng phản ứng với độ cao rồi, tạm thời sẽ không mở được, chúng ta đi thôi, phải tiếp tục lên đường!” Lạc Viễn thu chiếc máy tính vào bên mình, đeo kính râm lên, tiến lên phía trước trước tiên.

Bỗng nhiên, Đậu Đồ Đồ “á” một tiếng, ánh mắt của cậu ta có vẻ rất đau, khiến cậu ta phải dừng bước chân, hai mắt nhắm nghiền, mấy giây sau cảm giác đau tự nhiên biến mất.

Với thị lực cực tốt, Thẩm Tiểu Lệ đã nhìn ra được chỗ không thoải mái của cậu ta, cứ liên tục hỏi: “Cậu thực sự không có chuyện gì ư?”

Đậu Đồ Đồ lắc đầu, cảm giác đau này có lẽ do mệt mỏi quá độ.

Trong căn phòng đá, gã hắc y nhân đầu xanh quỳ trên nền đất, gục đầu xuống, khẩn khoản van vài: “Đại nhân cứu mạng! Chúng tôi không ngờ lần này giữa đường lại gặp phải kẻ xấu thân tương trợ, vốn dĩ chỉ là bốn nhóc miệng còn hôi sữa không phải là đối thủ của chúng tôi, chẳng ngờ...”

“Câm miệng! Đừng kiếm cớ nữa!” Trên bức tường hiển thị bỗng nhiên xuất hiện một hắc y nhân đang đeo cặp kính râm rộng, ngắt lời giải thích, trầm giọng: “Người đi nghe ngóng ngay đi, bọn nó giờ ở đâu? Người đi theo dõi chúng, đừng để chúng làm hỏng kế hoạch của chúng ta thêm nữa!”

“Vâng!” Gã hắc y nhân đầu xanh không dám ngẩng đầu, rõ ràng sợ gã hắc y nhân tóc xoắn kia: “Chúng đang đi về phía thôn trang u linh không người ở ở phía trước. Ngài yên tâm, lần này, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Gã hắc y nhân tóc xoắn nghe thấy thế thì mãn nguyện gật đầu, bỗng chốc biến mất trên màn hình. Lúc này, gã hắc y nhân đầu xanh mới dám ngẩng đầu, để lộ nụ cười gian ác, khóe mắt hiện lên nét sắc lạnh, giống như đang vạch kế hoạch đáng sợ gì đó.

Chương 8

Thôn linh u trang

(1)

Bầu trời tối đen như mực, mây mù u ám, những tán cây rừng lâu năm, những nhánh dây leo cứ vươn dài mãi không ngừng. Cả đám bạn vừa đói vừa mệt, bước chân dẫn lối vào vào rừng nguyên sinh tự lúc nào, rồi họ đến bên một thôn trang nhỏ.

Đứng từ trên dốc núi nhìn xuống, cả thôn trang có khoảng bảy, tám hộ gia đình, mỗi căn nhà đều được xây bằng gạch gỗ, tường ngoài đồng loạt được sơn sắc đỏ đất và sắc trắng, màu sắc trên nóc nhà cũng thật nổi bật. Những cánh cửa sổ sắc sỡ sắc màu đã thiếu lại nhỏ, nét đặc sắc nhất có lẽ phải kể đến những cánh cửa được vẽ hình ảnh mây cát lành nhật nguyệt theo truyền thống. Liếc mắt một cái, cả thôn trang giống như thôn trang thu nhỏ trong chuyện cổ tích.

Nhưng điều kỳ lạ chính là, thôn trang rực rỡ sắc màu như thế lại chìm trong một dải tối đen, không chút ánh sáng, mỗi gia đình đều như cửa đóng then cài, chỉ có tiếng chó sủa, gà kêu trong sân tăng một.

“Sao trời lại tối như thế nhỉ, họ đều không bật đèn ư? Lẽ nào không có người sống ở nơi này hay sao?” Câu hỏi này Lạc Viễn hỏi bỗng chốc khiến cả đám bị dọa đến trắng bệch cả mặt.

Cả một thôn trang lớn như này, sao lại không có người ở được chứ? Lẽ nào nơi này chính là thôn linh u trang hay sao?

Đúng vào lúc này, bên tay cả đám bạn truyền đến thứ âm thanh mắng nhiếc ở khu vực không có người ở:

Các vị khách du lịch thân mến, tuyệt đối không được đặt chân vào khu vực không có người ở này, tuyệt đối không được đặt chân vào khu vực không có người ở này, nếu không các người sẽ bị thần núi nguyên rửa, mãi mãi ở lại chốn địa ngục lạnh đến thấu xương này, ở lại thôn trang u linh này, và chịu đủ mọi giày vò!

“Xong đời rồi! Đi đời nhà ma rồi! Chúng ta đã đến thôn trang u linh rồi, lời nguyên ở khu vực không người ở này đã linh rồi hay sao!” Đậu Đồ Đồ vội hỏi với vẻ bất an.

“Thẩm, Thẩm đại nhân, chúng ta tiếp tục đi vào bên trong chứ?” Trong mắt Lạc Viễn lộ ra chút bất an và do dự.

“Đi!” Thẩm Tiểu Lệ nhìn một hồi rồi nói tiếp, “Nếu không có người ở thì sao lại có động vật sinh sống chứ?”

Cả đám bạn nơm nớp lo sợ tiến vào bên trong thôn trang, tiếng chó sủa, tiếng gà kêu bỗng chốc như tiêu tán không chút dấu tích, làn sương trắng mờ thì càng dày hơn, nhưng họ vẫn có thể cảm nhận được đang đang có rất nhiều con mắt nhìn chằm chằm về phía họ đằng sau mỗi ô cửa sổ kia.

Đậu Đồ Đồ đánh liều nhìn vào bên trong ô cửa sổ, cặp mắt nháy nháy chớp chớp trong nhà bỗng dưng biến mất. Cậu ta lắc đầu, rồi nghi ngờ mình đang bị ảo giác. Bỗng nhiên, hai mắt cậu ta lại đau dữ dội, đau đến mức khó lòng chịu nổi, sau tiếng ‘á’ thì đã quỳ trên mặt đất.

“Cậu làm sao thế?” Nhiếp Phi Phàm cúi người xuống, hỏi với vẻ căng thẳng.

“Tôi cũng không biết, mắt của tôi đau quá!” Đậu Đồ Đồ nhắm chặt hai mắt, mấy giây sau, mắt của cậu đã đau đến mức trào cả nước mắt.

Bão tuyết thổi, cả đám bạn dìu Đậu Đồ Đồ rời gõ cửa ngôi nhà gần nhất, cất tiếng hét lớn:

“Xin chào, bạn tôi bị thương, bây giờ trời lạnh như thế này, ông có thể cho phép chúng tôi vào trong nhà nghỉ ngơi một chút được không?”

“Có người trong đó không? Xin mở cửa ra giúp chúng tôi ạ!”

Thẩm Tiểu Lệ lắng tai nghe âm thanh trong cánh cửa, trong nhà

tĩnh mịch như tờ, không có chút động tĩnh nào. Cô chẳng biết phải làm gì bèn lắc đầu, bày tỏ ý cả nhóm hãy đến ngôi nhà cạnh đó.

Phang phang phang, phang phang phang, gõ cửa mấy lần thì chỉ thấy trong phòng vẫn không có tiếng nào đáp lại, Lạc Viễn ghé sát vào phía trên cửa sổ nhìn vào bên trong, những thứ trông thấy khiến cậu nhảy lên vì kinh sợ: “Được đây! Trong phòng có rất nhiều đôi mắt màu xanh, còn có những bộ quần áo màu trắng cứ bay qua bay lại.”

“Sao có thể như thế được?” Thẩm Tiểu Lệ hỏi. Cô cũng tò mò hướng ánh mắt vào phía trong, nhưng trong phòng là một dải tối đen như mực, không nhìn được thứ gì.

Đậu Đồ Đồ hung hăng hai tiếng, sắc mặt càng tái nhợt, giống như một quả bóng bị rút hết khí vậy, toàn bộ cơ thể dường như đang đổ dồn cả về phía người Lạc Viễn.

Nhiếp Phi Phàm duỗi tay sờ lên trán của cậu ta, bỗng nhiên nét mặt biến sắc: “Nhiệt độ cơ thể của cậu ấy cứ tăng liên tục, đầu nóng lắm, xem ra bệnh mắt kéo theo bệnh khác rồi, có khả năng là bị sốt rồi.”

“Hả? Làm thế nào bây giờ? Đồ Đồ, cậu vì cứu tôi mà mới bị như thế, cậu nhất định phải chống đỡ! Chúng tôi nhất định sẽ tìm ra cách!» Âm thanh của Lạc Viễn như nghẹn lại, suýt chút nữa đã khóc nức nở.

Gió tuyết vẫn thế vô tình rơi trên cơ thể của cả đám bạn, vào khoảnh khắc ấy, họ cảm thấy bất lực không thể tả xiết. Nhiệt độ trong không khí vẫn cứ hạ xuống, nếu thân nhiệt của Đậu Đồ Đồ không tăng lên nhất định sẽ phải bỏ mạng ở vùng đất cao nguyên này.

“Nếu các người đã không định mở cửa, màn chương của chúng ta cũng rơi trên đường, thì chỉ còn cách tiếp tục hướng về phía trước.” Thẩm Tiểu Lệ nói không biết làm gì khác.

Cả đám bạn men theo con đường nhỏ trong rừng tiến về phía trước, những phiến lá dày dưới chân phát ra những tiếng sột soạt, rừng cổ thụ treo đầy cờ cầu nguyện của các Phật tử, những cành lá héo rũ như có thứ gì đang bò nhúc nhích ở phía trên. Gió tuyết vẫn thét gào, những tiếng va chạm nhau liên tục phát ra trên đỉnh đầu của cả đám bạn.

“Đội đã, hình như có thứ gì đó đang bò trên đầu của chúng ta!”
Nhiếp Phi Phàm lại hít một luồng khí lạnh.

“Chỗ này ngoài rừng cổ thụ ra thì còn có thứ gì nữa chứ?” Lạc Viễn ngẩng đầu nhìn.

Rồi cả đám bạn soi những cái cây lớn bằng đèn pin, kính hải với thứ mình nhìn thấy.

Những nhánh cây được phủ đầy băng tuyết có khá nhiều những thứ màu xanh, nhưng điều lạ kỳ đó là, những thứ đồ màu lục đó lại đang chuyển động từng chút từng chút một, cuối cùng toàn bộ tụ lại trên nhánh cây ở trên đỉnh đầu của cả đám bạn.

Nhiếp Phi Phàm đeo cặp kính râm chuyên dụng của Lạc Viễn, để kính hiển thị ở khoảng cách gần hơn, lúc sau cậu ta kính hải trước những gì mình nhìn sau đã phóng to lên trên kính, đó là một nhóm với cánh ngoài đeo vảy cá màu lục, cánh mỏng toát ra thứ ánh sáng màu vàng, phần đầu có một con côn trùng cánh cứng với chiếc mũi dài.

Cứ nghĩ đến đám côn trùng cánh cứng đang bò nhúc nhúc trên đỉnh đầu có thể rơi xuống trên đầu họ bất kỳ lúc nào khiến cơ thể xác thịt của họ bị nhai nghiền thì dù đã cách một lớp áo bảo vệ thật dày nhưng cả đám bạn vẫn thấy một cơn ớn lạnh dọc sống lưng, họ vã mồ hôi lạnh, căng thẳng đến mức trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài. Đặc biệt là Thẩm Tiểu Lệ, cô nàng vốn sợ côn trùng tử thuở nhỏ, cô sớm đã kính hải ôm chặt lấy cánh tay của Nhiếp Phi Phàm, miệng cứng đờ, không nói nổi lời nào.

“Kính quá đi! Những thứ côn trùng quái quỷ gì đây chứ?” Sau khi nhìn rõ, sắc mặt Lạc Viễn tái nhợt như người bị bệnh.

“Đừng lo lắng, những thứ côn trùng ở núi tuyết này là côn trùng ăn xác thối, chúng ta cứ tránh chúng ra là không có chuyện gì đâu.” Nhiếp Phi Phàm giúp Đậu Đồ Đồ đi qua thân dây leo, cả đám bạn cùng men theo đường bùn nhão chạy thẳng một mạch thoát ra khỏi tán cây đó. Không có cây che chắn, gió lớn tuyết to lại thổi đến dữ dội, thân nhiệt cứ liên tục tăng cao khiến Đậu Đồ Đồ không chịu nổi nữa, ho lên vài tiếng.

Lạc Viễn ngoái đầu nhìn gương mặt đang dần nhợt nhạt đó thì chỉ muốn sớm tìm được nơi nào đó ấm áp, nhưng ở nơi núi tuyết lạnh giá đến mức đông cứng như băng như này, đừng nói đến một căn nhà có sẵn bếp lò để xua tan cái lạnh, ngay đến một ngôi nhà cỏ tranh cũng chẳng thấy.

“Các cậu qua đây nhìn xem này!” Không biết từ bao giờ, Nhiếp Phi Phàm đã chạy xa hơn năm mét, vẫy tay rồi hô hoán cả đám bạn.

Cả nhóm cùng bước qua đó xem, trên mặt tuyết lại xuất hiện dấu chân lớn, khiến người ta không khỏi kinh ngạc, cứ cách vài bước chân là lại thấy một dấu chân lớn.

Cứ thế men theo dấu chân lớn để lại, cả đám bạn dừng lại trước một sơn động vừa tối vừa rộng, rồi họ chiếu đèn pin nhìn vào bên trong, đó là một hang động không sâu lắm, bên trong không có ai, nhưng trên mặt đất lại có chiếu cỏ và chần bông, cùng với một hòm gỗ với đầy hoa quả và rau tươi.

“Xem ra không giống như ổ của báo tuyết, chúng ta vào bên trong đi, Đồ Đồ sắp sửa không trụ nổi rồi!”

Tình hình nguy cấp, Thẩm Tiểu Lệ dẫn đầu cả nhóm tiến vào bên trong, Lạc Viễn để Đậu Đồ Đồ trên chiếu cỏ, rồi đắp lên người cậu ta chiếc chần bông với thứ mùi kỳ lạ. Mọi người đều đã chạy ngược xuôi suốt một ngày một đêm, cơn đói sục sạo trong bụng đang réo lên, ai cũng vô thức nuốt nước miếng khi nhìn thấy hòm đựng đầy hoa quả.

“Ku lu - ku lu - ku lu”, cả ba cái bụng đói cứ thế réo rất không ngừng, cả đám bạn bất giác nhìn nhau, giải quyết cơn đói đã, rồi khi người chủ của nó trở về, họ sẽ trả tiền sau.

“Ta nói là, các người có thể ăn một chút gà quay gì đó không? Đừng ăn những thứ lạnh như thế, ta sắp đói chết rồi đây!” Đại Liễm Đồ khóc lóc tang thương, nó là thứ thích ăn vật thứ hai chỉ sau Đậu Đồ Đồ.

“Ở nơi vùng núi lạnh giá, hoang tàn như này, có thứ để ăn đã là được lắm rồi, người còn lên giọng cái gì chứ, cái này sẽ không cho người đâu!” Thẩm Tiểu Lệ hừ nhẹ một tiếng, cướp lấy quả đào trong miệng nó.

Lạc Viễn không thềm điểm xỉa đến Đại Liễm Đồ, vì Đại Liễm Đồ cần dinh dưỡng để duy trì sinh mệnh của mình nên dạ dày của Lạc Viễn thường như bụng của một bà chúa. Cậu sớm đã đói lả đi rồi, vui mừng quá đỗi, một loáng cậu đã ăn hết bảy trái đào và năm hạt dẻ.

Nửa giờ sau, cả đám bạn đã nằm trên chiếu cỏ, trong lòng mẫn nguyện nở một nụ cười. Lạc Viễn chống tay vào chiếc bụng đang phưỡn ra của mình nhưng lại phát hiện chiếu cỏ quá ít, cần phải chuyển dịch chiếc hòm gỗ mới có thể nằm được. Thế là, cậu nhện hàng đầu nó ra, nhưng chiếc hòm dường như không hề di chuyển, thế là, cậu đứng phắt dậy để mở nó, chiếc hòm vẫn cứ chềnh ềnh như thế. Lẽ nào chủ nhân của nó đã dính chặt chiếc hòm này bằng băng keo cường lực hay sao?

Lòng hiếu chiến của Lạc Viễn như được tiếp thêm lửa, cậu hừ nhẹ một tiếng, quyết chí phải di chuyển nó bằng được, và cuối cùng chiếc hòm cũng đã di chuyển được. Gần như đồng thời, đằng sau lưng của cậu xuất hiện tiếng đá ma sát, một cánh cửa lớn hình bầu dục cực lớn mở ra.

Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ ngồi bật dậy, bất giác đưa mắt nhìn nhau, rồi họ soi xuống phía dưới bằng đèn pin, đường hầm hình bầu dục tối dần đến mức không còn nhìn thấy đáy. Thẩm Tiểu Lệ nhặt một viên đá lên ném xuống phía dưới đường hầm, nhưng chỉ nghe thấy đá rơi, điều này chứng tỏ đường hầm này không phải là động không đáy, ở dưới cũng không có nước.

Và đúng lúc đó, ầm, ầm, ầm, những tiếng bước chân nặng nề vang lên trong khoảng không, động đá bắt đầu rung lắc dữ dội, những phiến đá vụn trên đỉnh đầu họ liên tiếp rớt xuống từ các khe nứt. Kế đó là tiếng gầm đáng sợ vang lên bên ngoài động, âm thanh vọng đến từ địa ngục này dường như đã từng nghe thấy trước đó, nhưng đám bạn trẻ đâu có thời gian để suy đi nghĩ lại, họ chỉ nhìn thấy những mây hình nấm đang cuộn lại, mấy viên đá lớn nứt ra từ cửa động, bịt kín luôn lối ra!

Mắt chứng kiến ánh sáng tuyệt sáng trưng chiếu vào bên trong động, những viên đá ở trên đầu đang sắp không gánh nổi sức nặng mà rớt xuống dưới, cả đám bạn lo lắng tột cùng nhìn theo chiếc cửa đá hình tròn, rồi nhìn ra cửa động, bây giờ chỉ còn lối ra chính là con đường hầm kia.

“Nhanh lên! Nhảy xuống từ đây đi, nếu không chúng ta cũng bị đè chết luôn đấy.” Nhiếp Phi Phàm tiên phong tiến vào trong đường hầm, thuận lợi trượt xuống phía dưới.

“Lạc Viễn, cậu nhảy trước đi, sau đó túm lấy Đậu Đồ Đồ ở phía dưới.” Thẩm Tiểu Lệ gạt cát đá bám đầy mặt, rồi hét lớn.

Lạc Viễn gật đầu, rồi nhanh chóng trượt xuống dưới đường hầm, đáy động nhanh chóng văng lên âm thanh: “Thảm đại nhân, chúng tôi trượt xuống bình an rồi, cậu kéo Đồ Đồ xuống đi.”

“Được rồi!” Thú giọng Đài Loan của Thảm Tiểu Lệ truyền đến, dùng toàn bộ sức lực mới kéo được Đồ Đồ Đồ xuống dưới.

Trước khi Thảm Tiểu Lệ nhảy xuống đường hầm, cô đã tận mắt nhìn thấy, động đá dường như đã trở thành phế tích như thế nào. Thậm chí, cô còn có chút tò mò, rốt cuộc, thứ quái vật nào đang gặm rỗng mà lại thần thông như thế, có thể hủy hoại cả động đá kiên cố thế này?

Cả đám bạn trong đường hầm chẳng hay bên ngoài động đá đang diễn ra cuộc đổ sức kinh hoàng giữa các nhóm người khác thường, trận chiến kịch liệt tàn khốc, mặt đất được phủ kín bởi máu tươi đỏ, nhóm người mặc áo choàng đen cuối cùng đã thảm bại.

Tiếng đá lăn truyền đến từ trong đường hầm, lòng của đám bạn như thất lại, guồng như những tiếng loảng xoảng của xe lửa đang chạy cộ sát với đường ray. Đường hầm vô cùng bằng phẳng, tựa như trước đó đã từng có người sửa chữa, Thảm Tiểu Lệ mở đèn pin soi đường phía trước, ánh sáng đèn chiếu trên bức tường, mọi thứ trên đường không có gì bất thường.

Cả đám bạn tưởng rằng đây chỉ là một con đường bình thường nên thần sắc có chút thông dong, nhưng một phút sau, Lạc Viễn hét lên định tai nhức óc.

“A a a...” Lạc Viễn nhảy dựng lên.

“Xuyt! Cẩn thận dẫn đến quái vật tuyệt.” Một tay Nhiếp Phi Phàm bịt kín miệng cậu lại.

“Dưới chân tôi có thứ gì đó không chỉ có một cái đầu.” Lạc Viễn khóc lóc tang thương.

Thảm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm đồng thời dùng đèn pin chiếu rọi, bất thành linh, họ lùi mạnh về phía sau một bước dài...

Đó là một bộ xương người màu trắng sạch sẽ, thú tự. Cả đám bạn trấn tĩnh lại, quan sát một cách cẩn thận, một đám côn trùng bọ cánh cứng màu xanh đang bò lúc nhúc, chỉ chút nữa đã nuốt hết cả miếng thịt thối cuối cùng.

Thảm Tiểu Lệ quay đầu lại, dạ dày của cô đang quặn lên, đỉnh đầu

lại bốc lên thứ mùi mồ hôi lổp nhổp. Lạc Viễn và Nhiếp Phi Phàm giả bộ trấn tĩnh bước về phía trước, đèn sáng lướt qua những ống tre lớn đựng những túi cỏ lớn.

Nhiếp Phi Phàm mở cái túi đầu tiên ra xem, là một bộ quần áo bảo vệ màu đen đỏ đã rách nát, áo bông, áo len, cùng với một đôi giày cỏ, đôi giày ấy trông thật dị thường, thậm chí có thể chứa vừa mấy đôi chân của Đậu Đồ Đồ.

“Đôi giày này dài 30 cm, rộng 18 cm, kích thước đúng bằng kích thước dấu chân lớn!” Nhiếp Phi Phàm cầm thước đo, giọng điệu hốt hoảng.

“Lẽ nào nơi này chính là chỗ ở của quái vật tuyệt hay sao? Nhanh tìm những thứ đồ khác của nó đi.” Hai mắt Thẩm Tiểu Lệ sáng lên, rồi mở cái túi thứ hai.

Chiếc túi thứ hai nặng trĩu, bên trong đựng một ít màn chướng, túi ngủ, cùng với vô số y phục, và một bó dây thừng leo núi.

“Tốt quá rồi, Đồ Đồ được cứu rồi!”

Cả đám bạn nở nụ cười, rồi họ lấy ra một lọ thuốc hạ sốt từ trong đồng thuốc đó, Thẩm Tiểu Lệ nhìn ngày tháng trên đó, sau khi đã chắc chắn thuốc còn trong hạn sử dụng bèn đưa cho Đậu Đồ Đồ sử dụng.

Gần như đồng thời, Nhiếp Phi Phàm mở chiếc ống tre thứ ba, nhưng chiếc túi này lại không có túi nhựa để bọc thực phẩm, mà trái lại chỉ có một hòm mật mã được cất giữ một cách hoàn hảo. Cậu lấy chiếc hòm gỗ nặng trịch ra, phía trên sạch bóng, chỉ thấy một bức tranh khắc ảnh chân dung của một người đàn ông trung niên với khuôn mặt râu quai nón.

Thẩm Tiểu Lệ và Lạc Viễn cùng tiến lại gần, cẩn trọng quan sát, rồi ra sức nhìn, rõ ràng người đàn ông trung niên với chiếc đầu này trông thật quen, họ đã từng nhìn thấy hình ảnh này ở đâu đó rồi?

Chiếc mũi thẳng tắp, khuôn mặt với bộ râu quai nón, chiếc áo bảo vệ màu đỏ đen... dường như là La Mông của đội thám hiểm “Thang trời” ư?

Cả đám bạn kinh ngạc, xác chết màu trắng mà họ thấy ban nãy không phải chính là của nhóm người La Mông đó ư?

Thẩm Tiểu Lệ bóp chặt lồng ngực, cô nhìn phím ẩn mật mã trên đó toàn là những chữ cái tiếng Anh. Cô thử dò xét nhập hai chữ đầu, một cảm giác rung động truyền đến bàn tay của cô, biểu thị mật mã đã sai. Như đang suy tính điều gì đó, cô lại nhập một chữ cái đầu của một tên gọi, một tiếng chirp cất lên, chiếc hòm mở ra!

Lạc Viễn mở túi ngủ ra, rồi để Đâu Đò Đò vào trong túi ngủ. Còn cậu cầm lấy thiết bị liên lạc không dây trong thùng gỗ, và sử dụng chung một bộ đàm với Nhiếp Phi Phàm, rồi trêu đùa:

“Alo, alo, ta là Lạc Viễn - nhà thám hiểm ưu tú của tương lai, hiện giờ đã đến dãy núi Himalaya an toàn, over (kết thúc)! ”

Thẩm Tiểu Lệ trừng mắt, rồi nói: “Hai cậu rảnh rang quá đấy, còn biết diễn cơ đấy.”

Nói xong, cô ngồi xổm xuống, vùi đầu và lấy ra tất cả những thứ trong chiếc thùng gỗ đó, máy ảnh SLR, máy quay phim, máy chiếu phim, ống kính góc rộng và ống kính tele, giá gập ba chân, điện thoại vệ tinh hàng hải, GPS, cùng với hai cái máy tính bảng. Tất cả các thiết bị điện tử đều không hỏng hóc gì, xem ra chúng như mới được dùng lần đầu.

Máy tính bảng để mật mã, Thẩm Tiểu Lệ gõ năm lần nhưng màn hình vẫn hiển thị sai mật khẩu, thậm chí còn hiển thị năm phút sau hãy nhập mật mã. Cô chuyển hướng sang chiếc máy ảnh SLR, và thao tác một cách thành thục, “ka cha - ka cha” chụp vài bức hình cho đám bạn.

Cuối cùng, cô nhanh chóng in ảnh ra, nhìn thấy bức ảnh rõ ràng, trong mắt cô lóe lên sự sợ hãi, rồi nói: “Trời ơi! Trời ơi! Các cậu xem đây là ai chứ?”

Hai chàng trai để bộ đàm trong tay xuống, nghiêm trang tiến lên, sau khi nhìn thấy nhân vật rõ ràng trong tấm ảnh, khuôn mặt của họ cũng lộ vẻ kinh ngạc.

“Tôi không cho rằng đó là người khác, nhưng La Mông đứng ở giữa!” Lạc Viễn giống như một đứa trẻ hiếu kỳ đặt câu hỏi, “Lẽ nào họ vẫn còn sống ư? Hoặc là, hoặc là xác chết đó chính là của một thành viên nào đó trong đoàn? Còn những thành viên khác thì ở đâu chứ?”

“Không sai, người trên bức ảnh chính là bọn họ, nhưng còn về xác chết đó là ai thì tôi thực sự không biết. Các cậu nhìn thời gian này, có lẽ La Mông đã ghi lại, đội thám hiểm ‘Thang trời’ đến dãy núi

Himalaya ngày đầu tiên, toàn bộ đội cùng chụp chung bức ảnh này.” Nhiếp Phi Phàm nhanh chóng định thần trở lại, “Lớp trưởng đại nhân, cậu ấn bức tiếp theo đi, tôi đã rất muốn xem bức ảnh của họ từ lâu rồi.”

Thẩm Tiểu Lệ gật đầu, trước mặt họ hiện lên thứ ánh sáng màu vàng tuôn trào từ dòng sông, hai con nai sừng xám đang quay lưng vào nhau, lặng yên nằm phục trên bờ, bức tranh ấy hiện lên trong cảnh duy mỹ đến vô cùng.

Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên quanh đám bạn: “Các cậu xem gì vậy?”

Thẩm Tiểu Lệ đáp nhẹ: “Đang xem bức ảnh của đội thám hiểm ‘Thang trời’.”

Cả đám bạn nhanh chóng quay đầu lại, Lạc Viễn hứng khởi hét lên: “Đồ Đồ, cậu tỉnh rồi à! Tốt quá rồi!”

Nhiếp Phi Phàm xòe bàn tay khua nhẹ trước mặt Đậu Đồ Đồ, rồi hỏi: “Cậu nhìn thấy không? Đây là số mấy?”

“Một! Tôi đâu có ngốc đâu! Đậu Đồ Đồ” Rồi cậu ta trợn mắt, có chút lạ lẫm, mắt lúc rõ lúc không, tròn mắt thỉnh thoảng ngửa và không rât, và không có những dị thường khác.

Cả đám nhìn thấy Đậu Đồ Đồ đã ổn trở lại thì lại ngồi xổm xuống xem bức ảnh, video tiếp theo khiến cả đám không khỏi kinh ngạc: Đội thám hiểm đã gặp một bầy sói mặc áo đen, để trốn thoát, cả đoàn đã rơi xuống vách núi khi đi qua cây cầu treo.

“Gặp quỷ rồi! Đầu năm nay còn có sói mặc trang phục ư?” Lạc Viễn kinh hãi tột cùng, mãi mới bỏ thiết bị truyền không dây vào trong túi được.

“Nói chưa biết chừng là chúng thích mặc quần áo cũng nên.” Nhìn xem, Đậu Đồ Đồ lại bắt đầu nói năng linh tinh rồi kìa.

“Nói bừa cái gì chứ? Cậu đã từng thấy động vật hoang dã mặc quần áo chưa hả? Theo lý mà nói thì sói Tây Tạng thường sinh sống ở vùng núi tuyết, lông của chúng và lớp mỡ của chúng chắc chắn là đủ để chống lại cái giá lạnh của mùa đông.” Thẩm Tiểu Lệ nói.

“Cho nên mới nói, trời đất bao la này chuyện lạ kỳ nào mà chẳng có!” Nhiếp Phi Phàm lại một lần nữa nâng chiếc ba lô leo núi lên

tiến lên phía trước.

Cho dù không biết phía trước thông đến chỗ nào, sẽ gặp những khó khăn gì, nhưng họ vẫn vai kề vai sát cánh, bởi vì họ đã không còn đường lui rồi.

“Nhưng mà, tôi có một cảm giác vô cùng mãnh liệt, là giác quan thứ sáu của người phụ nữ, bí mật về quái vật tuyệt sắp được mở ra rồi.” Thẩm Tiểu Lệ nói với vẻ chắc nịch.

Chương 9

Quái vật tuyệt hiện thân

(1)

Một tia sáng chiếu đến ở cách đó không xa, cả đám chạy đến, Nhiếp Phi Phàm đứng ở bên cạnh Đậu Đồ Đồ, mở chiếc nắp đây hình tròn ra. Cậu chỉ thò nửa đầu lên, ánh mắt sắc bén quét qua mọi góc ngách của căn phòng, sau khi xác định không có người nào, cậu mới bò lên từ đường hầm, để lộ chiếc thảm lông phủ lên lối ra.

Nhóm người Lạc Viễn lần lượt bò lên, chỉ có Đậu Đồ Đồ là hơi tốn sức, cái bụng tròn vo của cậu ta kẹp mở miệng lối ra của hàng, cả đám bạn cùng liên thủ ra sức đẩy, khó khăn lắm mới kéo được ra, cũng vì sức nặng dồn cả lên trước nên ngã nhào trên mặt đất. Đậu Đồ Đồ âm thầm thở thốt, sau nhiệm vụ lần này, cậu ta nhất định sẽ bắt đầu giảm béo.

“Đồ Đồ, có phải cậu đang suy nghĩ là mình cần giảm béo hay không?” Lạc Viễn như con sâu trong bụng của Đồ Đồ, liếc mắt một cái đã nhìn ra cậu ta đang nghĩ gì.

“Hử! Vóc dáng tôi mạnh mẽ thế này, không những là phu khuân vác, còn có thể đuổi động vật cho các cậu. Các cậu chẳng lẽ không cảm thấy, may mắn có được một người bạn như tôi sao?” Đậu Đồ Đồ cố ý hừ nhẹ một tiếng.

“Không hề cảm thấy như vậy đâu!” Thẩm Tiểu Lệ nhẹ nhàng cắt lời. “Đồ Đồ, tôi phát hiện là, cậu đã học được sở trường của Lạc Viễn đấy.”

Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn cùng nhìn về phía cô, để lộ thần sắc nghi ngờ, ngoài lòng yêu thích với công cuộc mạo hiểm cháy bỏng ra,

thì còn giống điểm gì chứ?

“Chính là cái tật bốc phét một tác đến giới đấy.” Nhiếp Phi Phàm trả lời thẳng thắn, nhưng ánh mắt lại lướt qua căn phòng cỏ tranh có nét bất thường này mấy lần.

“Suốt ngày chỉ biết bắt nạt tôi thôi! Tôi cần nói cho ‘Người Thần Bí’ biết, kiểu người thích bắt nạt đồng đội như thế thì không đáng yêu chút nào đâu!” Đậu Đồ Đồ tay chấp trước ngực rồi cổ ý tỏ vẻ tức giận.

“Ái chà, cậu lại còn học được cách già mồm cái cố thể này rồi nữa.” Đại Liễm Đồ cũng chui từ chiếc áo sơ mi trắng ra góp vui vào màn nhiệt huyết, nó dụi nhẹ hai mắt, và nở nụ cười méo mó.

Đậu Đồ Đồ dứt khoát không trả lời, chờ Đại Liễm Đồ thăm hỏi xong, cậu ta véo nhẹ lên cái tai trắng múp míp của nó, rồi nở một nụ cười gương về phía nó.

Nhóm người Thảm Tiểu Lệ cẩn trọng dò xét căn nhà cỏ đỏ. Một căn nhà cỏ được xây trên núi tuyết không có gì là lạ, nó thường được dùng để làm nơi nghỉ chân cho những người đi săn hay khách du lịch nghỉ qua đêm. Nhưng điều kỳ lạ đó là, căn nhà cỏ này lại quá lớn, khoảng cách từ đỉnh của nó đến nền đất cũng ngang với khoảng cách của cả ngọn núi nhỏ, với những căn gác lửng được xây như được dùng để làm kho chứa đồ.

Trên tường treo một chiếc áo bông cỡ lớn, cùng với mấy cung tên được chế tác rất tinh xảo, không có phòng ngủ, không có đèn chiếu, không có lò sưởi, cũng không không có đồng hồ. Chỉ có một tấm thảm lông, bàn, tủ, cùng với mấy đĩa hoa cỏ. Nền là thứ đèn chiếu sáng duy nhất, cái sọt bằng trúc là chiếc tủ duy nhất, và dường như chẳng có thứ gì đáng tiền ở nơi này.

Tuy đơn sơ nhưng căn nhà tranh lại phảng phất hơi thở người sinh sống, trong chiếc bát trên chiếc bàn gỗ vẫn còn chiếc đùi cừu với máu tươi. Đậu Đồ Đồ tiến sát gần hơn khẽ ngửi, suýt chút nữa nôn ra thì chiếc đùi cừu đó không những còn vương mùi máu tanh mà còn là thứ mùi hôi tanh, còn khó ngửi hơn rất nhiều so với thứ mùi hôi của con người.

“Lú lo lú lo! Chủ nhân của căn nhà này cũng có gu vị nặng mùi thật, lại còn ăn thịt sống.” Đậu Đồ Đồ bóp mũi lại, để chiếc bát đựng đùi dê để vào trong tủ cách một khoảng với bên ngoài, sau cùng, hít một hơi nhẹ nhõm.

“Các cậu nhìn này, mấy bức ảnh ở đây, chắc là chủ nhân của căn nhà tranh chụp đó.”

Nhiếp Phi Phàm chỉ vào chiếc khung ảnh trên bàn trà, đó là một thiếu niên mặc chiếc áo sơ mi ngắn màu đỏ đen, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen cùng với chiếc khẩu trang có hình chữ thập lớn, để lộ ra cặp mắt sáng và đẹp.

Một bức ảnh đen trắng khác là La Mông với khuôn mặt mang bộ râu quai nón, sau bức ảnh là một cái bình nhỏ màu đen, trước bức ảnh là một cái lư hương nhỏ với hương thấp, hương phật chỉ thấp một nửa, xem ra, chủ nhân của nó vừa rời đi. Nhưng người chủ nhân này có quan hệ gì với La Mông chứ? Là thành viên còn sống may mắn của năm đó hay sao?

Cả đám bạn dán chặt mắt vào bức ảnh đến mức không thể dứt ra được, bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Lệ nhớ ra thứ gì như đập vào máy tính, khiến cả ba chàng trai sợ giật thót mình, lần lượt rút tách trà để trấn an.

Đậu Đồ Đồ ngay tức khắc vừa uống trà vừa vỗ ngực, rồi nói: “Thẩm đại nhân, cậu dọa chết những tâm hồn non nớt của bọn này rồi đấy!”

Thẩm Tiểu Lệ cười với vẻ ái ngại, rồi phân tích: “Căn cứ theo những thứ chúng ta đã thấy trong đường hầm thì tôi dám khẳng định chắc chắn rằng, chủ nhân của căn nhà tranh này phải là người trong đội thám hiểm “Thang trời.”

Vừa dứt lời thì phang phang phang, cùng với tiếng bước chân quen thuộc vang lên, căn nhà tranh khẽ run mình, cả đám bạn căng thẳng nhìn về phía cánh cửa gỗ, không còn tâm chú ý đến chén trà trên tay mình đang rung lắc sánh cả ra ngoài, “choang” một tiếng, Đậu Đồ Đồ làm vỡ chiếc chén trà trên sàn, đưa tay ra xem thì mu bàn tay đã đỏ ửng cả lên.

“Thùng thùng thùng---thùng thùng thùng---thùng thùng thùng---”

Căn phòng từ phía ngoài vang lên hồi chuông cửa, cả đám bạn cảnh giác nhìn theo chiếc cửa gỗ, Nhiếp Phi Phàm lạnh lùng cất tiếng hỏi: “Ai ở ngoài cửa đấy?”

“Còn mấy người là ai? Sao lại xông vào nhà của ta hả? Nhanh mở cửa ra, ta cần vào trong!” Giọng nói của người đứng bên ngoài cục mịch, có chút khàn khàn, nghe thoáng qua tưởng như tiếng gầm

của gấu đen.

Cả đám bạn đưa mắt nhìn nhau, không ai dám mở cửa, Lạc Viễn ghé sát vào cửa sổ nhỏ nhìn ra bên ngoài, nhưng thứ trông thấy khiến cậu sợ đến nhũn cả chân, suýt chút nữa thì ngã quỵ trên nền đất.

Thứ đang đứng bên ngoài cánh cửa lại không phải người, cũng chẳng phải gấu đen, mà là một vóc dáng còn có phần cao hơn cả căn phòng tranh này, dũng mãnh hơn gấu đen, là thứ quái vật với lông màu đỏ mọc khắp toàn thân. Đặc biệt phải kể đến những chiếc lông dài ở hai cánh tay, thậm chí có thể ví von với liễu rủ, cứ thổi theo gió lạnh. Chân của nó đi một đôi giày cỏ cỡ cực đại, còn cổ tay là một chuỗi vòng tay với những viên trân châu màu đen, trên người đang treo một thứ y thường màu đỏ không chút ăn nhập với cơ thể, xem ra quái lạ đến tột cùng.

Cậu quay đầu lại, liếc mắt về phía cửa sổ, lùi lại phía sau vài bước mới khom người lại hướng về phía cửa sổ, Lạc Viễn bị thứ tiếp xúc gần đó giật mạnh về phía sau vài bước, rồi lớn tiếng đáp: “Mẹ ơi! Quái vật! Không, là quái vật tuyệt! Quái vật tuyệt xuất hiện rồi đấy!”

Cả đám bạn kinh hãi, mắt tròn, máu nóng trong người dường như đều như ngưng lại.

“A a a...” Tiếng thét chói tai truyền khắp cả một góc núi tuyết, thậm chí xuyên qua cả cánh rừng, truyền đến cả thôn trang u linh.

“Câm miệng, lũ tiểu quỷ các người, âm ỹ chết được!” Quái vật tuyệt dụi nhẹ lên tai, khuôn mặt vốn méo mó lại càng trở lên khó nhìn hơn, giọng điệu thì cực kỳ thô lỗ, “Các người nghỉ ngơi trong nhà của ta đã trộm thứ gì rồi! Nhanh mở cửa ra, nếu không, ta sẽ không khách khí nữa!”

Chỉ cách một cánh cửa gỗ mỏng manh, cả đám bạn đang cảm nhận sâu sắc cơn thịnh nộ trào dâng của quái vật tuyệt, nhưng điều mà họ tuyệt đối không thể ngờ được đó là, con quái vật tuyệt này lại biết nói tiếng phổ thông. Cùng với tiếng gõ cửa ngày càng ráo rít hơn, cả nhóm căng thẳng đến cực độ, không dám mở cửa, cũng không dám lên tiếng.

“Thùng thùng thùng!” Lạc Viễn lại nhìn ra cửa sổ một lần nữa, quái vật tuyệt tức giận đến mức tóc trên đầu đều dựng đứng lên, suýt chút nữa cả tai và mắt đều bốc khói. Nó dùng gõ cửa, kéo giãn

cơ thể, rồi đá mạnh chân vào cánh cửa gỗ. Giây sau đó, cánh cửa gỗ đã nứt ra một lỗ, trước mắt xuất hiện là một bàn chân lớn với đầy lông đỏ dài. Đậu Đồ Đồ sợ hãi, ôm trầm lấy Lạc Viễn khóc thút thít, ngay đến Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ, vốn là những con người luôn điềm tĩnh cũng như đồng thời ra sức bám víu vào cái chén, hai chân đứng như trời trồng.

Cả nhóm trợn mắt nhìn cánh cửa gỗ bị đập xuống, ở lối ra xuất hiện một thân hình vô cùng to lớn, chấn luôn cả những tia sáng ở bên ngoài. Quái vật tuyệt uốn khom mình, nét mặt vô cảm tiến lên phía trước, hai mắt trợn trừng nhìn về phía đám bạn trẻ.

Không biết từ khi nào, cung tên mà Lạc Viễn cầm trong tay đúng tầm với phần ngực của quái vật tuyết, Thẩm Tiểu Lệ định thần trở lại, rồi rút chiếc roi da từ phần eo ra, không chút sợ hãi trên khuôn mặt. Đậu Đồ Đồ và Nhiếp Phi Phàm ngay lập tức cầm lấy cung tên, đứng ở bên cạnh những người bạn của mình. Trong giây phút ấy, cả đám bạn giống như một đội quân điều luyện, sắc mặt không chút sợ sệt, trái lại, quái vật tuyết giờ hai tay lên, làm ra bộ đầu hàng.

(2)

Đến gần hơn, cả đám bạn đã nhìn rõ diện mạo của quái vật tuyết, thoáng chốc khuôn mặt đầy ấp tang thương ấy lại có phần giống với La Mông. Nét mặt của cả đám bạn có nét gì đó như không dám tin vào mắt mình, vẻ cảnh giác nhanh chóng trở lại trên khuôn mặt.

Lạc Viễn trợn trừng mắt, rồi hỏi với vẻ hùng hồn: “Mày chính là quái vật tuyết đúng không? Hay là thứ quái vật gì hả? Có phải La Mông bị mày giết chết phải không?”

Quái vật tuyết mếu máo cất lời: “Đừng kích động, ta không phải quái vật tuyết gì cả, cũng không muốn hại gì các người cả. Hãy để vũ khí xuống trước đã, nghe ta nói, được không?”

Cả ba chàng trai nhìn về phía Thẩm Tiểu Lệ, chỉ thấy Thẩm đại nhân trừng mắt lướt qua chút gì đó chần chừ và nghi hoặc, cô liếc nhìn quái vật tuyết mấy lần rồi sau đó cũng gật đầu đồng ý: “Mày đừng có mà giở trò bịp bợm, nếu không thì cung tên không có mắt đâu đấy!”

Con quái vật nói với vẻ nghiêm cần: “Được!”

Cả đám người lần lượt ngồi ở hai bên của chiếc bàn, thẳng lưng, bốn cặp mắt hướng thẳng về quái vật tuyệt không rời mắt, sắc mặt đầy căng thẳng, trong khi quái vật lại ngồi xuống với vẻ bất an, nhưng cổ trần tĩnh uông xong cốc trà, gương mặt đón lấy ánh mắt nghi ngờ của cả đám bạn trẻ, nó biết rằng nó cần phải giải thích.

“Mày, mày, mày muốn nói cái gì? Nhanh nói ra xem, mày phải biết chứ, trong lòng chúng ta có rất nhiều mối nghi.” Nhiếp Phi Phàm nhấn mạnh.

Quái vật thở nhẹ một tiếng, hai mắt nó lộ ra chút bi thương, dường như đang khấn khoản van nài: “Ừm, nếu ta nói ra thì các người có thể giữ bí mật được chứ?”

Ừ, câu nói này Đại Liễm Đồ cũng đã từng nói, lẽ nào quái vật tuyệt cũng có thân phận không thể tiết lộ được sao?

Cả đám bạn cùng gật đầu lia lịa, Lạc Viễn tự vỗ vào ngực đồng dạng nói: “Yên tâm đi, chúng ta là những người giữ chữ tín nhất đây, nhất định sẽ giúp người giữ bí mật này.”

Ánh mắt của quái vật tuyệt nhẹ nhàng lướt qua khung ảnh phía sau của đám bạn, bỗng nhiên sống mũi nó cay cay, rồi nước mắt cứ thế trào dâng. Rồi nó lại uống một cốc trà lớn, trầm ngâm cất lời: “Ta vốn dĩ là một chàng trai bình thường, nhưng bởi vì ba năm trước rơi vào nơi không có người ở này, lại biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này.”

“Đợi một chút, người nói là rơi vào vùng không có người ở rồi mới biến thành quái vật tuyệt ư?” Lạc Viễn bỗng nhiên đứng dậy đầy kích động, bộ mặt tỏ vẻ khó tin cất lời.

Đậu Đồ Đồ buột miệng cất lời: “Không phải là người đã chọc giận thần núi đấy chứ, và trúng phải lời nguyền của khu vực đó?”

Quái vật tuyệt lắc đầu, rồi nói: “Lời nguyền ở khu vực không có người ở là do ta viết ra, để những người không may mắn không bị dính vào nó, hành tung của ta cũng không bị bại lộ, nên ta mới ra hạ sách đấy.

Trong ba năm nay, ngoài những người bản địa quen thuộc ở vùng núi, không có bất kỳ người ngoài nào lại dám vào khu vực không người ở này. Không ngờ, các người lại to gan đến mức này, khiến ta vô cùng khâm phục đấy!”

Đậu Đồ Đồ cười ái ngại: “Không có đâu! Chúng ta cũng là hiểu kỳ thôi.”

Thẩm Tiểu Lệ hừ nhẹ một tiếng: “Xin hỏi, vậy người đang nói chuyện với chúng tôi là ai? Người có quan hệ gì với La Mông? Cho dù, bây giờ, người giống với một con quái vật, ý của ta là, trên mặt người mọc đầy lông, ngũ quan cũng giống với anh ta. Thậm chí, xin lỗi, trong đường hăm, chúng tôi đã mở những bức hình của họ.”

Nhiếp Phi Phàm cũng không nhẫn nại thêm nữa, bèn nói: “Người có quan hệ đặc biệt gì đó với đội thám hiểm ‘Thang Trời’ phải không? Người có biết rằng, hiện giờ, họ vẫn còn sống ư?”

Thần sắc quái vật tuyệt lộ rõ vẻ tang thương, nước mắt chực tràn, năm phút trôi qua vẫn chìm trong im lặng. Cả đám bạn lơ mơ cảm thấy xuất thân của quái vật tuyệt nhất định có một mối quan hệ nào đó cực lớn đến đội thám hiểm Thang trời. Nói chưa biết chừng, đằng sau chuyện này còn xảy ra hàng loạt những chuyện đáng sợ khác, vì thế mới thỉnh cầu cả nhóm của cậu phải giữ bí mật như thế, nhưng lại khó lòng bộc bạch.

“Đúng vậy. Nếu các người đều đã hỏi thì ta sẽ nói cho các người biết. Ta chính là con trai của La Mông, tên là La Dương, chứ không phải là quái vật tuyệt gì cả.” Rồi y dừng lại một chút, giọng nói trầm ngân vang, “Chuyện này liên quan đến rất nhiều mạng người, nếu các người tiết lộ thì ta không thể đảm bảo rằng, sau này sẽ càng có nhiều người bị chôn chôn ở nơi này đâu, và đặc biệt là các người có thể sống mà quay trở về.”

Sắc mặt của cả đám bạn như dừng lại ở giây phút này, rồi nghiêm chỉnh ngồi nghe.

Ba năm trước, chàng trai La Dương đã giấu cha mình là La Mông, âm thầm đi theo đội thám hiểm đến dãy núi Himalaya. Lúc đó, La Dương chỉ muốn ôm giấc mộng vui chơi, anh dự định sẽ thâm đi theo đội, nếu họ không chụp được hình quái vật tuyệt thì cậu sẽ tự mình lên đường về nhà.

Tất cả đều được tiến hành theo những gì mà La Mông đã viết trong nhật ký thì mãi cho đến khi một tuần sau, khi họ chụp được những sợi lông màu trắng đỏ trong lòng tuyết, đội thám hiểm đã vui mừng khôn xiết, và cứ thế chấp thêm đôi cánh cho lòng của họ. Đêm bão tuyết chính vào lúc họ thảo luận về quái vật tuyệt và những bức hình chụp thì bên tai họ đã vang lên tiếng gầm trong

khoảng không, cả căn phòng như bị tiếng gầm đầy bao vây, cất lên về kỳ quái dị hợm!

Đội thám hiểm “Thang trời” cho rằng quái vật tuyết đã xuất hiện, thế là họ giương cung tên, áp sát cánh cửa và cửa sổ gần hơn, cẩn trọng đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng bên ngoài căn phòng lại lặng ngắt như tờ. Nửa tiếng trôi qua, ngoài bầu trời mịt mù tuyết rơi thì vẫn là một dải lặng thinh.

Nhưng vào lúc sau nửa đêm, khi cả đoàn đã chìm trong giấc ngủ sâu, tiếng gầm khiếp đảm ấy lại vang lên, hòa vào những tiếng khóc của những con mèo và thỏ con, hai thứ âm thanh trộn lẫn khiến ai nấy nghe thấy sẽ sờn cả gai ốc!

Thế là cả đoàn lại tỉnh dậy, họ nhanh chóng nắm lấy cung tên rồi quan sát bốn bề từ trên cao. Chỉ thấy một tiếng ở ngoài cửa sổ, một bóng đen vọt qua rồi, trong bóng tối, một cặp mắt màu xanh nhìn vào trong phòng, con mèo hoang nhìn cả đoàn bằng bộ mặt vô cùng nghiêm túc.

Khi cả đoàn đều tưởng rằng con mèo hoang sẽ quay đầu rồi đi thì ma đưa lối, quỷ dẫn đường thế nào nó lại quay đầu lại rồi hần học nhìn thẳng vào La Mông. Cả đoàn mừng thầm: Vẫn may, chỉ là một con mèo hoang.

Nhưng mọi chuyện lại không tốt đẹp như họ tưởng.

Đoàn thám hiểm nằm xuống chưa đầy năm phút thì bên ngoài cánh cửa bỗng xuất hiện một bóng đen gầy gò. Mấy phút sau, lại có một bóng đen nữa, và nửa tiếng sau đó, không ngừng những bóng đen xâm nhập vào, cuối cùng những bóng đen ở cánh cửa tạo thành một con quái vật khổng lồ.

Đoàn thám hiểm căng thẳng đến mức không thể hít thở, toàn thân như bị đóng đinh không thể cử động nổi, thậm chí còn quên cả tháo chạy. Và chính vào trong lúc đó, bên ngoài cánh cửa tiếng gõ cửa vang lên, nhưng không ai dám ra mở cửa.

La Mông trốn ở không xa căn nhà gỗ đã tận mắt chứng kiến người ôm con mèo đen sau khi hạ lệnh, một nhóm người mặc áo choàng đen nhanh như chớp xông đến. Chẳng bao lâu sau, cả đoàn thám hiểm đang đeo khẩu trang đen, hai tay đã bị trói chặt, và gã hắc y nhân áp giải họ ra ngoài.

“Lúc đó là lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến chuyện này, trong lòng vô cùng khiếp đảm, nhưng đội thám hiểm đều là những

người quen của tôi, tôi không thể bỏ rơi họ, một lòng chỉ muốn cứu họ, thế là, lén đi theo họ, rồi đi đến một hang núi chỉ vào được nếu biết mật lệnh.” Tay La Dương nắm chặt cái cốc run lên không ngừng, chuyện kể lại đến giờ vẫn không giấu nổi nỗi sợ hãi.

“Vậy thì anh có vào trong đó hay không?” Lạc Viễn nóng lòng muốn biết sự việc năm đó.

“Không, vốn dĩ, ta muốn nhân lúc gã hắc y nhân ra ngoài thì sẽ lén vào, nhưng ta thật sự đã quá ngây dại, không ngờ rằng trước hang động đó lại có camera giấu kín ở bên ngoài. Họ nhân lúc ban đêm ta ngủ lịm đã trói chéo tay rồi khênh đi.” La Dương để lộ ra ánh mắt ngùn ngụt lửa hận, bặm chặt môi rồi rít lên.

Sau khi vào hang đá, La Dương bị nhốt ở trong phòng giam của đội thám hiểm, vừa nhìn thấy con trai của mình bị trói như thế thì trong lòng hoảng loạn tột cùng, lúc thì cầu xin lúc lại lớn tiếng nhưng đều bị bỏ ngoài tai. Sau khi nghe câu chuyện được thuật lại, La Dương mới biết được lý do vì sao người cha vốn vô cùng dũng cảm của anh vì sao lại sợ hãi như thế.

Hóa ra, sau khi đội thám hiểm Thang trời bị trói và đưa đến đây, gã hắc y nhân cứ cách một tiếng đã bắt đi một người, kể đó những tiếng kêu rên đau khổ rồi tuyệt vọng vang lên, âm thanh ấy khiến La Mông cảm thấy đầu mình như tê dại. Dường như trước mắt đang xuất hiện một bức tranh: Đội của mình bị trói trên giá chữ thập, đầu gục xuống, da tróc thịt bong trên cơ thể, máu tươi chảy tràn.

Người cha La Mông kích động đến mức nắm chặt tay, vô cùng mong chờ cậu con trai La Dương hãy nghĩ cách thoát khỏi nơi này. Chẳng bao lâu xong, gã hắc y nhân đã xuất hiện ở bên ngoài cánh cửa, xông thẳng và mang La Mông đi. La Dương bằng toàn bộ sức mình, hai người cứ thế kéo chặt tay nhau, thấy vậy gã hắc y nhân thẳng thừng đạp ngay La Dương ra, và nhanh chóng đóng cửa lại. La Dương gào khóc, anh biết rằng phút giây ly biệt này chính là mãi mãi.

“Vậy sao anh có thể thoát được?” Thẩm Tiểu Lệ truy vấn.

Chương 10

Thân phận của quái vật tuyết

(1)

Sau đó, mười người của đoàn thám hiểm đều bị biến thành vật thử nghiệm sống, bị bắt phải ăn một loại thức ăn đặc biệt mà bọn người kia đã chế ra, là thứ nước với thứ màu kỳ quái! Nếu không uống thì bọn chúng sẽ dùng roi đánh những ai dám chống lại!”

La Dương càng ngày càng kích động, hai chân chẳng có cách nào bình tĩnh nên đã bất giác đứng dậy, anh gục đầu xuống, hai tay chống lên trên bàn, những chiếc lông dài phủ kín khuôn mặt của anh, âm thanh của anh trong phút chốc lại yếu đuối như người già:

Nếu ai đã từng uống thứ nước đó thì sau nửa tiếng sẽ thấm vào lục phủ ngũ tạng, và nó sẽ phát tác, khiến người ta đau không muốn sống nữa. Sau đó, gã hắc y nhân sẽ đưa những người không còn ý thức trong đám chúng tôi vút ở cánh rừng phía sau thôn trang u linh, đợi cho đến khi những con bọ cánh cứng trên núi tuyết từ từ gặm nhấm những xác chết này.”

Chỉ cần nghĩ đến những con côn trùng chi chít bò trên người mình, cả đám bạn đều giật mình, gã hắc y nhân thật sự quá tàn nhẫn mà, đúng là không phải con người!

Thẩm Tiểu Lệ suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Thế sao người vẫn còn sống? Anh biết thân phận thật sự của gã hắc y nhân kia không?”

La Dương ngẩng đầu, vẫn là nét bi thương trước đó, rồi cất lời: “Cánh rừng đó lớn lắm, gã hắc y nhân cứ đinh ninh rằng ta chắc chắn sẽ chết, lúc đó chúng vút ta rồi đi luôn, ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với bản thân mình nữa, lúc tỉnh lại thì đã biến

thành như này. Còn về thân phận của bọn chúng, thì ta cũng không rõ nữa, nhưng ta biết bí mật của thôn trang u linh đó.”

Khu vực không có người ở đó thực ra không phải là không có người ở, thôn linh u trang đó mới bắt đầu cũng chẳng phải là nơi u linh gì cả, mà đó là thôn trang của những người già và trẻ nhỏ. Khi đoàn thám hiểm đi qua thôn trang đó, vào tháng 7 âm lịch, từng hộ gia đình đều mặc những bộ quần áo mới tụ tập lại ăn thịt cừu, buổi tối mọi người nắm tay rồi nhảy múa xung quanh ngọn lửa trại, họ ca hát, vui vẻ chúc tụng ngày lễ.

Ngày cuối cùng trong tháng 7, cả đoàn thám hiểm đang hướng về cánh rừng phía sau thôn linh u trang thì gã hắc y nhân buổi tối đã giáng xuống thôn linh, trong giây phút hỗn loạn, đã dùng cường lực bắt lấy người già và trẻ con, từ khoảng cách rất xa, đoàn thám hiểm còn nghe lờ mờ những tiếng gọi của trẻ con cùng với tiếng than khóc của người già.

Nhưng khi họ trở lại thì đã là khung cảnh vườn không nhà trống. Sau đó, có người đi qua thôn trang đó, tuy đã nhìn thấy một dải tối đen trong căn nhà, những tiếng gõ cửa luôn không có ai mở cửa, nhưng luôn nghe thấy những âm thanh chạm nhau, thậm chí đã nhìn thấy những ánh mắt thoát ẩn thoát hiện, bị dọa đến mức phải chạy khỏi thôn trang, và thế là tin đồn về nơi này có ma quỷ sống cứ thế truyền đi.

Đậu Đồ Đồ à ừ một tiếng, rồi hỏi với vẻ sợ hãi: “Vậy thì căn nhà này rốt cuộc chứa cái gì thế? Không phải là linh hồn lẽ nào là người ngoài hành tinh à?”

La Dương cười ha ha, rồi lắc đầu: “Sức tưởng tượng của người cũng phong phú quá đấy, thế giới này làm gì có người ngoài hành tinh gì chứ! Có một lần, ta quay đầu nhìn lại thì thực ra chính là mấy con chuột và con nhện.”

Ái chà!

“Ồi chà!” Lạc Viễn bỗng nhiên vắn lưng thét lên một tiếng chói tai, cả đám lần lượt nhìn cậu, đặc biệt là La Dương, bộ mặt với những nét ngờ vực kiểu như “Ta đã nói sai gì ư?”

Lạc Viễn ái ngại nở một nụ cười, bưng cốc trà lên rồi nói: “Thực sự ta cũng không biết nói người là ngu hay là ngốc nữa, trên đời này sao lại không có người ngoài hành tinh chứ? Người kỳ thị người ngoài hành tinh ư?”

Cả đám bạn lại nhìn Lạc Viễn lần nữa, rõ ràng cậu đang uống trà, sao lại nói được chứ?...Lẽ nào... là Đại Liễm Đồ!

Lạc Dương vừa nghe thấy thì tỏ vẻ không mấy vui vẻ, mếu mếu khóc dở cật lời: “Không phải thế, người nhất định là đã nghe sai rồi, ta đang uống trà mà, không có nói chuyện gì đâu! Thảm đại nhân, cậu nghe thấy tôi nói chuyện không?”

Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy Lạc Viễn ra sức nháy mắt thì họ cũng không muốn tức giận với người khổng lồ trước mặt, bèn lắc đầu và nói: “Ta có nghe thấy gì đâu, các cậu có nghe thấy không?”

“Tôi nghe thấy mà...ái chà!” Lưng của Đậu Đồ Đồ bị Nhiếp Phi Phàm véo một cái, rồi thoáng cái đã kịp sửa sai, “ta nghe được mới lạ đấy, anh trai Lạc Dương à, có phải anh đã nghe lầm không!” Nói xong, Đậu Đồ Đồ tức giận trừng mắt nhìn Nhiếp Phi Phàm.

“Lẽ nào thật là ta đã nghe lầm hay sao?” Lạc Dương bắt đầu nghi rãng mình đang nghi ngờ vô căn cứ.

Cả đám bạn nhất thời thở phào một hơi, nỗi niềm như được che đậy dưới nụ cười kia, rồi họ vỗ tay tán thưởng màn ứng xử cơ trí kịp thời ban nãy, và giả bộ tiếp tục uống trà như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhiếp Phi Phàm đưa mắt nhìn La Dương, bĩu môi cật lời, bộ dạng như muốn nói nhưng lại không dám mở lời. La Dương như có dự cảm, bèn nhìn hẳn về cậu rồi cật lời, cười nói: “Có phải là cậu muốn hỏi tôi cái gì không? Cứ hỏi đi, ta sẽ kể những điều ta biết cho các cậu nghe, cũng chẳng có gì cần phải giấu giếm mà.”

Nhiếp Phi Phàm nhẹ nhàng cật lời: “Đã nhiều năm thế rồi, sao anh không trở về thành phố Nam Minh chứ?”

Có chút tang thương thoáng hiện trong đôi mắt của La Dương, nụ cười chát chúa lại gắng gượng, rồi anh ta hạ giọng cật lời: “Ta cũng rất muốn trở về, nhưng các người cũng trông thấy bộ dạng ta như thế này, sao có thể trở về chứ. Cứ coi như lộ diện ở vùng núi tuyết này thì cũng khiến người dân Tây Tạng khiếp sợ như thế nào, ngay đến con tinh tinh lông đỏ đều muốn ta phân ba phần. Mọi người coi ta là thứ quái vật, ta cũng đã từng nhìn thấy trên báo có người chụp trộm phần lưng của ta và đăng lên trên báo, khiến nhiều người đến vùng núi tuyết này.”

Rồi anh ta lại dừng một chút, thở dài một hơi, rồi nói tiếp: “Vậy thì có tác dụng gì kia chứ? Chẳng qua là bị gã hắc y nhân kia phát

hiện, sau đó bắt vào động đá này, chỉ là vật thí nghiệm hy sinh để chúng thử nghiệm mà thôi, đã oan uổng lại càng thêm phần oan uổng.”

“Rốt cuộc thì bọn chúng là thứ quái quỷ gì vậy? Lại càn quấy như vậy ở vùng núi thánh địa Himalaya này mà dám ngang ngược như thế ư, tôi nghĩ là lũ người đó chắc là chán sống rồi!” Lạc Viễn lại hùng hục lòng căm phẫn.

“Lạc Viễn, đừng kích động như thế, ngồi xuống đi rồi lắng nghe người khác nói chuyện đi. Thẩm Tiểu Lệ khuyên nhủ.

Lúc này, La Dương mới tỉnh lại được, cẩn trọng dò xét đám bạn, rồi vừa vuốt chòm râu của mình, vừa cười với ý vị sâu xa.

Cả đám bạn đều cảm thấy khó lòng ngồi yên trước nụ cười đó, bất giác hỏi: “Trên mặt bọn ta có thứ gì ư? Sao lại nhìn chúng ta như thế chứ?”

La Dương quay người, bụng ầm trà bơ, rồi rót nước vào từng cốc cho đám bạn trẻ, sau đó lại lấy hoa quả tươi ra, rồi để bánh bao trong chiếc giỏ trúc, cho họ thời gian suy nghĩ.

Cả đám bạn đã đói lắm rồi, bèn đón lấy và ăn ngấu nghiến cả bánh bao và trái đào. Khuôn mặt Thẩm Tiểu Lệ nhìn về phía ba chàng trai với vẻ ghét bỏ, bất giác nghĩ đến sao mình lại có đám bạn kiểu này chứ? Cô đưa mắt về La Dương mỉm cười, La Dương cũng nhún vai tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Thẩm Tiểu Lệ uống cốc trà bơ với vẻ tao nhã, rồi cất lời: “Chúng tôi là nhận một nhiệm vụ trò chơi nên mới đến đây núi Himalaya này, bây giờ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, chúng tôi cũng sắp chuẩn bị về nhà rồi.”

Cái gì cơ? Nhanh như vậy đã về nhà rồi sao? Nhưng tôi vẫn chưa muốn về nhà! Trời ơi, cầu mong hãy giáng xuống một trận bão tuyết, để chúng con ở lại nơi này! Lạc Viễn vừa cất lời thì chiếc bánh bao trong tay đã rơi xuống đất, tiếng gào thét và khản khoản bất mãn trong lòng.

“Tôi vẫn không muốn về nhà.” Cuối cùng, Lạc Viễn cũng nói ra mấy lời thật lòng, cho dù cậu biết đối diện với Thẩm Tiểu Lệ thì mình có phản kháng thế nào cũng sẽ chẳng có tác dụng gì, nhưng cậu vẫn muốn thực hiện.

“Vậy thì cậu ở lại đây cùng với La Dương luôn đi!” Thẩm Tiểu Lệ

thẳng thừng nói.

“Thẩm đại nhân, chúng ta ở lại nơi này...” Hai mắt Thẩm Tiểu Lệ sáng trưng lên, Đậu Đồ Đồ lập tức hiểu ra bèn á khẩu tạm thời, cậu ta cũng không muốn bị bạo nữ thế gia cảnh sát này đánh một trận.

“Nhưng mà tôi cảm thấy, nhiệm vụ của chúng ta vẫn chưa hoàn thành đâu.” Cả đám bạn lần lượt nhìn lại, không ngờ câu này lại được nói ra từ miệng của Nhiếp Phi Phàm, Thẩm Tiểu Lệ kinh ngạc nhìn cậu ta, Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn cũng hướng về phía cậu ta và nở một nụ cười.

(2)

Thẩm Tiểu Lệ bèn kéo ghế ra với bộ mặt nghiêm nghị, làm động tác mời cả ba chàng trai, giọng điệu vô cùng bình tĩnh: “Xin mời các vị hiệp khách, chúng ta nói chuyện cho kỹ nào.”

Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ nhìn Nhiếp Phi Phàm với vẻ nghi ngờ, cả đám bạn dừng khí châm chọc Thẩm đại nhân, xem ra, cậu ta hôm nay xong rồi!

Ấy vậy mà Nhiếp Phi Phàm lại bình tĩnh kéo chiếc ghế ra, rồi cả đám bạn cùng ra ngoài căn phòng, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng gió lạnh ào ào thổi.

“Nhiếp Phi Phàm, cậu có ý gì vậy? Chúng ta đã tìm được quái vật tuyệt rồi, và cũng biết được thân phận của nó rồi, câu đố về quái vật tuyệt chẳng phải cũng đã được giải đáp rồi còn gì? Sao lại nói nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành chứ?” Thẩm Tiểu Lệ hỏi một lèo.

“Lớp trưởng đại nhân à, an tâm một chút, chớ nóng vội, nghe tôi nói xong hết đã, được không?” Nhiếp Phi Phàm nói với vẻ điềm tĩnh.

“Được thôi, cậu nói xem, cậu sẽ xử trí chuyện này ra sao?” Thẩm Tiểu Lệ gật đầu.

Từ khi nhóm người hành hương bị bắt đến câu chuyện thương tâm của quái vật tuyệt La Dương đã thuật lại, cùng với những chuyện đã biết được khi đến với thôn trang u linh, cộng thêm sự báo thù của toàn bộ đội thám hiểm. Chuyện nào cũng kỳ quái muôn phần, nhưng xét lại thì không hề liên quan đến gã hắc y nhân kia. Cô cũng có chút nghi hoặc và do dự, rốt cuộc nên tiếp

tục điều tra thêm nữa hay không, hoặc có thể do năng lực quan sát và năng lực tư duy logic cao của Nhiếp Phi Phàm khiến cô càng thêm bận lòng.

“Thứ nhất, trong thư, ‘Người Thần Bí’ không hề nói rõ, câu đố về quái vật tuyệt chỉ là một chuỗi những câu đố về quái vật tuyệt có tồn tại hay không. Thứ hai, trước sự thật về quái vật tuyệt, chúng ta quả thực đã điều tra rõ rồi, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy chẳng có chút liên quan nào đến gã hắc y nhân kia cả, đằng sau chuyện này nhất định là một âm mưu vô cùng to lớn, chúng ta cần phải phá giải nó. Và thứ ba là, những người bất hạnh bị hại giờ đây nhiều như thế, cậu cam lòng để gã hắc y nhân tàn ác đó cứ sát hại những người bất hạnh đó vô pháp vô thiên như thế hay sao? Tôi thấy nếu ‘Người Thần Bí’ đã cử chúng ta đến đây thì chắc chắn hy vọng không chỉ dừng lại ở việc phá giải được câu đố này, mà càng mong chúng ta sẽ phát huy được năng lượng chính nghĩa để diệt trừ thế lực tà ác kia.” Nhiếp Phi Phàm phân tích.

Đúng vào lúc cả đám đều như muốn nói điều gì thì bỗng nhiên một giọng nói trầm ngâm cất lên: “Nói rất có lý! Ta cũng phát hiện, gã hắc y nhân đó quả thực là một tổ chức hắc ám vô cùng đáng sợ, đằng sau đó nhất định ẩn chứa nhiều âm mưu to lớn!”

“Đại Liễm đồ, người vừa bắt chước giọng của ta nói chuyện, có vui không hả? Không cho người chút giày vò có phải vô pháp vô thiên như thế này!” Lạc Viễn liếc nhìn Đại Liễm Đồ thở hắt ra tôi không chịu nổi thêm nữa véo tai nó quay một vòng tròn, cho đến khi cái tai béo múp míp ấy đổ ụp lên mới dừng lại.

“Đúng vậy, chúng ta là đội ‘Thần Bí Xã’ chính nghĩa, trí tuệ, dũng cảm. Thấm đại nhân à, chúng ta ở lại nơi này nghĩ cách để đánh bại gã hắc y nhân đó, và giải cứu La Dương quay về!” Đậu Đồ Đồ khuyên nhủ.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy bộ mặt khẩn cầu đầy thiện ý của cả đám bạn thì trong lòng thẩm kính ngạc về sự trưởng thành của những cậu bạn này, bất giác nở nụ cười: “Được thôi, lần này thì, tôi sẽ nghe các cậu. Nhưng mà, có điều, tôi cần phải nhắc nhở các cậu là, cứu người sẽ vô cùng nguy hiểm, người nào cũng không thể tự ý hành động được, nhất định phải hành động theo đội đấy!”

“Yes, madam!” Cả ba chàng trai đồng thanh tương ứng hai chân chụm lại, làm động tác kính lễ trước Thẩm Tiểu Lệ.

Cả đám bạn cùng cười thầm trước ánh mắt rất hiểu nhau đó của

mình, ở vùng núi tuyết giá lạnh này, tiếng cười của đám bạn trẻ vang khắp căn phòng.

“Bên ngoài, trời lạnh căm căm, mấy người nhanh chóng vào phòng đi!” La Dương đứng ở lối vào, sang sảng cất lời, sau khi cả đám bạn vào trong phòng, anh lại cất lời hỏi, “mấy người vừa nói gì thế mà cười sảng khoái đến vậy?”

“Ừm, đó là một bí mật, không thể nói cho anh biết được!” Lạc Viễn cố ý làm ra vẻ thần bí.

“Chúng tôi đã quyết định là chưa về nhà vào lúc này, bởi vì vẫn cần làm thêm một nhiệm vụ nữa.” Thẩm Tiểu Lệ đáp.

“Gì cơ? Bỗng nhiên, ta lại nghĩ đến một chuyện, không biết các người có biết mình bị gã hắc y nhân đó theo dõi hay không?”

La Dương vừa dứt lời thì cả đám đều ngẩn người, gương mặt nhìn anh, thần sắc của họ cho thấy rõ ràng bản thân không hề có chút cảnh giác nào.

“Nếu không phải là ta vào trong động gặp gã hắc y nhân kia, rồi găm rú dọa hấn nhốn nháo lên rồi nhân cơ hội đó đánh bại, thì gã nhất định tiếp tục theo dõi các người, cũng sẽ khiến tung tích của ta bị bại lộ. Các người không biết hay sao? Đường hầm là ta đào, ta biết là các người sẽ đến được căn nhà tranh này mà.”

Cả đám bạn nghe thấy thế thì đều sững sờ tột cùng, hóa ra động đá bị phá hủy là nhờ có La Dương.

“Vậy nếu nói như thế thì anh đã cứu mạng chúng tôi ư? Khi chúng tôi được cứu cũng nghe thấy tiếng găm rú ở trên núi.” Nhiếp Phi Phàm hỏi.

“Còn có cả đám mây năm kỳ dị đó nữa.” Đậu Đồ Đồ vẫn không thể quên màn cuộn tròn cùng với đám mây năm kỳ dị từ tuyết.

“Ừm...Ta nghĩ ra rồi, lúc đó, ta đang đi tìm thức ăn thì tình cờ đi qua con đường đó, không ngờ các người lại dám đối chọi với gã hắc y nhân đó. Lần này, khi ta giao đấu với gã hắc y nhân, ta đã phát hiện, gã đầu xanh mang theo một thứ phấn thơm kỳ quái gì đó, rất giống với thứ bột trong phòng thí nghiệm.”

“Anh chắc chắn chứ? Đồ Đồ như bị mắc câu trong thứ bột hương thơm đó.” Lạc Viễn nói xong rồi cả nhóm đều hướng ánh nhìn về phía Đậu Đồ Đồ, giây sau đó, bọn họ đều giật mình thảng thốt...

Não của Đậu Đồ Đồ đã to gấp hai lần, tóc dài đến bờ vai, ngũ quan lớn hơn hai lần, chỉ có vóc dáng vẫn giữ nguyên. Đôi mắt với kích cỡ hạt anh đào bỗng dựng cao lên chót vót, lông mi dài chớp qua chớp lại, nhìn trông thật giống một chàng trai búp bê baby, kỳ quái vô cùng.

Những ai có mặt ở đó đều cất tiếng cười khanh khách, rồi nhanh chóng thu lại nụ cười đến mức đỏ cả khuôn mặt.

Đậu Đồ Đồ bị cả đám làm cho khiếp sợ, vội tìm kiếm gương soi khắp nơi, khi cậu nhìn thấy mặt của một người con gái trong gương thật khó lòng véo lên mặt mình, thật đau, đây không phải là giấc mộng, cậu thực sự đã biến thành một đứa con gái hay sao!

Sau tiếng “hả”, Đậu Đồ Đồ ử dột khóc lóc: “Sao thế này? Sao mình lại biến thành một đứa con gái thế này?”

Đúng vào lúc lửa cháy đến chân thì Đại Liễm Đồ trốn trong chiếc áo sơ mi trắng và cười sằng sặc, nó bắt chước tiếng cười của Lạc Viễn, an ủi: “Đồ Đồ à, cậu đừng khóc nữa, mẹ cậu nếu trông thấy cậu thế này, nhất định sẽ vui mừng lắm đấy chứ? Chẳng phải mẹ cậu vẫn luôn muốn có một đứa con gái còn gì? Bây giờ cậu đã thực hiện được mong ước của bà ấy rồi!”

Chương 11

Bốn huy hiệu phép thuật

(1)

Đậu Đồ Đồ vừa nghe thấy thế thì lại khóc gào to hơn nữa. Và chuyện lạ lại tiếp tục xảy ra sau đó: Mức decibel tăng lên cũng là lúc tiếng khóc của Đậu Đồ Đồ thực sự giống tiếng la hét của một đứa con gái thực sự vậy, cả căn phòng ngập tràn trong thứ âm thanh nức nở yếu đuối.

“Đồ đáng ghét Đại Liễm Đồ, lần sau ta không dám chơi cùng người nữa!” Đậu Đồ Đồ mắng chửi với vẻ tủi khổ.

“Đồ Đồ...” Cả đám bạn ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc, bèn vội bịt miệng Đậu Đồ Đồ lại, nhưng cậu ta vẫn gọn gẽ nói hết với tốc độ nhanh bất thường. Lại một lần nữa cả đám hướng mắt về phía La Dương, chỉ nhìn thấy bộ mặt điềm nhiên của anh ta, có lẽ là bạn này không nghe thấy mấy lời đó của Đậu Đồ Đồ.

“Theo như tôi biết thì mùi hương phấn đó được gọi là thuốc bột đầu to, nó sẽ tạo ra ba kiểu triệu chứng. Ban đầu, nó sẽ khiến bạn đau đầu cục bộ, và bạn sẽ tưởng rằng mình không có trở ngại gì quá lớn, vài tiếng sau, nó sẽ mở rộng những phần mà bị phun, khiến bạn biến thành một người giống như như người khổng lồ; vào giai đoạn thứ hai, nó sẽ khiến tình hình của bạn nặng thêm, và những sợi lông ngắn sẽ bắt đầu mọc dài ra; bước sang giai đoạn thứ ba thì sẽ giống như tôi hiện giờ, nhưng mà, thứ hương phấn đó có thuốc giải.” La Dương giải thích.

Vừa nghe thấy chữ có - thuốc - giải thì những tiếng nức nở của Lạc Viễn bỗng im bật, và thay vào đó là những tiếng cười khúc khích, cậu vội nói: “Thuốc giải ở đâu? Nếu như không trở về trạng

thái ban đầu được thì ta sẽ không về nhà. So với việc bị người ta coi là quái vật thì chỉ bằng cú ở lại nơi này còn hơn.”

Thẩm Tiểu Lệ nói xen vào một câu: “Thuốc giải thực sự là ở trong phòng thí nghiệm của hang động đá đỏ hay sao?”

Nhiếp Phi Phàm cũng nói: “Bộ dạng của anh bây giờ, chắc chắn cũng là bị thứ hương phấn đó gây hại phải không? Nếu tìm được thuốc giải thì anh cũng có khả năng trở về hình dạng ban đầu, phải vậy không?”

“Ừm, những điều mà mấy người vừa nói đều đúng cả, nhưng mà, lúc ta bị tưới thứ nước đó thì không chỉ có một loại nguyên liệu là hương phấn đó, nó còn được trộn lẫn cả những thứ khác nữa, cho nên ta mới ăn được thịt cừu sống, và uống máu của động vật.” Khuôn mặt La Dương nghiêm nghị lạ thường; “Bệnh này, có vẻ như không nguy hại đến tính mạng của người bị hại nhưng ngày tháng trôi dần nó sẽ khiến cơ thể của người đó trông lớn hơn, và trở thành bộ thành to lớn như tôi hiện giờ! Triệu chứng của ta nghiêm trọng hơn Đậu Đồ Đồ rất nhiều, mấy người trước tiên đừng lo cho ta.”

“Yên tâm đi, chúng tôi sẽ mang thuốc giải trở về để cứu anh, sau đó chúng ta sẽ cùng trở về thành phố Nam Minh.” Đậu Đồ Đồ vừa mở lời thì bỗng chốc La Dương cảm thấy xung quanh mình như có muôn ngàn tia nắng ấm áp ôm lấy, chỉ bèo nước gặp nhau, cũng chỉ gặp nhau lần đầu nhưng họ lại có thể quan tâm và giúp đỡ anh đến như thế.

“Cảm ơn các cậu nhiều lắm!” La Dương nói với vẻ kích động.

Chính vào lúc cả đám bạn đang hỏi La Dương về vị trí của động đá thì Nhiếp Phi Phàm đưa ra con chip màu đỏ: “Đây chính là thứ đồ mà gã hắc y nhân đã làm rơi, Lạc Viễn, cậu dùng máy tính mở lên xem.”

Lạc Viễn cho con chip vào trong máy tính bảng, sau khi khởi động, màn hình hiện ra một cửa sổ, yêu cầu nhập mật mã. Lạc Viễn di chuyển ngón tay vài lần đã giải được mật mã. Cả đám bạn kinh ngạc, từ khi nào mà Lạc Viễn đã trở thành một cao thủ về máy tính như thế?

Lạc Dương cúi lưng xuống nhìn màn hình máy tính, rồi anh nheo mắt lại, hình như thị lực không được tốt lắm. Nhìn thấy tư thế có phần khó khăn của La Dương, một phần Lạc Viễn muốn kéo giãn màn hình máy tính, bỗng nhiên tay cầm máy tính của cậu trượt

khiến cả màn hình phóng to lên gấp đôi, chiều dài tăng lên vô duyên vô cớ, những người có mặt ở đó, ai cũng nhìn thấy được!

“Lạc Viễn, cậu không chỉ trở thành một cao thủ máy tính mà còn biết phép thuật nữa đấy hả? Từ lúc nào mà cậu đã học lỏm được tuyệt chiêu này vậy?” Thẩm Tiểu Lệ nháy mắt về phía cậu.

Lạc Viễn “á” một tiếng, thoáng chốc nở nụ cười ái ngại: “Ha ha! Xét đến cùng thì tương lai của tôi sẽ là trở thành một nhà thám hiểm xuất sắc, luôn đòi hỏi cần có một số kỹ năng đặc biệt, các cậu nói đúng hay không nào?”

“Ừ, tiểu tử cậu năng lực cũng được đấy!” Nhiếp Phi Phàm cũng tát nước theo mưa.

Cả đám bạn nhìn Đậu Đồ Đồ với đôi mắt to tròn đang chớp chớp, suýt chút nữa đã nói ra ba chữ “siêu năng lực”. Lạc Viễn nhanh chóng véo vào phần eo của cậu ta, cười rồi nói: “Đồ Đồ, cậu không cần phải nói nữa đâu.”

“A a a...” Máy tính bỗng rung lắc dữ dội rồi vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Trên màn hình hiển thị một đoạn video, xem ra rất giống với thước phim mà gã hắc y nhân quay lại để ghi lại thành quả nghiên cứu của chính mình. Trước tiên là bản đồ đường đi trong hang đá, cách bố trí trong từng phòng thí nghiệm, quá trình người nghiên cứu pha chế loại thức uống đặc biệt kia, kế đó là căn phòng giam nhốt những “sản phẩm thí nghiệm”, và cuối cùng chính là quá trình phản ứng của những sản phẩm thí nghiệm sau khi dùng loại thức uống đặc biệt đó. Càng xem về phía sau, sắc mặt của cả nhóm như ngưng lại, sau nữa là những tiếng thét chói tay đầy đau khổ, cả đám bạn như trùng hãm xuống, cơn thịnh nộ bốc lên khiến dòng máu nóng ngày càng dâng cao.

“Mấy cô cậu cũng đã xem rồi đấy, chúng thực sự không phải là con người mà! Bởi vậy, tôi khuyên mấy người tốt nhất là đừng đi nữa, nơi đó thực sự quá nguy hiểm. Vả lại, trong ba năm này, tôi đã tìm hang động đó rất nhiều lần nhưng không tìm thấy chút dấu tích nào, phòng thí nghiệm đó cũng biến mất như chưa từng tồn tại.” La Dương nói với vẻ bình thản, nhưng sắc mặt lại ngập tràn trong nỗi bi ai và thống khổ.

Thẩm Tiểu Lệ quay đầu nhìn lên, và nói: “Có thể là anh không thể hiểu được, nhưng chúng tôi buộc phải đến phòng thí nghiệm đó, và hoàn thành nhiệm vụ của mình. Bây giờ, anh có thể cho chúng

tôi ít không gian không? Chúng tôi muốn thảo luận về kế hoạch của chúng tôi một chút.”

La Dương nghe thấy thế thì bỗng nhiên sững người, rồi sau đó khoác cung tên lên lưng rồi ra ngoài, và nhanh chóng khuất dạng trong dãy núi tuyết.

Căn nhà tranh lại được trở về với bầu không khí tĩnh tại ban đầu. Sau mười lăm phút đầy khiếp đảm nhìn những hình ảnh của căn phòng thí nghiệm đáng sợ đó, cả nhóm đã định thần trở lại, Nhiếp Phi Phàm là người khơi mào đầu tiên: “Các cậu có để ý thấy hang động đá đó có quy mô giống với phòng thí nghiệm được xây dựng trong tòa biệt thự Thời Không của gã nhà khoa học điên rồ đó không?”

“Ừm, thật sự là rất giống, ban này khi nghe La Dương kể lại, thì tôi đã đoán rất có khả năng, căn phòng thí nghiệm này đã ẩn hình hoặc chuyển đi nơi nào đó rồi, nhưng trong thực tế thì vẫn sẽ ở trong dãy Himalaya này, cho nên, mới không tìm ra được.” Lạc Viễn mở lại đoạn ghi hình đó và xem một cách cẩn trọng.

“Rất có khả năng đấy! Tôi cảm thấy, nhà khoa học đó thông qua đợt huấn luyện này này sẽ không thiết lập các công tắc trong phòng thí nghiệm, nếu hắn thiết lập chế độ tàng hình thì chúng ta sao có thể vào được đây?” Thẩm Tiểu Lệ đặt câu hỏi.

“Nói chưa biết chừng, gã khoa học điên rồ đó cũng có siêu năng lực, sẽ thiết lập chức năng tàng hình thì sao?” Đâu Đâu Đâu bất thành linh lại nói xen vào một câu.

Nhưng chính câu nói đó khiến cả đám bạn cùng đưa mắt rồi nở một nụ cười, rất có chủ kiến đó.

“Đại Liễm Đồ, Đại Liễm Đồ, chẳng phải là nhà người đang muốn ăn món gà nướng thơm phưng phức đó sao?” Đâu Đâu Đâu giở món nghề, đó chính là bản tính háu ăn của bọn họ.

Quả nhiên, Đại Liễm Đồ đã thức dậy, trong mắt sáng hẳn lên, kinh ngạc hỏi: “Gà quay ở đâu vậy? Ở chỗ nào thế? Đừng ai tranh với ta đây, nếu không ta sẽ khóc cho các người biết tay!”

Cả đám bạn cùng chụm đầu lại, thực sự đến giờ này, họ cũng không biết được, gã ngoài hành tinh này thực sự đang mang tâm trí của một đứa trẻ hay một lão già nữa.

“Đừng vội, chỉ cần người đồng ý với chúng ta một yêu cầu này, sau

khi hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ mời người đi ăn một bữa thịnh soạn tại thành phố Nam Minh, người xem, như thế được không hả?” Thẩm Tiểu Lệ nói với vẻ hào sảng.

“A, a, ta biết ngay các người gọi ta đây sẽ chẳng có chuyện tốt lành gì cả.” Đại Liễm Đồ hất đầu.

“Đừng nói mấy lời thừa như thế, rốt cuộc chỗ nào lại có bữa ăn miễn phí chứ? Trừ phi người ở tỉnh cầu của người vẫn có thể sử dụng siêu năng lực để ông trời làm rớt xuống chiếc bánh miễn phí cho ta ăn được không?” Nhiếp Phi Phàm điềm nhiên cất lời.

Đại Liễm Đồ hừ nhẹ một tiếng, nó vênh cái môi lên với vẻ tức giận, sống chết gì cũng không chịu quay đầu lại. Thế là, Thẩm Tiểu lệ đành kéo Nhiếp Phi Phàm lại, rồi tiếp tục nói: “Nhưng mà tôi nghĩ là, kể sau đây sẽ có rất nhiều gà quay ngon lành, chắc chắn là người sẽ không thiệt thòi gì đâu!”

Đại Liễm Đồ thay đổi suy nghĩ, trước mặt bất giác hiện lên bức tranh mình đang nuốt từng miếng gà lớn trong miệng, chỉ cần nghĩ đến những miếng thịt gà thơm ngon, mượt mà với từng lớp da gà giòn mỏng đầy ắp trong miệng, suýt chút nữa đã chảy cả nước miếng.

“Vậy thì được, các người nói trước đi, lần này lại là chuyện gì hả?” Đại Liễm Đồ cẩn trọng dò hỏi.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy nó đã bắt đầu bắt chuyện thì nhân lúc này phải rên sất ngay, cô bèn kể ra một đồng sự vụ: “Nói tóm lại thì bọn ta cần phải đến phòng thí nghiệm đó để tìm thuốc giải cho Đậu Đồ Đồ và La Dương, sau đó tiêu hủy căn phòng thí nghiệm đó, không để gã nhà khoa học điên rồ đó tiếp tục tác quái hại người nữa, nhưng mà bây giờ chúng ta đang chưa biết rõ được nguyên nhân mất tích của căn phòng thí nghiệm đó chính là, gã nhà khoa học đó đã khiến căn phòng bị tàng hình hoặc chuyển đến nơi khác rồi. Căn cứ theo tình hình mất tích của những người đến Tây Tạng nhiều năm trở lại đây, chúng tôi có dự cảm là, căn phòng thí nghiệm đó vẫn ở trong dãy Himalaya này.”

“Cho nên thì sao? Sau đó thế nào?” Một thứ cảm giác bất an chồn vờn quanh Đại Liễm Đồ.

“Cho nên, chúng ta hy vọng là, người có thể sử dụng siêu năng lực của bản thân giúp chúng ta tìm kiếm căn phòng thí nghiệm đó hoặc là cách thức đi đến nơi đó, chỉ có vậy thôi.” Nhiếp Phi Phàm nói thẳng.

Đại Liễm Đồ chống tay lên trán, nét mặt như có điều muốn nói, sắc mặt của nó từ từ thay đổi, khuôn mặt chau lại, sờ nhẹ lên mũi, rồi lắc đầu cất lời: “Không được, việc này thì ta không làm được.”

Cả đám bạn có chút sững người, trên thế gian này còn có việc khiến Đại Liễm Đồ một người thần thông như thế còn không làm được hay sao? Cả nhóm nhìn nhau, tiếp theo, Đậu Đồ Đồ lại lâm trận. Rồi cậu ta quỳ trước bụng của Lạc Viễn, vẫn còn chưa mở lời thì người ngoài hành tinh đã bật cười khanh khách.

“Ái chà, Đồ Đồ à, sao mày còn đáng yêu hơn cả Thẩm đại nhân nữa thế!”

“Ừm, người đủ rồi đấy! Nói chuyện nước bọt văng tung tóe vào mặt ta cũng coi như xong đi, cả nhóm đều đã thấm như này rồi, người còn đùa với chúng ta hay sao. Ta nói cho mày biết, nếu còn tiếp tục đùa với bọn này thì chúng ta sẽ tuyệt giao với người!” Đậu Đồ Đồ dùng khăn giấy lau đi nước bọt bắn trên mặt.

“Xin lỗi mà, nhưng mà ta vừa nhìn thấy người thì không thể nín cười thêm nữa!” Đại Liễm Đồ lại mím môi gắng gượng hết sức để không cười lớn tiếng.

Cả đám bạn vừa thấy “Lưỡng Đồ” đấu khẩu thì sự mệt mỏi trước đó như đã tan biến hòa quyện trong nụ cười hân hoan, sáng khoái.

“Nói chí phải, Đại Liễm Đồ, có phải là người đã giấu chúng ta điều gì không? Lúc này, khi nói chuyện người đã dùng tay xoa nhẹ lên mũi, hành động này trong tâm lý học ám thị rằng, đích thị là một hành vi nói dối.” Nhiếp Phi Phàm cất lời.

Cả đám Lạc Viễn như bừng tỉnh ngộ, ngay đến Thẩm Tiểu lệ cũng không nhìn ra điểm bất thường này của Đại Liễm Đồ, nhưng một người đã đẩy bụng kinh thư như cô đã gạt đầu tán tụng: “Điều này quả là những kiến thức đã được nhắc đến trong tâm lý học, Đại Liễm Đồ, người nhất định phải nói thật.”

Đại Liễm Đồ quả đã biết Nhiếp Phi Phàm là người rất có năng lực quan sát, lại cộng thêm lượng kiến thức vô cùng phong phú của Thẩm Tiểu Lệ thì đã tự liệu được khả năng thoát thân của mình gần như bằng không. Rồi nó bất giác thở dài một hơi: “Ừ, nói thật với các người rằng, cách thức để đến được căn phòng thí nghiệm đó chính là xuyên không đấy, yêu cầu này cần tiêu tốn một lượng

lớn năng lượng mới có thể làm được, nhưng năng lượng của ta không đủ, rất có khả năng sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn giữa đường, nếu xảy ra sai sót trong quá trình xuyên không thì mấy người cũng không còn đường về đâu, Vả lại, tinh cầu của chúng ta đã có quy định, không được tự ý sử dụng siêu năng lực của mình trên lãnh thổ của tinh cầu khác, người nào vi phạm sẽ bị trừng phạt rất nặng đó!”

Cả đám bạn thoáng chút thất vọng, Đậu Đồ Đồ nhìn mình qua tấm gương, bỗng nhiên đầu mũi cay cay, nước mắt to bằng hạt đậu lại lã chã tuôn rơi, khó mà kiềm chế được sự buồn bực và sợ hãi trong lòng, rồi ghen ngào nói.

Không khí giảm xuống thang nhiệt độ âm, dường như một màn băng mỏng đang kết lại trong không gian. Tuy cả đám bạn thường ngày hay cãi nhau và cố ý gây gổ với đối phương, nhưng cứ nghĩ đến Đậu Đồ Đồ không thể trở về thành phố Nam Minh thì trong lòng họ lại trào dâng nỗi buồn cực độ.

Cả đám bạn trẻ không cam lòng, cất lời:

“Đại Liễm Đồ, ngươi mau nghĩ cách đi, nếu không, làm sao chúng ta có thể ăn nói với cha mẹ của Đồ Đồ chứ?”

“Đúng vậy đấy, tuy là Đồ Đồ lúc nào cũng ham ăn tục uống, không chịu động não, nhưng cậu ấy lại là một chiến hữu với tinh thần đoàn kết tuyệt vời, chúng ta không thể bỏ cậu ấy ở nơi này được.”

“Đại Liễm Đồ, sự trừng phạt mà ngươi vừa nói rốt cuộc là cái gì?”

Người ngoài hành tinh ở trên bụng lại than ngắn thở dài, nó cúi đầu xuống rồi cất lời: “Chẳng hạn như là nói, ta sẽ ở lại Trái đất này hơn hàng triệu năm, thậm chí là hàng tỷ năm, hay như, một năng lực nào đó của ta sẽ bị hạn chế, một khi bị hạn chế thì ta sẽ phải tiêu hao rất nhiều năm nữa để phục hồi lại. Chúng ta là người ngoài hành tinh, bị hạn chế siêu năng lực đồng nghĩa với việc còn khó chịu hơn giết chết ta!”

Lạc Viễn làm động tác liếc qua liếc lại, rồi bật lên chủ kiến: “Giả dụ như ngươi ở lại Trái đất hàng triệu năm, vậy thì có thể bầu bạn cả một đời với ta rồi, chẳng phải sẽ rất tốt hay sao?”

Đám người Thẩm Tiểu Lệ cười vui khoái chí, Lạc Viễn quả nhiên vẫn rất lạc quan, luôn nghĩ đến mặt tốt trước nhất. Đại Liễm Đồ không nghĩ như thế, là lắc đầu quấy quậy, sống chết gì cũng không đồng ý với yêu cầu này.

Nhiếp Phi Phàm không kiên nhẫn được thêm nữa, bèn véo lấy má của Đại Liễm Đồ, nói nói với khí thế bá đạo: “Được rồi, nếu đàm phán vô hiệu thì chúng ta bỏ đi giao ước. Người nghe rõ những lời ta sắp nói tới đây, nếu người không đưa chúng ta về phòng thí nghiệm vào ba năm trước thì chúng ta sẽ đưa Lạc Viễn đến Tiến sỹ sinh vật học để lột da nhà người, người cứ tự mà lựa chọn đi.”

Đại Liễm Đồ vỗ mạnh lên tay của cậu, tức giận trừng mắt nhìn rồi hướng rồi nhìn về phía Đậu Đồ Đồ vô tội, bất giác động lòng trắc ẩn. Nó thay đổi suy nghĩ, rồi bắt chước mấy câu cổ ngữ của Trung Quốc: Chỉ cần giữ được cái mạng này thì sợ gì tương lai và hy vọng trước mắt không tìm đến chứ. Cuối cùng, nó lắc đầu rồi mở lời thương xót: “Thật sự không biết kiếp trước của ta đã tạo nghiệt gì nữa, ngay đến mấy đứa nhóc các người cũng ức hiếp ta. Hừ, ta đưa các người đi, nhưng nếu không về được thì đừng có mà trách ta.”

Cả đám bạn bỗng lộ vẻ hân hoan, cùng đồng thanh đáp: “Được!”

Đậu Đồ Đồ lau khô giọt nước mắt, rồi bung lấy bộ mặt mèo của Đại Liễm Đồ, hôn mạnh một cái rồi cười và nói: “Đại Liễm Đồ à, ta biết là mày tốt nhất mà, yêu chết đi được ý!”

Đại Liễm Đồ đẩy cậu ta ra với vẻ căm ghét: “Bỏ ta ra, nước miếng của người hôi chết đi được! Ta phải tố cáo người có ý đồ mưu sát!”

Cả đám bạn lại được một tràng cười nắc nẻ, “Lưỡng Đồ” kết hợp lại quả nhiên là tuyệt phối trong các tuyệt phối trên đời này! Lạc Viễn để máy tính bảng vào trong ba lô leo núi, đợi cậu lại thò tay ra một lần nữa, sẽ nhiều hơn một tấm huy chương chòm sao.

Lạc Viễn nhìn một hồi lâu huy chương, rồi hỏi với vẻ tò mò: “Người thân bí trong thư đã nhắc nhở chúng ta phải đeo huy chương trong lần hành động lần này, nhưng chúng ta chưa từng dùng đến nó ở trên đường, rốt cuộc nó có tác dụng gì vậy?”

“Đúng đấy! Tôi vẫn chưa từng nhìn thấy huy chương của cậu đấy, cả nhóm cùng lấy ra xem xem.”

Huy chương đầu tiên Đậu Đồ Đồ ở ở giữa bàn gỗ.

Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm mở ba lô leo núi ra rồi móc tay một lúc, cả nhóm cùng nhắm nhìn huy chương của nhau, trên mỗi mặt đều khắc hình vẽ thuộc về chòm sao của họ.

“Cái này trông quen mắt quá, là ai cho các người vậy?” Đại Liễm Đồ hỏi.

“Là sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ lần đầu tiên, ‘Người Thần Bí’ đã tặng nó cho chúng ta, là những huy chương thuộc về chòm sao của từng người, rất ngẫu phải không?” Lạc Viễn cười khoái chí.

Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm cũng đang suy nghĩ, ‘Người Thần Bí’ đã đặc biệt dặn họ mang theo những huy chương này, vậy thì chắc hẳn là nó phải có tác dụng thực tế rồi, nhưng rốt cuộc là tác dụng gì cơ chứ?

Cả đám bạn tập trung quan sát huy chương trên mặt bàn, bỗng nhiên cả bốn tấm huy chương giống như nam châm hút lấy nhau, rồi từ từ tụ lại thành hình chữ “Điền”. (*Chú thích ND: Chữ “Điền” trong tiếng Trung được viết là 田*). Những gì xảy ra sau đó đã khiến người ta kinh hãi: Bốn dải sáng phát ra từ những tấm huy chương tạo thành một bức màn chắn, xem ra giống với bức thư đã được ‘Người Thần Bí’ viết sẵn trước đó, nội dung như sau:

Thân gửi đội “Thần Bí Xã” thân mến:

Trong thời gian các người thực hiện nhiệm vụ, huy chương sẽ ghi lại quá trình mà các người giải được câu đố, để ghi lại điểm số tương ứng mỗi người giành được khi thực hiện nhiệm vụ. Khi điểm tích lũy đạt đến một con số nhất định thì sẽ nhận được một phần quà thần bí và lợi hại.

Bởi vậy, các người phải bảo vệ huy chương thật cẩn thận, tuyệt đối không được làm mất và hủy hoại nó, nếu không các người sẽ mãi mãi mất đi tư cách nhận được phần quà tương ứng.

Người Thần Bí

Thân gửi!

Chương 12

Mở cánh cửa thời không

(1)

“**A**i chà, hóa ra là một bảo bối, ta phải nhanh chóng thu thập thôi!” Sau khi bốn dải sáng biến mất, Lạc Viễn ngay lập tức cất huy chương vào trong ba lô.

“Chà, lại là một tặng phẩm, thật sự quá tốt rồi!” Đậu Đồ Đồ cười ngờ ngạc nhiên.

“Vậy thì, sẽ là tặng phẩm gì chứ? Kẻ thần bí này thật là đáng ghét mà, luôn thích làm mấy trò thần thần bí, để treo cái lòng ham muốn này của chúng ta.” Thẩm Tiểu Lệ trách móc.

“Ừm, hình như có người đến đây!” Nhiếp Phi Phàm ngắt cuộc nói chuyện.

Cả đám bạn cứ tưởng rằng là La Dương quay về, bèn hân hoan mở cửa nhưng bóng hình ở bên ngoài ngay đến động vật cũng không có. Lạc Viễn đang nghĩ không biết có phải đang ảo giác hay không, trên nóc nhà tranh thủng một lỗ, một bóng đen từ lỗ hổng đó lướt qua, trong tĩnh lặng, cả đám cùng nghe thấy tiếng súng lục cục, tuyết tụ lại và bụi bám cùng lúc rơi trên vai họ, cả đám cùng ngửa mặt lên nhìn, ngoài căn gác xép nhỏ ra thì chẳng có thứ gì.

Nhiếp Phi Phàm nheo mắt lại, cầm lấy khẩu súng săn và ngắm bắn vào căn gác xép nhỏ, những người còn lại cũng nâng cao cảnh giác, Lạc Viễn đeo cặp kính râm vào rồi cùng giống như Đậu Đồ Đồ giơ cung tên lên, Thẩm Tiểu Lệ thì nắm chặt roi da. Căn gác xép bỗng nhiên nứt ra, ánh sáng bóng đen ở lối vào, cả đám cùng nhìn rõ người đến, là gã hắc y nhân đầu xanh, thật là âm hồn bất tán mà!

“Khà khà, các bạn trẻ, lâu lắm rồi không gặp!” Gã hắc y nhân đầu xanh mở lời chào hỏi khách sáo.

“Ha ha, ai là bạn của người hắc, xem chiêu đây!” Một mũi tên nhanh chóng nhắm trúng phần đùi của hắn, một tiếng ‘á’ vang lên, đùi hắn chảy máu liên tục.

“Mày...” Gã hắc y nhân đầu xanh tái nhợt, vẫn đang định nói điều gì thì cơn đau khiến hắn ngắt lời.

Cả đám bạn kinh ngạc nhìn Đậu Đồ Đồ, không ngờ hễ vận động là kêu than mệt mỏi, lúc nào cũng thích ăn uống này nọ lại có sở trường bắn tên đến mức này.

“Gã hắc y nhân này tấn công chúng ta năm lần bảy lượt rồi, xem ra, hành tung của chúng ta đã bị bọn chúng theo dõi lâu rồi, vì sự an toàn của mình, không thể không quyết sống mái với bọn người mặc đồ đen đây!” Thẩm Tiểu Lệ cất lời.

Một tiếng rầm vang lên, cánh cửa lớn bị phá thông, bóng hình khổng lồ xuất hiện trước mắt đám bạn, cả nhóm kinh hãi nhìn xuống cánh cửa, dường như gã hắc y nhân đã bị ép thành bánh.

“Chuyện lớn rồi!” La Dương vừa thở hổn hển, vừa thấp thỏm không yên cất lời.

“Chuyện lớn gì thế?” Nhiếp Phi Phàm nhìn thấy thần trí đầy căng thẳng của anh ta thì bất giác chau mày lại.

“Khi ta đi săn trong rừng thì đã nghe thấy một toán người nói chuyện, bọn chúng nghe ngóng rằng, quái vật tuyết sống ở khu vực không có người ở, cho dù khu vực đó nguy hiểm thế nào cũng sẽ đến đó tìm kiếm, và chúng đã nhìn thấy dấu chân, đang đến đây!” La Dương vừa uống trà bơ, vừa đẩy lại cánh cửa lớn vào nguyên trạng, khi nhìn thấy gã hắc y nhân đầu xanh, anh ta không hỏi gì, chỉ thẳng thùng quăng đi.

Cả đám bạn cũng bắt tay vào hành động, để những dụng cụ nặng ra phía cửa, nhưng đã bị La Dương cản lại, rồi cất lời: “Đừng lo lắng! Trước tiên thì chúng ta sẽ vào trong mật thất đó, nếu họ phát hiện không ra chúng ta thì sẽ đi. Bây giờ, ngáng cánh cửa này thì trái lại sẽ khiến chúng chú ý.”

Cả đám bạn dừng lại một lúc rồi mới cất lời: “Thật là có lý! Chúng ta nhanh chóng đi thôi!”

Vào được đường hầm, cả đám bạn vẫn còn đem theo thứ mùi thuốc súng và cung tên trên người, La Dương lại ôm theo di ảnh và vò tro cốt của cha anh theo cùng.

Một tiếng trôi qua, những tiếng kéo kẹt truyền đến trên mặt đất, kế đó có tiếng người nói chuyện:

“Nơi này có phần giống với nhà của một thợ săn đấy, có phải chúng mày đã tìm sai rồi không?”

“Sao có thể chứ? Tên đầu xanh nói ra địa chỉ của chúng tôi và bản đồ hiện thị quả thực không sai, chính là ở chỗ này!”

“Không phải là quái vật tuyệt vẫn chưa quay trở về đấy chứ? Hay là nhìn thấy bọn ta nên đã trốn ở đâu đó rồi chẳng?”

Đám người đó vác máy quay, máy chụp ảnh, mặc áo lông, bắt đầu lục tung chiếc thùng lên, một loạt tiếng bùm bùm vang lên. Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy tình hình không ổn lắm bèn lên nói chuyện với Đại Liễm Đồ, sau một lúc thì cô đã móc ra chiếc đồng hồ quả quýt được sửa lại theo lối phục cổ, để La Dương nhìn vào nó, La Dương dán chặt mắt vào chiếc đồng hồ quả quýt lúc ẩn lúc hiện, rồi từ từ nhắm chặt hai mắt.

“Được!” Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy La Dương bị thôi miên thành công thì thu lại chiếc đồng hồ, “Chúng ta thương lượng một chút đi, nếu phía trên phát hiện ra đường hầm thì chúng ta sẽ làm thế nào?”

“Anh chàng La Dương này quá to, rất dễ bị gã hắc y nhân phát hiện ra, không thể để anh ta đi với chúng ta đến phòng thí nghiệm được, hơn nữa, nếu anh ấy đi thật sẽ phát hiện ra sự tồn tại của Đại Liễm Đồ, như vậy thật sự không thể được.” Nhiếp Phi Phàm nói.

“Vậy La Dương ở đây bị phát hiện ra thì sao? Bên ngoài đám người kia xem ra thực sự không hữu hảo gì đâu.” Đậu Đồ Đồ có chút lo lắng, thời khắc này, tướng mạo của cậu ta xem ra càng giống với người đồng bệnh tương liên với La Dương.

“Đại Liễm Đồ, ngươi cảm thấy thế nào?” Lạc Viễn hỏi Đại Liễm Đồ tán thành rồi gật đầu: “Ta tính toán một chút thì với năng lượng của mình chỉ có thể duy trì ẩn thân anh ta mấy tiếng thôi, trong thời gian này, chúng ta đi đến phòng thí nghiệm, nhưng nhất thiết cần phải tranh thủ thời gian.”

Cả đám bạn cùng gật đầu, nhưng lại xảy đến một vấn đề khác: Họ sẽ đi đến đó như thế nào? Cánh cửa lớn xuyên không nằm ở đâu?

Đỉnh đầu truyền đến một hồi những tiếng bang bang, keng keng, đám khách không mời mà đến này lại táo bạo đến thế này. Cả đám bạn căng thẳng đến mức vã mồ hôi, cầu nguyện để bọn chúng đừng phát hiện ra đường hầm. Nhưng, Định luật Murphy (*Chú thích ND: Nếu một điều xấu có thể xảy ra thì nó sẽ xảy ra, và vào thời điểm tệ nhất có thể*).

Một người đàn ông trung niên tóc dài khoác áo choàng mở tấm thảm ra và nói: “Nhanh đến xem đi, nơi này có mật thất!”

“Không được rồi! Ta sẽ ẩn thân cho hẩn!” Một móng vuốt mèo của Đại Liễm Đồ lướt qua, toàn bộ thân hình của La Dương bỗng chốc phủ lên một lớp lưới trong suốt, ngoại trừ Lạc Viễn ra thì những bạn trẻ khác đều không nhìn thấy anh ta.

Bên ngoài, hồi bước chân vang lên rõ rệt, thứ ánh sáng đèn chói mắt khiến cả đám bạn không thể mở hẩn mắt, rồi một người lớn tiếng nói: “Chỗ này có người! Quả nhiên là chúng tàng hình ở nơi này!”

Kế đó, dùng dùng dùng, trong đường hầm vang lên âm thanh tiếng chạy lao nhanh của thiên binh vạn mã, trong lúc hỗn loạn, cả đám bạn bị một đồng gỗ vướng vào chân, nhưng Đại Liễm Đồ lại lóe sáng trong mắt, móng vuốt mèo của nó vừa chỉ thì đồng gỗ đó đã biến thành một con thuyền nhỏ hình tròn, rồi bay lơ lửng trong không trung. Trong khi, móng vuốt mèo khác của nó sờ lên bức tường bằng đá, miệng cứ lẩm bẩm vài lời gì đó.

Và một cảnh kỳ ảo đã xảy đến...

Bức tường đá bỗng xuất hiện một tấm kính, phi thuyền cũng bắt giác xuyên thẳng qua bức tường đá đó, rồi lơ lửng trong tấm kính, thoáng chốc trở lên to hơn. Còn Lạc Viễn thì tỏa ánh hào quang khắp mình cũng bước vào trong tấm kính đó, rồi ngồi vững chãi trong phi thuyền, đám người Thảm Tiểu Lệ không kịp cất lời hỏi đã bị Lạc Viễn đẩy nhanh vào trong tấm kính.

“Trời ơi! Chúng mày đã nhìn thấy chưa? Là đĩa bay đó! Người ngoài hành tinh biến mất rồi!” Gã tóc dài với chiếc áo choàng định thần trở lại, khó lòng tin được bèn ra sức dụi mắt. Hẩn chạy đến rồi nện lên bức tường đá, rồi lại quan sát bức tường bằng kính lúp.

Không! Không thể nào! Nhất định là ta đã nhìn sai rồi...Sao trên

đời này lại có thể có người ngoài hành tinh được! Nhất định là ảo giác rồi! Gã tóc dài mặc áo choàng đỏ nước mắt tang thương dựa sát vào bức tường.

Những kẻ khác cũng không dám tin vào điều xảy ra trước mắt bèn trợn trừng mắt, có kẻ thì nhìn ngó xung quanh, sắc mặt tái xanh, rồi tự lầm bầm: “Mấy đứa nhóc đấy là thần tiên à? Còn là người ngoài hành tinh nữa? Thoáng chốc đã biến ra đĩa bay và đi xuyên vào trong bức tường đá rồi biến mất.”

Một tên khác phản bác với vẻ đắc thắng hơn: “Mày đã xem nhiều phim huyền tưởng rồi đấy hả? Trên đời này làm gì có người ngoài hành tinh với cả thần tiên gì chứ! Lúc này, trời tối như thế, ngay đến một cái bóng còn không nhìn thấy rõ.”

Cả đám người cứ thế giằng co trong hai tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì, thế là lại đeo các thiết bị lên người rồi trở lại như bị hút hết sinh lực.

(2)

Trên đầu của cả đám bạn là một tấm kính trong suốt hình bán nguyệt, phía trước chỉ thấy những vòng xoáy màu trắng đen, đây chính là đường hầm thời không hay sao? Đâu Đò Đò tò mò mở khe hở trên tấm kính che chắn, một trận cuồng phong giống như ma quỷ ập đến, làm cho da thịt của mỗi người giống như bị cắt vụn, trên đầu dường như bị tia chớp đánh trúng dựng đứng cả lên, cả nhóm đều cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài, nhưng dòng khí lưu mạnh mà không dám mở miệng thét lên.

Lạc Viễn đang điều khiển phi thuyền nhanh chóng đóng cửa sổ lại, lúc đó, cả đám bạn mới trở lại trạng thái ban đầu, Lạc Viễn phần nộ quát lời, mắng nhiếc Đâu Đò Đò không thương tiếc:

“Cậu biết ban này nguy hiểm thế nào không hả? Chúng ta đang xuyên không với tốc độ siêu ánh sáng đấy, nếu không có phi thuyền bảo vệ thì cơ thể sẽ không trụ nổi với tốc độ này đâu, hành động ban này của cậu suýt chút nữa đã khiến tất cả chúng ta tan thành từng mảnh đấy, nghiêm trọng hơn có thể bị hút đi đấy!”

Cả nhóm nghe thấy thế thì đều há hốc miệng, từ trước tới giờ chưa từng nghe thấy Lạc Viễn tức giận đến thế, rồi cẩn trọng nhìn xuống phía dưới, hóa ra, người vừa nói là Đại Liễm Đồ.

“Xin lỗi, đều là lỗi của tôi, lần sau tôi nhất định sẽ không hoạt động như thế nữa, Đậu Đồ Đồ hối lỗi cất lời.

“Được rồi mà! Biết lỗi mà sửa là một đứa trẻ ngoan. Hơn nữa, Đồ Đồ cũng là không cố ý mắc lỗi nên không tính là có tội!” Thẩm Tiểu Lệ đứng ra hòa hoãn sự tình.

Không khí trong khoang tàu bỗng trở nên đông cứng lại, Lạc Viễn đang định chuyển chủ đề thì cố ý húng hắng hai tiếng rồi hỏi: “Đại Liễm Đồ, sao xung quanh chúng ta tối như vậy chứ?”

Đậu Đồ Đồ áp sát hơn vào Nhiếp Phi Phàm, rồi hỏi: “Đúng vậy à, nhìn trông rất đáng sợ.”

“Ừm, các người cảm thấy buồn chán nên mới muốn chuyển chủ đề nói chuyện chứ gì, thực ra chỉ cần Lạc Viễn tưởng tượng lên điều gì thì nó sẽ biến ra như thế, nhưng các người không thể rời khỏi phi thuyền này được, đây chính là chỗ khó xử của ta...”

Một tiếng “soạt” vang lên, lời nói của Đại Liễm Đồ bị xen ngang, dải đen trước mặt chuyển thành một vùng cát ở đảo Hải Nam, nước biển ở gần đó xanh ngắt, trong veo, phía xa xa là làn nước xanh trong ngút ngàn như hòa làm một với bầu trời, từng hàng dừa cao vút với những trái dừa to trên cây, có khoảng năm vị khách đang đội mũ nằm ở trên ghế, vừa uống nước dừa vừa phơi nắng, cảm giác hài lòng xen lẫn vẻ tươi đẹp.

“Ái chà, tôi cũng rất muốn đi biển đấy!” Thẩm Tiểu Lệ cũng bị hút vào khung cảnh trước mặt.

“Tôi cũng rất muốn uống nước dừa.” Đậu Đồ Đồ tên háu ăn này, chỉ biết ăn thôi.

“Lạc Viễn tranh thủ đổi đi, họ sắp chạy ra ngoài rồi.” Hóa ra, Nhiếp Phi Phàm đã kéo chặt tay của Thẩm Tiểu Lệ và cánh tay của Đậu Đồ Đồ, họ suýt chút nữa đã bị dẫn dụ lôi đi rồi.

Từng tiếng sột soạt vang lên, cảnh tượng bỗng thay đổi như bay, có chú vịt Donald và chuột Mickey của Disneyland; có những đàn voi lớn, cùng những con tê giác đang tự do đi lại trong những cánh rừng nhiệt đới; là cảnh tượng ở châu Phi, nơi mà người và những chú hươu cao cổ chung sống thuận hòa với nhau; còn có biển hoa oải hương ở Tân Cương cùng với ga tàu điện ngầm của thành phố Nam Minh.

Cả đám bạn sững sờ đứng trước trạm ga chờ ở khu vực xếp hàng

lên tàu, tận mắt chứng kiến những người thân của mình cùng với những bạn cùng học đang xuống tàu, họ nói nói cười cười đi lướt qua mình. Rồi bỗng nhiên, não bộ của cả nhóm lóe lên một ý tưởng: Mình muốn về nhà!

Một tiếng rào vang lên, khung cảnh trước mặt lại chuyển thành vũ trụ, vô số vì sao bao lấy đám bạn trẻ, dải Ngân hà màu xám nhạt, Hỏa tinh màu đỏ, Mặt trăng với những dải sáng lạnh lùng ẩn hiện giống như Trái đất trong màu thủy tinh xanh, từng thứ một đang hiện lên đầy sống động trước mặt của cả đám bạn trẻ.

Kế đó, một đất nước tựa như một công viên giải trí hiện ra: Thành phố bên trái đầy ắp những mẫu vật khổng lồ và kiến trúc; thành phố ở giữa là những bức hình graffiti với đầy hình thú kỳ quái; thành phố bên phải là một số tòa lâu đài cổ tích được xây dựng trong rừng, trong rừng những chiếc nấm to như những cái ô lớn, che chở cho cô gái đang đóng vai công chúa. Những cây bìm bịp ở nơi này với vô cùng tươi đẹp và to lớn, với nhụy hoa như những chiếc mũi dài khổng lồ; thành phố trên cùng lại bày vô số hành tinh, không khác biệt chút nào so với vũ trụ mà các bạn trẻ đang nhìn thấy, xem ra sống động như thật.

Cả đám bạn cảm thấy rạo rực trong lòng, bèn cảm thán cất lời: “Chà, đây là nơi nào thế? Đẹp quá đi!”

“Đây chính là ‘Kỷ nguyên Tu-la’ tươi đẹp mà ta đã từng nói với các người, là quê hương của ta!”

Cả đám bạn lại bất giác đưa mắt nhìn Đại Liễm Đồ, chỉ thấy sắc mặt nó phớt hồng, vẻ tự hào đầy ắp trên khuôn mặt.

Bỗng nhiên, tia sáng nhạt dần, những cây lớn trong rừng già bị đốn hạ, động vật không còn chốn về, từng thành phố tươi đẹp và thú vị bỗng chốc sụp đổ, rồi biến thành một đồng phế tích, khung cảnh tươi đẹp trước mắt lại biến thành một bãi hoang tàn, trống không. Máy người trên phi cơ đang kiêu ngạo tuyên bố trên bãi cỏ với vẻ ngạo mạn, tất cả sinh vật đều không được ở lại kỷ nguyên Tu-la.

Bức tranh ấy vừa đúng khiến tôi nhớ đến một câu nói của nhà khảo cổ học, loài người không thể là kẻ chinh phục và tước đoạt thế giới tự nhiên, mà phải kính sợ tự nhiên, bảo vệ sinh thái, chung sống hài hòa cùng thiên nhiên, không thể tự cho mình là đỉnh chóp trong chuỗi thức ăn.” Nhiếp Phi Phàm nói mấy lời nhàn nhạt, nhưng lại khiến cả nhóm bạn rơi vào trạng thái trầm mặc,

suy nghĩ cẩn trọng, nếu Trái đất này bị hủy hoại thì chắc chắn cũng vì loài người không hiểu được cách bảo vệ và trân trọng người mẹ này của mình.

“Quả thực là như vậy.” Đại Liễm Đồ thở dài, “Đây chỉ là thước phim ngắn của kỷ nguyên Tu-la từ khi còn huy hoàng đến khi bị suy vong, cho dù bây giờ nó không còn tươi đẹp như xưa thì ta cũng vẫn muốn nhớ về nó. Bởi vậy, các người tuyệt đối đừng nói muốn về nhà nữa, ta giúp các người đều không biết có thể về nhà hay không nữa, vì thế, các người đừng có mà đánh bài chuẩn!”

Cả đám bạn lại một lần hưng phấn trở lại, Thẩm Tiểu Lệ an ủi: “Yên tâm đi! Chúng tôi sẽ dũng cảm tiến lên phía trước. Còn người, chỉ cần ghi nhớ đường về nhà, cộng thêm tình yêu cháy bỏng đối với tinh cầu của mình thì nhất định sẽ về nhà được thôi!”

“Choang---choang!” Phi thuyền bỗng nhiên dừng lại, xung quanh vẫn như cũ, Đại Liễm Đồ thoáng chút lo lắng trong ánh mắt, dặn dò cả nhóm không được đi đâu. Sau đó, nó mới nhắm mắt lại, trong não nhanh chóng chuyển động, một chấm đỏ xuất hiện ở nơi mà cả nhóm đang đứng.

Nó trợn trừng mắt, rồi căng thẳng nói: “Nói cho các người biết một tin xấu.”

Cả đám đưa mắt nhìn nhau dường như đã có câu trả lời, lẽ nào là Đại Liễm Đồ đã hết năng lượng, phi thuyền đang gặp sự cố gì ư?

“Chúng ta thất bại rồi, quỹ đạo siêu không gian đã bị bóp méo.” Đại Liễm Đồ nói.

“Sao lại thất bại thế? Có thể nói rõ hơn một chút không?” Nhiếp Phi Phàm hỏi.

“Bởi vì phải tiêu hao một lượng lớn năng lượng, cơ thể của ta và phi thuyền đều không chịu nổi nữa rồi, bởi vậy cơ thể đã gặp sự cố, chúng ta đã bị ép phải dừng lại rồi.” Đại Liễm Đồ giải thích.

“Hả?” Cả đám bạn cùng nhìn nhau, rồi hỏi với vẻ kích động, “Vậy thì chúng ta ở đâu của hiện tại đây?”

“Chúng ta vượt đến thành phố Nam Minh 10 năm sau rồi.” Đại Liễm Đồ trả lời.

“Cái gì cơ?” Thành phố Nam Minh 10 năm về sau, điều này nghĩa là... Cả đám bạn đã là những thanh niên hơn 20 tuổi, họ đã nhìn

thấy mình sau bao luyện rèn trong xã hội đã trở thành người thế nào, nhưng cả nhóm đều không dám tưởng tượng, mình lại biến thành người trong tưởng tượng như thế nào? Hay là người mà bản thân căm ghét?

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trong khoang lặng ngắt như tờ, Đại Liễm Đồ cho rằng họ bị họa rồi vội vàng an ủi: “Yên tâm! Đợi ta sửa xong phi thuyền thì phải phục hồi năng lượng, trực tiếp trở về bên ngoài cánh cửa của phòng thí nghiệm vào ba năm trước.”

Cả đám bạn nghe thấy lời giải thích của Đại Liễm Đồ, bất giác thở hắt ra một hơi, coi như cũng không có nguy hiểm gì. Cả đám vừa chờ mong vừa hiếu kỳ, kể đó họ sẽ nhìn thấy mình thế nào ư?

Bỗng nhiên phía trước sáng lên một dải sáng trắng mãnh liệt, chói đến mức mắt họ nhắm nghiền lại, rồi lại trợn trừng mắt, họ đã rơi xuống thành phố Nam Minh ở nơi quen thuộc nhất, đó chính là quê hương đã nuôi nấng con người họ.

Chương 13

Gặp mình trong tương lai

(1)

T hành phố Nam Minh khoác lên mình một tấm áo mới, vốn dĩ chỉ có một số tòa nhà cao tầng nhưng giờ đây đã là gần 100 tòa nhà chọc trời, một cây cầu dài được xây dựng trên dòng sông ở trung tâm thành phố, trên cây cầu ấy là vô số những chiếc khóa trái tim nguyện ước với đủ kích thước lớn nhỏ, thậm chí có người còn gắn tên của mình và người thương trên chiếc khóa nguyện ước tình yêu đó.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, vầng trăng sáng ẩn mình trong dải mây đen, ở ngọn núi cách đó không xa còn có ánh sáng đèn neon, những dòng người bất tận ngắm cảnh từ trên cáp treo, tòa nhà 100 tầng sáng lên hàng chữ “người có tình sẽ tìm thấy nhau”. Cả đám bạn phát hiện, màn đêm của thành phố Nam Minh này đã trở thành một nơi thực sự náo nhiệt khác thường, trên phố người bộ hành như nước, người đi kẻ lại không ngừng trong dòng người bất tận, chớp mắt một cái là có thể nhìn thấy một đôi tình nhân, từ những lời họ nói có thể đoán được hôm nay chính là ngày Thất tịch (*Chú thích ND: Thất Tịch theo văn hóa phương Đông, lễ được tổ chức ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là ngày Valentine Đông Á. Lịch sử ngày này gắn bó với câu chuyện Ngưu Lang Chúc Nữ hoặc vợ chồng Ngưu với nhiều dị bản. Theo truyền thuyết, sau một năm xa cách, cứ đến ngày này hằng năm, Ngưu Lang và Chúc Nữ được gặp nhau bên cầu Ô Thước.*)

Bỗng nhiên, trước mặt họ hiện lên hình ảnh của một cậu chàng mập mập vô cùng quen mắt, cậu ta vừa đang gọi điện thoại, vừa vội vã lên đường, nhưng cả từ cái tên quen thuộc được cậu ta nhắc đến: “Thẩm đại nhân, tôi đang vội đây! Các cậu nhất định phải đợi

tôi đây!”

Cả ba chàng trai không ai bảo ai đưa mắt nhìn Thẩm Tiểu Lệ, rồi lại nhìn sang Đậu Đồ Đồ, sau đó như con thoi len qua dòng người như mắc cửi, đuổi theo chàng mập đỏ, chỉ nhìn thấy chàng mập đỏ ngồi trong tàu điện ngầm, đến một căn biệt thự vừa lạ lẫm vừa yên tĩnh, cậu ta đưa cho chú bảo vệ một bao thuốc lá, và thế là họ nhanh chóng được cho qua. Điều khiến cả đám bạn trẻ ngạc nhiên đó là, chú bảo vệ đó chính là người bảo vệ của căn biệt thự Thời Không năm đó, mười năm sau, ông ấy đã trở thành một ông chú già với mái đầu bạc và vóc dáng gầy gò.

Cả đám bạn bỗng chốc thân thiết vô cùng, họ cùng hàn huyên cùng với chú Chung già, rồi chú Chung cẩn trọng đánh giá dò xét họ. Sau một lúc, chú Chung lắc đầu rồi khuyên họ nên rời khỏi căn biệt thự đó, và sống chết gì cũng không thừa nhận có quen biết với bọn họ, cả đám bạn tỏ ra vô cùng phiền muộn, cú men theo đường cũ trở lại bên hồ, ngồi trên chiếc ghế màu trắng.

“Mọi người nhanh nghĩ đi, chúng ta sẽ vào trong bằng cách nào?” Thẩm Tiểu Lệ hưng phấn cất lời. Cô tràn đầy kỳ vọng, cũng như huyền tưởng về mình trong tương lai.

“Tôi có một ý này.” Lạc Viễn hạ giọng nói vài câu với đám bạn.

“Chỉ có cậu mới nghĩ ra cách kỳ quái như thế.” Thẩm Tiểu Lệ nói thẳng thừng không kiêng dè chút nào.

Cả đám bạn lại một lần nữa đến bên ngoài cánh cửa của tòa biệt thự Thời Không, Lạc Viễn gõ nhẹ lên cửa sổ, vừa mở cửa, chú Chung đã bắt đầu thì thầm: “Sao các cháu lại đến nữa? Không phải chú đã nói rồi hay sao? Không có thẻ thì không được vào! Các cháu nhanh đi đi!”

Lạc Viễn để bình nước và bao thuốc trên bàn của phòng bảo vệ, chú Chung vẫn ngăn người, nhưng đã không còn quá cảnh giác như trước. Thừa cơ, Nhiếp Phi Phàm lấy ra một chiếc đồng hồ quả quít theo lối giả cổ, chú Chung nhìn theo nó thì lắc lư, bỗng nhiên tầm nhìn càng ngày càng mờ mịt, cho đến khi hai mắt nhắm liền và ngã nhào trên sàn.

Đại Liễm Đồ đuổi móng vuốt mèo ra, “chít” vang lên, cánh cửa sắt mở ra, cả đám bạn vừa bước vào đã làm theo lệnh của Đại Liễm Đồ, và phát hiện chàng trai mập đỏ đã tiến vào căn biệt thự màu trắng đó.

Từ cửa sổ nhìn thấy cách bày biện và phong cách trang trí dường như giống y chang với căn hộ chung cư của Thẩm Tiểu Lệ khi cô còn nhỏ. Cả bốn thanh niên đều vô cùng vui mừng, nam thanh niên lớn cởi chiếc áo khoác, vén ống tay áo sơ mi màu nhạt lên rồi thắp một cây nến, vỗ nhẹ một tiếng, đèn trong phòng tắt hết, và thanh âm của bài hát chúc mừng sinh nhật cùng vang lên.

Khúc nhạc kết thúc, ánh đèn lại sáng lên, trong phòng sáng lên như ban ngày, bốn bóng hình cao lớn bỗng trở nên mơ hồ trước mắt. Với chiếc kính đặc dụng, Lạc Viễn nhìn thấy trên bức tường đang treo bức ảnh chụp chung của nhóm “Thần Bí Xã”, khuôn mặt nón nớt ấy hoàn toàn giống với bọn họ ở thời khắc này.

“Tôi đã nhìn thấy bức ảnh chụp chung của chúng ta, nơi này chính là nhà mới của Thẩm Tiểu Lệ!”

“Thật vậy không? Cho tôi xem nào.” Thẩm Tiểu Lệ đeo cặp kính lên xác nhận một lượt, “Không ngờ nơi này lại là ngôi nhà tương lai của mình, vậy thì chúng ta vào luôn bây giờ đi, được không?”

“Đợi đã, đừng xúc động, chúng ta cứ thế mà tiến vào thì sẽ dọa người ta đấy, hơn nữa, dù gì cũng là chúng ta xuyên không đến nơi này, không thể cứ thế mà gặp mình của tương lai được.” Đại Liễm Đồ cất lời khiến lòng hưng phấn của mọi người rơi xuống vực thẳm.

“Nhưng mà, nếu các người muốn gặp thì trước khi trở về, ta sẽ nghĩ cách để các người được gặp gỡ một lần, nhưng mà, tiền đề là họ sẽ không có thật.” Đại Liễm Đồ mỉm cười, dường như đã có chủ kiến.

Cả đám bạn thở phào một hơi, rồi cất lời: “Được thôi.”

Bỗng nhiên, một giọng nói Đài Loan xuyên hẳn vào màng nhĩ: “Đậu Đồ Đồ, cậu có muốn bị đánh không hả? Lại còn dám bôi kem lên mặt tôi nữa hả!”

Cả đám bạn cứ thế nhìn theo, chỉ trông thấy một cô gái mặc váy trắng đang nâng một chiếc đĩa giấy màu trắng đầy kem ném về phía chàng trai mập kia, cho dù đã cố gắng né sang một bên nhưng đĩa bánh kem vẫn trúng chiếc áo sơ mi xanh, rồi rớt xuống thuận theo chiếc bụng bia vừa tròn vừa to của cậu ta.

“Thẩm đại nhân, bộ đồ này tôi vẫn có thể mặc ư?” Thanh niên Đậu Đồ Đồ nói với bộ mặt như bị bắt nạt.

Trong phòng, những tiếng cười to nhỏ cứ thế đan xen không ngớt, đám thanh niên huyền não một hồi mới ngồi xuống ghế. Trong bốn người, chỉ có Nhiếp Phi Phàm phết đầy kem màu trắng, xem ra cậu ta mới là một Thọ tinh đích thực. Cậu ấy không biến đổi nhiều lắm, vẫn với bộ mặt mái tóc xoăn nhẹ cùng với khuôn mặt điển trai.

Chàng trai đang lau cặp kính tròn bằng vải, chắc chắn chính là Lạc Viễn thời trẻ, điều khiến người ta bất ngờ đó là vóc dáng cao to lực lưỡng của Lạc Viễn, với những nét vạm vỡ rõ rệt trên khuôn mặt, làn da với sắc tiểu mạch xem ra cậu ta rất thích các hoạt động thể thao.

Thẩm Tiểu Lệ buộc mái tóc màu đỏ tía hơi xoăn lại, thu dọn chiếc bánh sinh nhật cùng với bộ đồ ăn trên mặt bàn, ba chàng trai nhìn thấy cảnh đó thì cũng biết ý giúp cô dọn dẹp.

“Được rồi, dọn dẹp sạch đi rồi chúng ta hát nhé!”

Thẩm Tiểu Lệ dắt theo họ lên tầng hai, đi đến căn phòng với tám cách âm và cửa sổ cách âm, trên bức tường dán chiếc pa nô lần đầu tiên “Thần Bí Xã” thực hiện nhiệm vụ, bức pa nô này cũng là bức hình Graffiti với hình chiếc trực thăng trên bề mặt được phai đến.

Cả đám bạn nhìn thấy cảnh tượng đó thì ghen lời, đã hơn 10 năm trôi qua nhưng tình cảm giữa họ vẫn nồng hậu như xưa, đó là điều phần đông người hướng đến, cũng là một nguyện ước thật xa xỉ.

Trong phòng không chỉ có đàn dương cầm, guitar, âm bass và màn hình cỡ lớn, còn có một chiếc ghế sofa rất lớn. Những gì sau đó đã khiến cả đám bạn không khỏi kinh ngạc: Thẩm Tiểu Lệ vừa bước vào đã ngồi xuống trước cây đàn dương cầm, đánh một khúc nhạc hân hoan, Lạc Viễn và Nhiếp Phi Phàm cũng khoác guitar lên mình và lắc lư theo khúc nhạc rock & roll; trong khi Đậu Đồ Đồ ngồi trước một dải trống nào to nào nhỏ, theo cùng tiếng nhạc guitar tiếng trống không ngừng đập.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn cả căn phòng vang khắp khúc nhạc giúp mọi người hưng phấn, đám bạn trẻ ở bên ngoài nghe thấy thì ngơ ngác: Mình trong tương lai lại có thể chơi âm nhạc, quả thực như song song với mình của hiện tại.

Khúc nhạc vừa dứt thì đám bạn trẻ cũng đã mở màn hình, mấy cậu chàng nhao lên trước máy tính chọn bài, Thẩm Tiểu Lệ kéo

một chiếc hòm đến trước mặt họ, sau đó quay người bước ra khỏi phòng hát. Thoáng chốc, cô đã thay bộ cảnh phục dành riêng cho mình, rồi ca thán: Chỉ được mặc nó mỗi năm một lần vào ngày sinh nhật, thật là nhớ những lúc hoàn thành nhiệm vụ của “Thần Bí Xã”.

“Đúng vậy! Không ngờ chớp mắt một cái đã 10 năm trôi qua, chúng ta đều đã đi làm rồi.” Nhiếp Phi Phàm nhìn bộ quần áo thần thám của mình, cảm khái không ngớt.

“Nếu chúng ta có thời gian thì tốt rồi, vẫn có thể xuyên không trở về mà, nhìn xem chúng ta vào lúc đó như thế nào, thật muốn nói chuyện với mình của quá khứ.” Đậu Đồ Đồ ôm đồng hồ ăn vặt rồi cười nói.

“Đồ Đồ, cậu đừng nghĩ nhiều nữa. Con người phải hướng về phía trước, quá khứ thật là quá đẹp mà, cũng chỉ có thể để lại trong lòng này mà thôi!” Lạc Viễn cũng mặc bộ đồ có in hình Luffy và đang chuẩn bị cầm mic hát.

Từ trong chiếc hòm đó, Nhiếp phi Phàm và Đậu Đồ Đồ lấy ra một chiếc túi đựng đồ ăn vặt cùng với bia, còn Thẩm Tiểu Lệ lại đi xuống nhà bếp cắt một đĩa hoa quả lớn, chiếc bàn hình chữ nhật thoáng chốc đã đầy những món đồ ăn bắt mắt, trên màn hình cũng bắt đầu hiển thị ca từ, trò chơi thực sự đã bắt đầu rồi.

Bỗng nhiên, có người vừa hát đã thấy ngại ngùng: “Em là trái táo nhỏ của tôi, sao lại...Thẩm Tiểu Lệ, cậu làm gì sao lại chuyển bài của tôi thế hả?”

“Trời ơi! Tôi đã nghe cậu hát ít cũng 10 năm rồi đấy, cậu có thể đi học để hát hay hơn được không?” Thẩm Tiểu Lệ bịt tai nói với giọng trách cứ.

“Ngũ âm không chuẩn không phải là lỗi của tôi chứ, sao lại trách tôi?” Lạc Viễn càng tỏ ra tủi khổ hơn.

Từ trong tay của cậu ta, Thẩm Tiểu Lệ giằng lấy micro rồi chớp chớp mắt, cười rồi nói: “Đừng vội mà, để tôi nói cho cậu nghe, cái gì gọi là ‘Khúc nhạc chỉ có trên trời, nhân gian nào dễ mấy lần được nghe’.”

Hừm, rõ ràng là mình muốn hát! Lạc Viễn hừ nhẹ một tiếng, đã làm bạn từng ấy năm, cậu thừa hiểu tâm tư cô bạn này của mình.

Trò chơi rơi vào viễn cảnh, cả bốn thanh niên đều cầm dụng cụ

bước lên bục, sau đó một màn kỳ quái đã xuất hiện: Trên bục dường như có bốn người máy đang mặc quần áo của loài người, Thẩm Tiểu Lệ hát, còn ba chàng trai đang vận vẹo cơ thể cứng nhắc của mình cố mình chen làm bạn nhảy của cô.

“Tôi không chịu nổi nữa rồi đây! Các cậu nhảy kỳ dị quá rồi đây!” Giọng hát véo von im bật rồi Thẩm Tiểu Lệ dựa sát vào tường, cười đến mức không đứng thẳng được nữa.

Cả ba chàng trai như trút được gánh nặng, ngồi trên ghế lau đi mồ hôi, mệt đến mức không còn hơi nói tiếp điều gì.

“Đinh đinh đinh---đinh đinh đinh---” Chiếc điện thoại trên bàn không ngừng rung lên, nhắc nhở Lạc Viễn có điện thoại gọi đến, Lạc Viễn ấn nút nghe rồi bước ra ngoài. Một phút sau, cậu nhanh chóng bước vào rồi cầm lấy bộ âu phục, nói ngắn gọn: “Tôi phải về nhà rồi!”

“Bây giờ mới mấy giờ, cậu đã về nhà rồi sao?” Thanh niên Đậu Đồ Đồ nhìn đồng hồ rồi nhanh chóng vớ lấy đồng hồ ăn vặt, cầm lấy áo khoác rồi cùng ra ngoài, “Mẹ ời! Đã 12 giờ rồi, tôi phải về rồi, nếu không bà già tôi nhất định sẽ cho thẳng tôi này một trận tơi bời.”

Nhiếp Phi Phàm vừa nghe thấy thế thì nhanh chóng đứng dậy khởi động xe. Cả đám bạn nhìn họ lần lượt xuống tầng vội vã chạy đến vườn hoa rồi trốn đi, một tiếng chim, một chiếc xe taxi màu đen dừng trước căn biệt thự, ngoài hai chàng trai bước lên xe thì Thẩm Tiểu Lệ ở cửa vẫy tay chào tạm biệt bọn họ.

Không biết từ lúc nào, mặt trăng đã ló ra từ vầng mây u ám, sắc trắng bàng bạc bao trùm lên cả đám bạn trong công viên, họ đang thương lượng xem mình sẽ về nhà như thế nào.

“Điều này đơn giản thôi, chỉ cần Đại Liễm Đồ dùng siêu năng lực thì chớp mắt một cái là chúng ta có thể về nhà thôi.” Lạc Viễn cười rồi nói.

“Ta cần phải nói rõ trước là, mỗi lần sử dụng siêu năng lực thì ta sẽ tổn hao rất nhiều năng lượng, các người cần kéo dài thời gian quay về đi.” Đại Liễm Đồ nhắc nhở.

“Được rồi, chúng ta còn muốn được gặp cha mẹ, sau này họ sẽ già đi ra sao.” Đậu Đồ Đồ nói.

“Tôi sẽ không đi với các cậu, đến lúc đó thì tụ họp ở nhà tôi nhé.

Đại Liễm Đồ, tôi sẽ giúp họ một lần, khó khăn lắm mới xuyên không đến 10 năm sau, họ không thấy cha mẹ thì không cam lòng.” Thẩm Tiểu Lệ khuyen nhủ.

“Được rồi, thật không chịu nổi mấy người.” Đại Liễm Đồ nói với vẻ bất đắc dĩ, phân công cho từng bạn trẻ mỗi người một dụng cụ, và với ánh mắt trân trân vội cất lời: “Đây là thiết bị nghe trộm, đeo vào trong tai đi, để chúng ta có thể liên lạc với nhau. Hãy nhớ kỹ, các cậu không được nói chuyện với mình trong tương lai.”

Cả ba chàng trai đeo thiết bị nghe trộm vào tai, lưng tựa lưng đứng thành một hình tam giác, một lòng một dạ muốn trở về ngôi nhà của chính mình, khi họ nghĩ như thế thì trong tầm nhìn là một dải lờ mờ, trong chớp mắt họ đã đứng trước cửa nhà của mình.

“Woa, đây chính là di động trong chớp mắt trên phim phải không?” Ba chàng trai vừa kinh ngạc vừa mừng vui.

“Tách tách tách!” Bên tai Lạc Viễn rít lên tiếng còi xe, cậu quay đầu nhưng ánh sáng trắng quá chói mắt khiến cậu nhúc nhích. Theo bản năng sẽ đưa tay để che đi ánh sáng rồi đi đến phía đối diện bên đường. Khi chiếc xe taxi màu đen lướt qua cậu thì cậu đã nhìn thấy một gương mặt tuấn tú chính là cậu bạn Nhiếp Phi Phàm, rồi lại nghe thấy tiếng két, chiếc cửa phòng phía trước được mở ra.

“Lạc Viễn, sao cậu lại quay về thế?” Một bóng hình gầy gò bước ra từ căn phòng.

“Mẹ, hôm nay là sinh nhật của Phi Phàm, chúng con sẽ chơi muộn một chút nhé.” Cậu con trai ôm trầm lấy vai mẹ và giải thích.

Chàng trai trẻ Lạc Viễn quay người, nhìn theo bóng hình họ bước vào trong phòng, lệ nhòe đôi mắt. Mẹ của 10 năm sau không còn thời trang như trước nữa, mẹ đang mặc một chiếc váy dài bằng cotton với khuôn mặt hốc hác, tuy vẫn là mái tóc đen nhưng Lạc Viễn vẫn có thể nhìn ra những sợi tóc trắng lấp lánh trên mái đầu ấy.

Bỗng nhiên, một tiếng “woa” cất lên, Lạc Viễn nghe thấy tiếng khóc không xa vọng đến, rồi lần theo âm thanh đó chỉ thấy một dáng hình quen thuộc đang run lên trong lùm cây.

“Đồ Đồ?”

“Lạc Viễn, nhà cậu cũng ở đây à?”

Hai chàng trai kinh ngạc nhìn về ngôi nhà của chính mình, giữa hai căn biệt thự màu đỏ chỉ cách ba nhà. Thực tế thì sau khi họ chuyển nhà vẫn là hàng xóm.

Đậu Đồ Đồ lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt, cười rồi nói: “Tốt quá rồi! Sau này chúng ta cần có thể qua nhà nhau chơi rồi!”

Lạc Viễn hỏi với vẻ tò mò: “Đúng vậy! Lúc này cậu khóc lóc cái gì thế hả?”

Đồ Đồ giống như là bị thứ gì đâm thẳng vào trái tim yếu đuối, nước mắt lại trào bờ mi, rồi lúng túng cất lời: “Vừa nãy, tôi đã nhìn thấy một cụ già mập nằm sắp trên chiếc bàn đợi Đậu Đồ Đồ còn trẻ trở về nhà, họ đợi đến lúc ngủ lúc nào không hay, vẫn là cha tôi giục bà ấy về phòng ngủ đi. Lạc Viễn, cậu nói xem, bình thường tôi hay khiến mẹ tôi phải lao tâm khổ tứ đúng không?”

Lạc Viễn hướng ánh mắt về phía căn biệt thự ở trước mặt đó, người phụ nữ mập mạp trong căn nhà đang thu dọn bát đĩa và thức ăn thừa, cùng nói lời chúc ngủ ngon với cậu thanh niên bụng bía kia, lúc bà ấy nở nụ cười thì khóe mắt hằn sâu những nếp nhăn.

“Đồ Đồ, bây giờ cậu đã hiểu chuyện nhiều hơn rồi đấy, cậu nhìn bọn họ đi, cô thực ra là đang rất hạnh phúc đó.”

“Thật vậy không? Tôi thực sự muốn nói chuyện với chính mình thời còn trẻ.” Đậu Đồ Đồ vén chiếc áo sơ mi trắng và nói với Đại Liễm Đồ, “Người có thể giúp ta việc này được không?”

“Không được!” Đại Liễm Đồ nghĩ cũng không suy nghĩ liền từ chối luôn.

Ở bên kia, Nhiếp Phi Phàm đang đứng dưới tầng của tòa chung cư tư lự, Đại Liễm Đồ ban nãy còn rất thông tình đạt lý đã đưa hẳn cậu về ban công của căn nhà mới, che đi cơ thể bằng thứ hoa mà mẹ cậu đã trồng. Đêm đến, chàng trai trẻ Nhiếp Phi Phàm đứng vào thời khắc mở cánh cửa, người mẹ đã ngủ từ sớm đã tỉnh dậy rồi cất tiếng gọi tên ở nhà của cậu, nghe được câu trả lời của cậu thì bà mới yên lòng ngủ tiếp.

Cậu nhìn thấy bức ảnh trên tường, có ba người trong nhà họ chụp chung trong bức ảnh ở cửa của một cửa hàng mua sắm, cũng có bức ảnh chung của họ ở khu du lịch.

Ta đã sửa xong phi thuyền rồi! Cả nhóm mấy cậu tụ họp lại với Thẩm Đại nhân đi!” Đại Liêm Đồ dùng thiết bị nghe trộm thông báo đến cả đám bạn.

Ba chàng trai trầm ngâm nhìn về mái nhà của mình rồi đẩy bìn rìn chào tạm biệt những người cha, người mẹ trong tương lai của mình. Thẩm Tiểu Lệ vẫn đứng ở bên ngoài nhà mới, nhìn chằm chằm vào cô gái đang mặc váy trắng ở trong căn nhà phía trước, chỉ thấy cô gái cầm bức ảnh một lúc rồi mới đi ngủ, đó là bức ảnh về một cặp vợ chồng già cùng với một cô gái mặc váy trắng được chụp trong đêm tuyết ở Hokkaido.

“Này! Thẩm đại nhân, chúng tôi đến rồi đây.” Bỗng nhiên, cả ba chàng trai giống như một luồng điện xuất hiện, Thẩm Tiểu Lệ lại nhìn bức ảnh đó rồi vẫn chưa cất bước được.

“Đồ tiểu tử thói lũ mấy người, hóa ra là ở đây à!” Một giọng nói rần rỏ vang lên.

Cả đám bạn vừa nhìn thấy chú Chung đã tỉnh dậy rồi ba chân bốn cẳng chạy thẳng.

Chú Chung bị tức giận đến mức vừa đuổi theo vừa hét lên: “Đừng chạy! Mấy nhóc các cậu đứng lại cho ta!”

Nhưng chú Chung lớn tuổi sao có thể đuổi kịp đám bạn trẻ mang theo Đại Liêm Đồ, chỉ trong chớp mắt cả đám bạn đã chạy mất tăm, rồi biến mất ngay trước mắt. Thấy vậy, người bảo vệ ấy dụi nhẹ lên mắt cảm thấy khó lòng tin nổi, thở hồng hộc rồi nói: “Người, người chạy đi đâu hết rồi chứ? Rõ ràng là ở ngay trước mắt ban này thôi mà, thoáng chốc đã không thấy đâu rồi, chuyện quái quỷ gì thế chứ.”

Chương 14

Tiêu bản quái vật tuyệt trong phòng thí nghiệm

(1)

Cả nhóm nhắm mắt là chúng ta sẽ ra ngoài đường hầm thời không! Lạc Viễn đeo cặp kính đen nói với giọng đầy hưng phấn.

Một lúc sau, một quang sáng trắng mạnh bao quanh bọn họ, rồi họ lại mở mắt ra và họ đã đặt chân trên nền tuyết trắng.

Lạc Viễn nhìn lên thời gian trên máy tính bảng là buổi trưa ngày 15 tháng 12 năm 2012, định vị trên bản đồ hiển thị cho thấy họ đang đứng ở dãy núi Himalaya, sau khi Đại Liễm Đồ đưa cả đám bạn đáp đất thành công thì năng lượng dự trữ trước đó đã cạn kiệt, nó rơi vào tình trạng ngủ mê mệt.

“Woah! Các cậu nhìn xem này!” Cả đám bạn nhìn theo hướng chỉ tay của Lạc Viễn, rồi ngẩng đầu lên chỉ thấy mấy chục nghìn con hạc đang bay theo hình chữ V, cảnh tượng thật vô cùng tráng lệ.

Đó là bầy hạc với lớp lông tơ mỏng khác thường, phía sau mắt của chúng có một cụm lông màu trắng hướng về đằng sau kéo dài đến tận lưng, toàn thân bao phủ trong sắc đen, nhưng đám bạn trẻ chỉ có thể nhìn thấy phần đầu của lớp lông vũ của chúng mang màu tro xám, kéo xuống tận phần cổ đen dài, và chúng đang ra sức đập cánh.

“Nghe nói, hằng năm đều có hơn 50.000 con hạc tiến hành một cuộc đại di dời mang tính chiến lược nhất. Chúng phải vượt qua đỉnh Everest đến với Ấn Độ nơi có khí hậu ấm áp để chống lại mùa đông lạnh giá. Tuy nhiên, vì suy kiệt thể lực nghiêm trọng cộng

với đôi rét cứ thế thay phiên nhau, lại còn phải đối mặt với cuộc tấn công của lũ đại bàng, nên mỗi năm đều có hàng vạn con sếu mất mạng ở đỉnh Everest. Không ngờ, chúng ta lại có thể may mắn mà trông thấy chúng thế này.” Thẩm Tiểu Lệ không rời mắt khỏi đàn sếu đang bay trên bầu trời.

“Lạc Viễn, cậu có mang theo kính viễn vọng không?” Nhiếp Phi Phàm hỏi.

Lạc Viễn mở ba lô leo núi ra rồi lấy quần áo để ở ngăn trên cùng, tiếp đó lôi ra một chiếc kính viễn vọng cỡ nhỏ từ ngăn sâu nhất, “Tôi quên mất, cách đây không lâu bố tôi đã gửi cho tôi một chiếc kính viễn vọng.”

Nhiếp Phi Phàm nóng lòng giằng lấy chiếc kính từ trong tay của Lạc Viễn, rồi dán chặt mắt vào đàn sếu đang bay trên bầu trời. Một trận cuồng phong đang quét mạnh qua cả dải núi rộng lớn với tuyết phủ trắng xóa, gió táp dữ dội, cả đàn sếu đang lạnh đến mức run bần bật chỉ có thể tụ lại cùng nhau chống lại cái rét cắt da cắt thịt.

Nhưng điều không may đó là, một luồng khí lưu cực lớn khuấy đảo trên không trung, từng con sếu rệu rã đã không còn đủ sức để chống trọi lại đã rơi xuống dải tuyết trắng, trong khi những con sếu yếu hơn cố gắng giữ được tính mạng thì bằng mọi cách gắng gượng bay cao lên, phì phì, mỗi lần đập cánh dường như đều đã dùng hết chút khí lực cuối cùng của mình.

“Ga---ga---“ Tiếng kêu to của bầy sếu dần dần chìm trong gió tuyết.

Thẩm Tiểu Lệ xúc động, cảm khái nói: “Chúng thực sự đã cố gắng quá rồi, cho dù bay khó khăn như thế những vẫn mở miệng thật lớn để kêu gọi và liên lạc với nhau.”

Bỗng nhiên, một âm thanh cắt ngang lạnh ngắt trên bầu trời yên tĩnh, hai con đại bàng hùng dũng bay lượn trên bầu trời, đang ra sức áp lại gần bầy sếu.

Thẩm Tiểu Lệ cướp lấy kính viễn vọng, chỉ nhìn thấy hai con đại bàng nhanh chóng đuổi theo, ánh mắt sắc nhọn truy sát những con sếu con đến cùng. Con đại bàng bồ nhào đến, tấn công trái phải như thế gong kìm không để con sếu con thoát, cố gắng tìm cách gạt con sếu con ra khỏi bầy sếu. Những con sếu con đáng thương kêu gào thảm thiết, dường như đang khóc lóc cầu cứu hỗ trợ.

Con sếu đầu đàn ngoái đầu nhìn lại, thoáng chút căm hận và xót thương trong ánh mắt nó, nhưng cũng không được không lo đến toàn cục, nó tiếp tục dẫn theo đàn con gắng sức bay qua đỉnh Everest, thoát khỏi sự quấy nhiễu của đám đại bàng, nếu không sẽ có càng nhiều sếu con phải bỏ mạng lại trên đường. Nhưng con sếu con không theo kịp đàn, khó khăn lắm mới thoát khỏi sự quấy nhiễu của con đại bàng, nhưng lại rơi vào nanh vuốt của một con quỷ khác.

“Chà chà...” Hai con đại bàng đang ca vang khúc hân ca đắc ý với thắng lợi chẳng chút che giấu gì.

Thẩm Tiểu Lệ vô cùng đau lòng, tầm nhìn của cô dần mờ đi. Cô có thể tưởng tượng ra, sếu mẹ nhất định đã ngậm đắng nuốt cay ngăn những giọt nước mắt đầy đau khổ không trào ra, để rồi tiếp tục mang theo nỗi đau đớn ấy bay thẳng về phía trước.

“Ôi chao, đáng thương quá!” Đậu Đồ Đồ tỏ lòng tiếc thương.

“Chúng thật kiên cường, vẫn nỗ lực bay về phía trước khi phải đối mặt với nghịch cảnh. Hy vọng những con sếu còn lại có thể bay đến Ấn Độ một cách thuận lợi!” Lạc Viễn chấp hai bàn tay lại, rồi chúc phúc từ tận đáy lòng mình.

“Chúng ta nhanh chóng chạy lên phía trước thôi, hai con đại bàng đó xem ra thật kinh khủng hết sức mà!” Thẩm Tiểu Lệ nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng trào dâng nỗi căm phẫn với lũ đại bàng đó.

“Các cậu phát hiện ra điều gì không? Mỗi lần ở những nơi có con chim to bay lướt qua đều sẽ xảy ra chuyện xấu gì đó.” Đậu Đồ Đồ than vãn, nhưng giây kế đó, cậu ta lại sờ lên môi, rõ ràng là mình đang nói chuyện nhưng tại sao lại nghe thấy tiếng của người con gái nào đó bên tai chứ?

Lạc Viễn quay đầu nhìn lại thì bị dọa cho hết hồn, giọng run lên rồi cất lời: “Cậu, mặt của cậu và người của cậu đều to ra đấy, giọng nói thì càng ngày càng giống giọng của con gái rồi, còn mọc lông trắng ngắn kia, đây chính là những triệu chứng sẽ xuất hiện trong giai đoạn thứ hai mà La Dương đã nói đến đấy!”

“Hả!” Đậu Đồ Đồ kinh ngạc, rồi vội vã soi gương, dáng vẻ lo sợ ngập tràn, rồi cậu ta cất lời: “Làm thế nào bây giờ, tôi nên làm sao bây giờ?”

Nhiếp Phi Phàm chau mày lại rồi cất lời: “Đại Liễm Đồ trước giờ

vẫn luôn tuân thủ lời hứa, nếu nó đã nói là sẽ đưa chúng ta về bên ngoài cánh cửa bên của phòng thí nghiệm thì chúng ta cần phải tìm kiếm ở lân cận đó thôi.”

Trời nổi đất một dải trắng xóa, cả đám bạn trẻ lại khoác ba lô lên lưng rồi tìm kiếm theo bản đồ và la bàn. Lạc Viễn phóng tầm mắt về phía ngọn núi nhỏ sừng sững giữa hai ngọn núi lớn đang được phủ trên mình một lớp tuyết trắng xóa, họ bước tới muốn xem liệu có hang đá ở trên núi hay không.

Trước tiên, họ tìm kiếm hai ngọn núi lớn, khi đi lướt qua đỉnh ngọn núi nhỏ, Thẩm Tiểu Lệ chăm chú dõi theo một lúc lâu. Một lát sau, cô lại trở về, duỗi tay ra rồi phẩy nhẹ lớp tuyết tụ lại trên đó, một bộ xương khô từ từ hiện ra.

“Tôi phát hiện ra rồi!” Thẩm Tiểu Lệ cất tiếng gọi ba chàng trai, “Phòng thí nghiệm ở ngay đây này!”

Cả nhóm không dám tin vào ngọn núi trước mặt, không ngờ gã nhà khoa học bụng dạ thâm độc đó lại tốn nhiều tiền tài và sức lực xây dựng lên một phòng thí nghiệm hoàn mỹ không tỳ vết đến thế này. Nếu nhìn từ bên ngoài thì đỉnh núi này giống như bao đỉnh núi khác, không có gì khác thường, rốt cuộc là phòng thí nghiệm nghiên cứu những gì mà lại hao tổn tâm trí như thế chứ?

Cả đám bạn trẻ không kịp nghĩ ngợi, chỉ muốn sớm tìm được điểm đột phá của phòng thí nghiệm, nhưng họ quan sát một hồi lâu hình vẽ đầu lâu, vắt hết óc suy nghĩ nhưng dường như bước ngõ ngõ cụt.

“Nếu Đại Liễm Đồ tỉnh dậy thì tốt quá rồi, nhất định là nó sẽ có cách.” Đậu Đồ Đồ vỗ vai nói.

“Đồ Đồ à, con người chúng ta không thể chuyện gì cũng nhờ vào người khác như thế được, Đại Liễm Đồ chịu giúp chúng ta xuyên không đã là quá tốt rồi, hãy để nó ngủ yên đi.” Lạc Viễn cất lời.

“Lớp trưởng đại nhân, cậu có cách gì không?” Thẩm Tiểu Lệ nhìn về phía Nhiếp Phi Phàm rồi lắc đầu, đây là lần đầu tiên cô gặp phải vấn đề gai góc như thế, lục tìm mọi kiến thức trong đầu nhưng vẫn không thấy khả quan hơn chút nào.

“Xuyt!” Lạc Viễn đưa ngón tay ra hiệu dừng lên tiếng, rồi để mọi người lùi lại phía sau núi lớn. Cả đám bạn trốn ở sau lưng núi lớn, hướng ánh mắt về hai tên hắc y nhân đang từ từ tiến đến gần, bỗng dưng, mắt của Nhiếp Phi Phàm sáng lên, cậu hạ giọng rồi nói

ra điều gì đó cùng nhóm bạn.

Gã hắc y nhân móc ra một chiếc huy chương màu đỏ từ trên bộ đồ đang mặc, sau đó gã ấn lên hình vẽ đầu lâu, khe hở của đỉnh núi bỗng lóe lên một ánh sáng màu đỏ, rồi từng tầng cửa lớn được mở ra, không quan sát xung quanh, gã bước vào bên trong nhưng đã bị Đậu Đồ Đồ hạ gục bằng thuốc súng gây mê, gã mê mệt rồi ngã nhào trên mặt đất.

“Làm tốt đây!” Thẩm Tiểu Lệ giơ ngón tay cái về phía Đậu Đồ Đồ.

“Đó là, người đây soái khí như tôi vừa ra tay thì những kẻ đàn độn như này sẽ bị hạ gục hết trước nòng súng này!” Đậu Đồ Đồ tự mèo khen mèo dài đuôi.

Lạc Viễn trợn mắt, kéo lấy Đậu Đồ Đồ rồi để cậu ta mặc đồ của gã hắc y nhân đó để tránh thân hình đồ sộ của cậu ta sẽ trở thành mục tiêu của kẻ địch.

(2)

Phòng khách của phòng thí nghiệm với ánh sáng đèn âm đạm, chỉ có bốn cây cột trụ đá khắc hình rồng, cùng với ba cánh cửa đá hình vòng cung, trong khi cả đám bạn trẻ đang suy nghĩ xem sẽ thì nghe thấy một tiếng ding, cánh cửa đá hình vòng cung trước mặt bỗng nhiên mở ra, khiến cả đám sợ đến mức trốn ngay sau hai cây cột đá.

Chỉ nhìn thấy hai chiếc ghế sofa đang trôi nổi từ cửa động men theo hình chữ “L” trôi sang cánh cửa đá ở phía bên trái, nhưng điều kỳ lạ đó là, có người hôn mê bất tỉnh đang nằm trên ghế sofa. Lúc này, cả đám bạn mới nhìn thấy một dải bạc đan chéo nhau. Họ cẩn thận tránh dải bạc đó, rồi đi theo phía sau hai chiếc ghế sofa, dưới ánh đèn sáng tỏ, họ liếc nhìn người đang nằm trên ghế, vừa nhìn đã bị dọa sợ nhảy dựng lên, hai người nằm trên đó chính “tiểu quái vật tuyết”!

Khuôn mặt súng phù đen thui của họ giống như đầu lợn, trên người mọc ra đầy những chiếc lông màu đỏ, những sợi tóc hỗn độn che khuất cả khuôn mặt, chỉ để lộ ra bờ môi.

Nhiếp Phi Phàm đưa ngón trỏ thăm dò hơi thở trên mũi họ, nhưng đã bị dọa đến mức lùi lại phía sau, da thịt của “tiểu quái vật tuyết” lạnh như băng tuyết, cậu ta lắc đầu rồi nói: “Đã tắt thở rồi. Có khả năng họ cùng với La Dương bị ép dùng thứ thức uống đặc biệt nào

đó, nhưng không chịu nổi tác dụng phụ trong quá trình biến hình, đã bất hạnh qua đời rồi.”

Cả đám bạn vừa nghĩ đến việc gã hắc y nhân đầu độc nhưng người bất hạnh trên trái đất thì ngay lập tức nắm chặt bàn tay, trong lòng dường như có sẵn một viên đạn, chỉ chờ trào lên.

Đi men theo đường hầm, họ đến được trước hai cánh cửa hình tròn. Trong đó, hai tiểu quái vật tuyết bị đưa vào phòng hóa nghiệm với cánh cửa tròn màu đen, từ khung cửa sổ hình tròn trong suốt, Lạc Viễn đưa mắt nhìn thì chỉ thấy một chiếc áo khoác màu trắng mà ba gã hắc y nhân mặc, rồi đeo khẩu trang màu trắng, trên tay nắm chặt một ống thuốc thử kỳ dị màu mè.

“Là ai đấy?” Bỗng nhiên, một gã hắc y nhân liếc mắt nhìn lại, rồi đi hướng về phía cánh cửa.

Lạc Viễn nhanh chóng đẩy cả đám bạn, bước vào căn phòng tối om ở bên cạnh.

Vừa bước vào căn phòng đã có một luồng khí lạnh ập đến, cả đám bạn không còn kịp suy xét đến căn phòng, chỉ đành nín thở, bởi vì họ nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn. Rồi bỗng nhiên, tiếng gọi vang ra từ phòng thí nghiệm, gã hắc y nhân lên tiếng rồi dừng bước chân, lại lần nữa mở cánh cửa phòng thí nghiệm.

Cả nhóm bất giác thở một hơi, nhưng họ lại cảm giác cơ thể đang dần lạnh đi, rồi lại không thể lấy đèn pin chiếu sáng xung quanh, để tránh bị gã hắc y nhân phát hiện, nhưng khí lạnh của căn phòng rốt cuộc là thứ gì vậy?

Lạc Viễn đưa mắt nhìn khắp một lượt, tựa như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ, cậu trừng mắt suốt chút nữa đã hết lên.

“Xuyt! Cậu muốn chết đấy à?” Thẩm Tiểu Lệ chỉ tay vào phòng thí nghiệm sát vách.

Bàn tay của Thẩm Tiểu Lệ chặn ngang miệng của Lạc Viễn, nên chỉ có thể lắc đầu quây quây và làm động tác khuỵu tay bày tỏ sự lo lắng. Trong khi mấy người còn lại thì nhìn về phía sau với ánh nhìn đầy lạ lẫm, nhưng căn phòng vẫn là một dải tối om, khiến cả đám bạn chẳng thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Lạc Viễn hất tay của Thẩm Tiểu Lệ ra rồi hồng hộc thở, trầm ngâm cất lời: “Các cậu không nhìn thấy gì sao? Đằng sau chúng ta là một

đồng tiêu bản quái vật tuyệt đấy!”

Cái gì cơ?! Nhóm người Thẩm Tiểu Lệ ai nấy cũng tỏ ra kinh hoàng, rồi lần lượt mở đèn pin lên chiếu khắp một lượt, hóa ra đây không phải là phòng thí nghiệm, mà là phòng lưu trữ, gã hắc y nhân đã đông lạnh toàn bộ quái vật tuyệt với cơ thể mọc đầy những sợi lông màu đỏ máu ở đây. Thoáng nhìn thấy họ rất giống những người ở vùng cao nguyên, với làn da đen thui, môi tróc da, phần nhiều là phụ nữ và trẻ em. Một lúc trôi qua, cả nhóm suy nghĩ điều gì đó rồi trùng mắt: Lẽ nào họ là những người dân ở thôn trang u linh hay sao?

“Ác độc quá mà! Thật là ác quá đi! Ngay đến trẻ em cũng không tha, lương tâm chúng để cho chó ăn à!” Đậu Đồ Đồ phẫn nộ, khí nóng bốc lên rồi giậm dữ cất lời.

“Kiểu ác nhân này chỉ vì mục đích của bản thân mà sẽ không từ thủ đoạn tàn sát sinh mạng người khác, chúng đâu có lương tâm đâu!” Nhiếp Phi Phàm nói.

“Lạc Viễn, sao lúc này cậu có thể nhìn rõ vậy? Tôi nhớ là chiếc kính đó của cậu không có chức năng nhìn trong bóng tối mà.” Thẩm Tiểu Lệ định thần, rồi hỏi.

“Đúng vậy! Tôi cũng không biết nữa.” Lạc Viễn ngáy người ra, “Lẽ nào là siêu năng lực hay sao?”

“Có thể là như thế. Tôi nghĩ là Đại Liễm Đồ đã cạn kiệt năng lượng rồi, ý thức khá là mờ nhạt, rất có khả năng sẽ bị tiềm thức thúc đẩy, sau đó truyền năng lực cho cậu đấy.” Thẩm Tiểu Lệ gật đầu như trấn trở điều gì đó, nhìn thấy dáng vẻ ngáy ra của Lạc Viễn thì cô lại tiếp tục cất lời, “Bỏ đi, đây là một kiểu tâm lý học, có giải thích thì cậu cũng chẳng hiểu được đâu. Hay là chúng ta nghĩ một chút xem tiếp theo nên làm điều gì đi?”

“Nếu tôi đã có thể sử dụng siêu năng lực thì tốt quá rồi.” Lạc Viễn nở nụ cười đắc ý.

Năm phút sau, một tiếng “phang” cực lớn vang lên, cả đám bạn đẩy cánh cửa lớn của phòng thí nghiệm ra thì thấy gã hắc y nhân đang nắm lấy ống tiêm đầy màu sắc, nghe thấy có tiếng động, chúng ngoảnh mặt nhìn, ba cặp mắt lộ rõ ý thù địch.

“Lũ các người là ai? Sao có thể vào được nơi này?” Gã hắc y nhân đeo kính hỏi với vẻ cảnh giác cao độ.

“Người không cần biết những thứ này, nói chuyện với các người cũng chỉ tốn nước bọt của bọn này mà thôi.” Nhiếp Phi Phàm lạnh lùng cắt lời.

Gã hắc y nhân đặt ống tiêm xuống, rồi hừ nhẹ một tiếng: “Vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo!”

Lạc Viễn tập trung tinh thần vận khí, rồi nói với vẻ khiêu khích: “Sợ quá đi thôi, ha ha, thật là phí lời mà, hành động thôi!”

Vừa dứt lời thì người ở hai phe đã lần lượt cầm súng sẵn và cung tên ở phía sau lưng, nóng súng tối đen ngăm chuẩn đối phương, sắc mặt của gã hắc y nhân đó vô cùng căng thẳng, họ nhất định không thể ngờ rằng đám bạn trẻ này lại cứ thế mà xông đến. Ba gã hắc y nhân đưa mắt nhìn nhau rồi khẽ gật đầu, từ từ áp sát cửa sổ.

Chút lo lắng bỗng dưng ẩn hiện trong ánh mắt của Thẩm Tiểu Lệ, trong lòng thầm nghĩ: Họ muốn thoát ra từ lối cửa sổ, nhưng họ lại chưa từng được tập luyện, biết làm thế nào khi vừa khai chiến đã có người bạn bị thương?

Bỗng nhiên, Lạc Viễn giật thót mình, nghe được suy nghĩ không thanh ấy của Thẩm Tiểu Lệ thì cậu đã trả lời theo bản năng: “Để cho tôi thu hết súng ống của chúng lại, các cậu nhân cơ hội này trói chặt chúng nhé.”

Thẩm Tiểu Lệ sững người, rồi cô nhìn Lạc Viễn bằng vẻ mặt không dám tin vào tai mình, không kịp suy nghĩ vì sao cậu ấy lại có thể biết được những lo âu trong lòng của mình, chỉ đành gật đầu về phía cậu, rồi nói: “Được, cậu cẩn thận đấy.”

Đúng vào lúc này, một tiếng “phang” vang lên, gã hắc y nhân nổ súng, ba viên đạn giống như mưa rào bắn ra, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, được nửa đường lại chuyển hướng rồi bắn thẳng vào tường. Gã hắc y nhân choáng váng đến vàng con mắt, không tin nổi những gì xảy ra trước mắt, sau đó lấy viên đạn thuốc súng bên hông ra, bỗng chốc cả căn phòng chìm trong làn sương trắng nghi ngút, khiến cả đám sặc đến mức ho sặc sụa, Nhiếp Phi Phàm thậm chí rửa mặt họ, chúng muốn thừa cơ nổ súng thêm lần nữa.

Bỗng nhiên, những tiếng súng nổ “phang, phang, phang” cứ thế vang lên không ngừng, cả đám bạn quỳ rạp xuống, họ trốn sau chiếc bàn làm việc. Lúc này khắp người Lạc Viễn bị phủ một lớp khói trắng nhạt, cậu gừ lên một tiếng, rồi bất thành hình giống như một luồng điện xuyên qua giữa những gã hắc y nhân kia.

Một lát sau, từng tiếng “ôi chao” cất lên, màn sương trắng dần tan ra, cả đám bạn trẻ nhìn thấy Lạc Viễn đang đứng sát vào chiếc bàn làm việc, còn ba gã hắc y nhân bị trói trên sàn, giống như đám côn trùng đang lúc nhúc bò vậy.

“Các người không biết lễ độ gì cả, lễ nào mẹ các người đã dạy bảo các người đón tiếp khách khứa thế này hay sao?” Đậu Đồ Đồ cúi thấp người, ấn mạnh cuộn giấy vào trong miệng mấy gã đó, cứ thế giữ chặt khiến nước mắt chúng trào ra và miệng phải rên lên vì đau đớn.

Nhiếp Phi Phàm nhìn vào đồng hồ, biết rằng thời gian không còn nhiều nữa, thấy vậy cậu bèn đeo gang tay trắng vào rồi cầm lấy ống nghiệm quái dị kia, cất tiếng hỏi: “Ống nghiệm này đựng cái gì vậy? Có thuốc độc không chứ? Tên cầm đầu pha chế thuốc giải ở đâu rồi?”

Gã hắc y nhân đeo kính ngẩng đầu, ra hiệu mình không thể mở miệng để nói thì Lạc Viễn đã sốt sắng gỡ cuộn giấy bịt miệng hắn ra nhưng lại nghe thấy tiếng “cứu mạng” cất lên thì cậu lại lập tức nhét chặt giấy vào miệng hắn, rồi tặng cho hắn một cú đấm, mắt trợn trừng rồi nói: “Nếu bọn người còn la loạn lên như thế thì ta sẽ đánh gãy răng chúng mày đấy, biết chưa!”

Hai gã hắc y nhân trẻ tuổi khác sững người, rồi lắc nhẹ đầu. Lạc Viễn chọn gã hắc y nhân có nốt ruồi ở khóe mắt rồi tháo bỏ cuộn giấy trong miệng hắn, gã hắc y nhân đó hạ giọng khản khoản cầu xin: “Tôi biết rồi, tôi đã biết rồi. Cầu xin cậu hãy thả tôi đi, tôi cũng là bị bắt đến đây mà thôi...”

Thẩm Tiểu Lệ ngắt lời hắn: “Trước tiên, người hãy trả lời câu hỏi của ta đã, nếu không sẽ khó tránh khỏi kiếp nạn tù tội đâu!”

Chương 15

Đại chiến hắc y nhân

(1)

Gã hắc y nhân gật đầu lia lịa, sợ hãi đến độ toàn thân run lập cập, cất lời: “Đồ, đồ của giám đốc Châm vốn là một thức uống, để người của họ uống thứ nước này rồi quan sát những người mọc lông dài đó có thể sống tiếp hay không, và thay lão đại ác tâm đó làm việc xấu. Thuốc bột đầu to có hiệu quả tương tự như của thức uống sắc màu này, chúng tôi phụ trách điều chế theo phương thuốc bí truyền, nhưng thuốc giải vẫn là do người đầu xanh cất giữ.”

“Vậy thì thuốc giải ở đâu rồi?” Lạc Viễn không thể kiên nhẫn thêm nữa bèn tóm lấy bả vai của gã hắc nhân hét lớn.

“Tôi thực sự không biết, quả thực là không biết. Cầu xin cậu, những gì biết được, tôi đã trả lời rồi, hãy tha mạng cho tôi!” Gã hắc y nhân quỳ rạp xuống van nài.

Cả ba chàng trai hướng ánh nhìn về phía Thẩm Tiểu Lệ, đợi cô hạ lệnh thì sẽ tóm lấy gã ngụy khoa học gây hại cho loài người này và quảng cho sói ăn. Nhưng họ không thể ngờ tới là, mình đã nghe thấy một thứ mệnh lệnh ngoài sức tưởng tượng.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn gã hắc y nhân trên sàn rồi đáp nhạt: “Nhiếp Phi Phàm, cậu cho ba gã này mỗi gã một phát súng đi, sau đó, chúng ta sẽ đi tìm thuốc giải!”

Bộ mặt của Nhiếp Phi Phàm hốt hoảng: “Là sao, làm như vậy là phạm pháp đấy, tuy chúng là những kẻ có tội không thể tha thứ được, nhưng vẫn không đến lượt chúng ta ra tay mà!”

Đậu Đồ Đồ trốn sau lưng họ, rồi hạ giọng nói: “Thảm đại nhân, sao cậu bỗng dưng biến thành con người đáng sợ thế này, có phải là đã quá kích động rồi không?”

Thảm Tiểu Lệ nhìn ba cậu chàng vẫn như đang muốn khuyên nhủ thêm nữa bèn lập tức đưa ra động tác tay ra hiệu hãy dừng lại, rồi quàng cho họ một cái nhìn lạnh lùng, và cất lời: “Các cậu nghĩ đi đâu vậy hả! Là súng gây mê thôi, tôi chỉ muốn để mấy gã này ngủ một lúc, để khỏi làm phiền chúng ta thôi mà!”

“À, sao không nói sớm chứ, dọa tụi này sợ đúng tim luôn!” Cả ba chàng trai như bừng tỉnh ngộ, rồi Nhiếp Phi Phàm ngấm chuẩn vào phần đùi của mấy gã hắc y nhân, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu yếu ớt của mấy gã, rồi ngay lập tức ngã nhào xuống đất. Lần này, cả đám bạn đã khoác lên mình những chiếc áo choàng có hình đầu lâu màu đen.

Bóng tối, mọi thứ chìm trong một màn u ám.

Căn phòng nào ở nơi này cũng tối đen như mực, dãy hành lang lặng ngắt như tờ. cả đám bạn lần mò đi đến căn phòng với vô số máy tính đang sáng, từ những ghi chép giám sát trên máy tính, cả đám bạn đã phát hiện ra những căn phòng thí nghiệm này thực sự to lớn khác thường, chỉ đơn giản là phòng xét nghiệm đã có đến mười phòng, tiếp đó, họ nhìn thấy bóng hình của chính mình, Nhiếp Phi Phàm lập tức xóa bỏ những đoạn quay đó.

Trong đoạn ghi hình, chỉ có một căn phòng được treo một dải băng rôn hình đầu lâu cỡ lớn, với đầy đủ các thiết bị văn phòng, xem ra có thể là phòng của tên cầm đầu, cả đám bạn đoán rằng, rất có khả năng thuốc giải được giấu trong căn phòng này.

Đúng vào lúc cả đám bạn đang chuẩn bị rời đi thì thiết bị ghi hình hiện lên một toán người mặc áo choàng đen, bọn chúng đang tiến đến căn phòng 2011, tiếp đến là 2012, 2013, 2014...không được! Bọn chúng sẽ đến căn phòng 2016 - chính là phòng giám sát!

Giây ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, khoảng chừng mười gã hắc y nhân xông vào bên trong với súng trường trên tay, cả đám bạn nhanh chóng bị bao vây. Kế đó, một tiếng cười rợn người vang lên từ cánh cửa, cả nhóm trợn tròn mắt nhìn về phía gã trai trẻ đeo kính đen đang đứng giữa cửa, y đang cúi đầu nhìn đôi giày da đen của mình, che lấp đi khuôn mặt của y khiến người khác không thể nhìn rõ.

“Người là ai?” Lạc Viễn cảnh giác hỏi.

Rồi gã trai trẻ kéo chiếc mũ và cặp kính râu xuống để lộ ra mái đầu màu xanh, khoe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý: “Thật là trùng hợp, các bạn trẻ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Lại là người!” Lạc Viễn đưa mắt một lượt nhìn những gã hắc y nhân đang cầm súng đứng chung quanh đó, bỗng chốc tức giận sục sôi.

Gã đầu xanh đưa mắt nhìn đám người đang cầm súng, ra hiệu hãy thu súng vào, rồi duỗi tay ra thể hiện thiện chí với đám bạn và cất lời: “Kha kha, ta xin được trình trọng giới thiệu, ta chính là Cát Thụy tài mạo song toàn, vui mừng khi được hạnh ngộ thế này.”

Cả đám bạn hướng ánh mắt lạnh lùng về phía y, hơi lúng túng, thù người, rồi y thu lại bàn tay đang để sẵn chờ được nắm lấy.

Cát Thụy “ùm” một tiếng rồi lấy ra một chiếc bình nhỏ đựng chất nước màu xanh, cười quái đản hai tiếng: “Các cậu muốn thứ này phải không? Nhưng nó không thể dễ dàng được tặng cho người ta đâu, trừ phi các cậu cầu xin ta thì ta sẽ xem xét nhé.”

“Nằm mơ đi!” Cả đám bạn hần học nhìn thẳng về phía kẻ thù đang cố làm ra vẻ trịnh thượng, rồi tức giận nắm chặt bàn tay.

“Hả? Vậy thì ta sẽ quăng luôn vậy!” Vừa dứt lời thì chiếc bình màu xanh đã bị quăng ra sau lưng, rồi y hả hê ngắm nhìn bộ dạng của cả đám bạn.

Một lát sau, vẫn không thấy tiếng cửa kính vỡ vang lên, y ngoái đầu nhìn lại với vẻ nghi ngại, thứ nước màu xanh ấy đã nằm gọn trong tay của Lạc Viễn, hóa ra, Lạc Viễn đã di chuyển trong tích tắc để đón lấy nó. Cát Thụy hoảng hốt bèn lập tức hạ lệnh cho đám thuộc hạ nổ súng, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng súng cướp cò, y lại nhìn ra xung quanh thì phát hiện lũ thuộc hạ đều đã bị trói chặt tay!

Cả đám bạn nhìn hần cười hả hê, Nhiếp Phi Phàm còn chế nhạo: “Cát Thụy, người không còn đường thoát đâu, khoan tay chịu trói đi!”

“Hú! Mày tưởng là tao cũng ngu ngốc như lũ đàn này ư”

Nói đoạn, y giống như một bánh pháo xông thẳng lên trời, một cái hồ nút toác ra trên trần nhà, rồi bay lơ lửng trong không trung, nhưng y không thấy đau chút nào, trái lại còn há miệng cười lớn, quăng ánh nhìn như nhìn lũ vật săn về phía cả đám bạn.

Những gã hắc y nhân có mặt ở đó đều sững sờ, trợn tròn mắt, thực sự không biết, đây là quái vật phương nào.

Chỉ nhìn thấy Cát Thụy đang bổ nhào về phía Lạc Viễn, cướp đi bình nước kia nhanh như một tia chớp, hành động như chớp điện khiến Lạc Viễn chưa kịp định thần lại. Cả đám bạn căng thẳng chỉ còn biết đứng nhìn như trời trồng, rồi nhìn theo bóng Cát Thụy xuyên qua đám người hắc y nhân kia rồi bay qua cửa sổ, khi định thần trở lại thì Lạc Viễn đã gắng sức túm mạnh lấy chân y, và hai người đã cùng phá toang cửa sổ lao thẳng ra bên ngoài.

“Choang!” Cửa kính văng tú bẻ, văng vào những gã hắc y nhân đang gắng sức nói lỏng dây trói, cả đám bạn lập tức ngã bấn vào đám người đó, những gã bị bắn trúng đã ngã ngào trên sàn, chỉ có năm gã tẩu thoát ra ngoài cửa sổ.

Cả đám bạn lại nhìn ra phía cửa sổ, chỉ trông thấy hai người đang lộn nhào trên đất, rồi Lạc Viễn đảo người bất thành linh ấn chặt lấy Cát Thụy và cướp lấy chiếc bình màu xanh đỏ, cậu nôn nóng, vội nhẹ chiếc bình về phía đám bạn của cậu.

“Lạc Viễn! Cẩn thận đấy!” Nỗi hoang mang của cả đám bạn ngân vang trong khắp núi tuyết.

Điều kỳ lạ lại xảy ra sau đó: Tiếng sói tru ngân lên trong khoảng trời đất, thân thể của đám hắc y nhân bắt đầu lột xác, phần xương trở nên to hơn và phần đầu trở thành đầu sói, những chiếc lông mọc đầy trên da thịt, rất giống với bầy sói mặc y phục đen tấn công đoàn thám hiểm.

Cát Thụy cướp lấy súng, rồi cùng với những con sói mặc áo đen khác ngã thẳng vào Lạc Viễn, đầu đạn cứ như đại bác thét gào. Lạc Viễn mẫn nhiếc đám tiểu nhân đó rồi nhanh chóng nhún người nhảy vọt, rồi bay lơ lửng trong không trung.

Sau đó, Lạc Viễn nhìn thấy rất nhiều súng trường từ cửa sổ ở phòng thí nghiệm, đạn trút xuống lia lịa, bầy sói mặc áo đen không kịp trở tay kinh hãi đến độ quên cả trốn chạy đã bị dọn sạch khỏi cuộc chơi, nhưng Cát Thụy trung thành và tận tâm không quên nhiệm vụ hạ lệnh của bậc bề trên.

Sau khi ném chiếc bình về sau, y gõ nhẹ một tiếng, chiếc bình vỡ ra và dịch lỏng trong đó đã nhuộm trắng nền tuyết.

“Không được!” Đậu Đồ Đồ hét lên một cách cuồng loạn, “thuốc giải của taaaa!”

(2)

Tuyết bay tán loạn, một tiếng khóc bi ai ngân vang giữa khoảng không trời đất, cả đám bạn nhìn theo vệt nước màu xanh thẫm dần trong lớp tuyết rồi biến mất nhanh chóng, nét tang thương lần theo những ánh mắt.

Bỗng nhiên, Đậu Đồ Đồ gạt đi những giọt nước mắt rồi túm chặt lấy cổ áo của Cát Thụy, trong ánh mắt như có ngàn tia lửa uất hận, rồi cậu cất giọng: “Trả thuốc giải lại cho ta! Đồ khốn nhà người, mau trả cho ta!”

Mặt Cát Thụy trắng bệch, những dịch huyết ở phần bụng giống như đang không ngừng phun trào, rồi gằn lên hai tiếng với vẻ đắc ý, như để chọc giận: Cả đời này, các người cũng đừng mong có được thuốc giải. Cuối cùng, y cứ thế nhắm nghiền mắt mặc cho Đậu Đồ Đồ cứ giật lấy liên hồi.

“Đồ Đồ, Đồ Đồ, đừng lo lắng...” Lạc Viễn vỗ nhẹ lên bờ vai của cậu ta để an ủi.

Nhưng Đậu Đồ Đồ lại hất tay cậu ra, cơn tức giận như đã lên đến đỉnh điểm không thể thu lại được, bèn nói thẳng: “Các cậu không cần phải nói mấy lời an ủi kiểu ‘đừng lo lắng, chúng ta còn có cách mà’ như thế với tôi nữa. Tôi đã bị biến thành thể này rồi, thuốc giải cũng không có, làm sao mà trở về được chứ?”

“Vậy thì cậu cũng đừng nên thỏa mãn ý tốt của người khác như thế chứ, cậu đã biến thành thể này rồi, chúng tôi ai mà không buồn thương, nhưng khóc lóc và tức giận thì giải quyết được chuyện gì chứ. Khi gặp chuyện chính là lúc chúng ta cần dốc sức nghĩ cách, chẳng phải là như thế hay sao?” Thẩm Tiểu Lệ chau mày nói.

“Đúng vậy, chí ít thì chúng ta vẫn còn đang sống, còn có thể nghĩ cách thay đổi mà. Chẳng phải có câu nói ‘rừng già còn thì sợ chi không có củi đốt’ đấy sao? Cậu đừng sốt ruột như thế, chúng ta còn có thể nhờ đến Đại Liễm Đồ và Người Thần Bí giúp mà!” Nhiếp Phi Phàm cũng góp lời an ủi.

Tiếng khóc của Đậu Đồ Đồ nhỏ dần, cậu ta gạt đi những giọt nước mắt rồi nói với vẻ then thưng: “Xin lỗi cậu, Lạc Viễn, vừa rồi, tôi đã quá lỗ mãng rồi. Cảm ơn các cậu nhiều, các cậu mãi sẽ là những

bằng hữu tốt của tôi.”

Đúng vào lúc đó, cách họ không xa vang lên những tiếng lách cách, cả đám bạn cùng ngoái đầu nhìn lại thì chỉ nhìn thấy cách Lạc Viễn không xa lắm, Cát Thụy đã hồi sinh, phần đầu trông vô cùng giống sói Tây Tạng đang cố gắng bỏ chạy mất mạng.

Cả đám bạn thoáng chút sợ hãi, theo như những gì họ biết về Cát Thụy thì y cũng có siêu năng lực, và rất có khả năng cũng có thể là người ngoài hành tinh, hoặc là được biến đổi để trở thành người ngoài hành tinh.

Sắc đêm thâm dần, bầu trời tựa như mặt hồ với những dải xanh chỗ đậm chỗ nhạt, ở góc bên trái phía trên của dãy núi tuyết sừng sững là một dải đen cắt ngang bầu trời đang che đi sắc cam của dải Ngân hà, xung quanh nó là ánh tím chói rọi tựa như những viên kim cương đang tán sắc, kiểu diễm đảm say lòng người. Nhưng cả đám bạn còn lòng dạ nào để thưởng ngoạn cảnh sắc tươi đẹp ấy nữa, họ cũng không thể cứ tiếp tục dò xét thân phận của Cát Thụy, hiện giờ, họ chỉ muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ, rồi sau đó xuyên không trở về ba năm sau để cùng tụ hội với La Dương ở trong đường hầm.

Sau khi bàn luận, họ quyết định sẽ trở lại phòng thí nghiệm, đầu tiên sẽ nâng từng tiêu bản quái vật tuyết lên rồi chôn ở dưới chân hai ngọn núi tuyết, và khắc chữ kiểu như “Thần Bí Xã” trên ngọn núi tuyết đại ngàn này.

“Này các chàng trai, nhiệm vụ này giao cả lại cho mấy cậu nhé!” Rồi Thẩm Tiểu Lệ đưa cho ba người họ, mỗi người một cái xẻng.

“Không vấn đề gì!” Thường ngày chỉ chăm ăn biếng làm như Đậu Đồ Đồ cũng đón nhanh lấy rồi làm động tác OK.

Nhiếp Phi Phàm và Lạc Viễn ngậy người ra một chút rồi bắt đầu đào hố. Một trận gió đêm thổi đến, khi nhìn cảnh tượng này khiến Thẩm Tiểu Lệ thoáng rung mình, cô liên tưởng đến cảnh trong phim vào thời khắc họ đào hố chôn những tiêu bản tuyết trong tiếng gió vi vu chìm trong sắc đêm tĩnh mịch.

Hai tiếng sau, họ vút xẻng đi, vừa lau mồ hôi vừa tựa lưng vào núi và uống nước.

Cuối cùng, cả đám bạn châm lửa đốt những mẫu gỗ đang chất đống ở trong phòng thí nghiệm, một chảo lửa ngùn ngụt, cho đến khi phòng thí nghiệm bị thiêu rụi thành tro, đến lúc đó, họ mới

khóac ba lô lên và quyết định đánh thức Đại Liễm Đồ thức dậy.

“Đại Liễm Đồ, nhanh thức dậy đi, chúng ta phải trở về rồi.” Lạc Viễn cúi thấp đầu và thì thầm vài tiếng vào cái tai mèo.

“Cậu nhẹ nhàng quá đấy, để đó cho tôi!” Đậu Đồ Đồ xắn tay áo, vô tình, để lộ ra những cái lông dài, thoáng chốc khiến Lạc Viễn giật mình vì cảm thấy quá giống quái vật tuyết. Rồi cậu ta húng hắng để giọng nghe trong hơn, rồi hét lớn, “Có động đất, chạy thôi, nhanh chạy thôi!”

Phản búng đã lập tức động dậy, Đại Liễm Đồ trợn trừng hai mắt xanh màu ngọc bích rồi lớn tiếng hét: “Lạc Viễn, nhanh chạy vào góc tường, cách xa góc tường ở khung cửa kính ra! Hả?” Là ta hoa mắt hay sao thế này? Động đất sao lại không rung lắc?” Đại Liễm Đồ dụi nhẹ lên mắt, nghi ngờ như mình đã sai. Kể đó, nó lại nghe thấy một tràng cười như pháo rang của cả đám bạn thì mới biết được, hóa ra, nó đã bị lừa.

“Hừm! Vui lắm đấy mà cười như thế?” Đại Liễm Đồ thối phờ rồi trợn mắt, “Đậu Đồ Đồ, nhất định là người làm phải không!”

“Ngoài Đồ Đồ thông minh tuần kiệt như ta đây thì ai có thể chứ?” Đậu Đồ Đồ vẫn thói tự tung tự tác.

“Đồ ấu trĩ.” Đại Liễm Đồ nói không chút kiêng dè.

“Mày nói cái gì cơ hả? Có bản lĩnh thì nói lại một lần nữa xem! Đậu Đồ Đồ cởi chiếc áo choàng đen, để lộ ra những bắp thịt rắn chắc cùng những chiếc lông dài trên bắp tay.

“Đồ Đồ, đừng nặng lên nữa.” Thẩm Tiểu Lệ giúp cậu cởi áo choàng rồi quay người nói với Đại Liễm Đồ, “Chúng ta sắp phải trở về rồi, mày chuẩn bị đi nhé.”

Đại Liễm Đồ nhận mệnh lệnh, thu móng vuốt mèo lại rồi làm động tác kính lễ, cung kính cất lời: “Vâng, đội trưởng Thẩm thân mến của tôi.”

Đậu Đồ Đồ lại làm bộ mặt tủi khổ, than thở cất lời: “Hừ, thuốc giải cũng không lấy được, các cậu còn chọc ghẹo tôi, thật là không thể sơ sài kết giao bằng hữu được!”

Chương 16

La Dương mất trí nhớ

(1)

Sau ba tiếng trong đường hầm thời không, cuối cùng cũng đến được đường hầm thần quen, toàn thân Đại Liễm Đồ lại rơi vào trạng thái kiệt quệ năng lượng, rồi nó bắt đầu một giấc ngủ dài. Vừa đáp đất, cả đám bạn đã men theo con đường cũ trở về căn nhà tranh, trên đường lại không nhìn thấy La Dương đã ẩn thân trước đó, ngay đến thiếu niên mang trong mình siêu năng lực là Lạc Viễn cũng không nhìn thấy.

“La Dương có thể đi đâu được chứ?” Đậu Đồ Đồ hỏi với vẻ lo lắng.

“Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu. Có thể là anh ấy đã ra ngoài hít thở không khí trong lành rồi, thời gian lâu như thế cho nên đám khách không mời mà đến đó nhất định là đã ra ngoài rồi, năng lực ẩn thân của La Dương cũng mất tác dụng.” Thẩm Tiểu Lệ an ủi.

Trong đường hầm là một dải tối đen như mực, đèn pin của cả đám bạn đều rơi ở phòng thí nghiệm, nên chỉ có thể mượn dùng năng lực nhìn trong màn đêm của Lạc Viễn để dẫn đường, người sau kéo theo vạt áo của người trước, cẩn thận từng chút một, đường đi mấp mô gồ ghề, ba người nhóm Đậu Đồ Đồ bước dài hơn bước chân, bình thường chỉ là đoạn đường đi trong 10 phút nhưng đã đi đến 20 phút.

Lạc Viễn mở chiếc nắp đường hầm, trước tiên là nhìn khắp một lượt cả căn nhà tranh, và phát hiện ra mọi thứ trong đó đã trở về dáng vẻ ban đầu, vừa sạch sẽ vừa ngăn nắp, dụng cụ nhà bếp cũng đã được để lại vị trí vốn có của nó, tấm thảm lông trên mặt bàn

cũng không vương chút bẩn nào, xem ra chưa từng có người đến đây gây náo loạn.

Cả đám bạn trẻ đưa mắt nhìn nhau, toàn bộ đều bò lên từ cửa hang. Hương thơm phả vào trong không khí, họ đưa mắt nhìn lưu hương ở trên mặt bàn, di ảnh của La Mông cùng với tro cốt của ông cũng để nguyên chỗ cũ, hương đã sắp cháy hết. Mọi người bất giác thở một hơi, cuộc sống của La Dương cũng đã trở lại bình thường.

Đúng vào lúc này, một hồi những tiếng lầm rầm phá tan màn tĩnh mịch, Đậu Đồ Đồ vượt ve cái bụng tròn tròn của mình, hưng phấn mở tử lạnh ra, cậu ta cứ đinh ninh rằng nhất định La Dương sẽ mang về con thỏ rừng nào đó, nhưng kết quả lại khiến bao nhiêu hy vọng này giờ tan biến như khói mây.

“Hả? Trong tử lạnh không có thứ gì để ăn ư? La

Dương không ăn uống gì sao?” Đậu Đồ Đồ ỉu xiu cất lời.

Một tiếng “kéo kẹt” vang lên, trước cánh cửa là một bóng hình lớn, bóng đen lừng lữ, rồi trầm ngâm cất lời: “Ai nói ta không ăn cái gì hả! Ta đâu có phải là thần núi gì đâu!”

La Dương khom lưng bước đến, bốn con thỏ rừng trong tay anh đang được khoe với Đậu Đồ Đồ, rồi lại lắc chiếc guì tre ở trên lưng, cười rồi nói: “Coi như là các cậu đã về rồi, tôi đã đợi hai ngày hai đêm rồi đấy, còn tưởng rằng các cậu bị mấy gã hắc y nhân giết chết rồi chứ!”

“Úi chà, anh không thể mong chờ có tâm hơn một chút được à?” Lạc Viễn trừng mắt, trong lòng khó lòng tưởng tượng nổi, hóa ra họ đã đi lâu như thế rồi.

“Được rồi, vậy thì mấy cậu có mang thuốc giải về không?” La Dương rửa một đĩa hoa quả vừa mới hái về, rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Vừa nhắc đến thuốc giải, cả đám bạn đã biến sắc, đặc biệt là Đậu Đồ Đồ đang ăn hoa quả, rồi lại ca thán: “Đừng nhắc nữa, nói ra thì thật đau lòng, vốn dĩ đã cầm đi được rồi nhưng kết quả là bị gã đầu xanh kia đánh rơi rồi.”

Đám người Thẩm Tiểu Lệ thở một hơi nhẹ nhàng, ba người bọn họ vừa nghe thấy câu trả lời của Đậu Đồ Đồ thì trong lòng như có gai đâm chọc, lại sợ cậu ta nói ra câu chuyện thần kỳ về “Trận chiến

với người ngoài hành tinh”.

“Vậy thì các cậu dự định làm thế nào?” La Dương hướng ánh mắt về phía Đậu Đồ Đồ, “Dáng vẻ của cậu thế này thì trở về thành phố Nam Minh sao đây? Còn tôi thì bỏ qua cũng được, tôi cũng đã sống quen ở vùng núi tuyết rồi.”

“Nhưng mà anh không muốn đưa di cốt của cha anh về quê nhà hay sao? Còn mẹ của anh nữa, bác ấy nhất định là cũng đang đợi anh ở quê nhà, chẳng phải vậy sao chứ? Ba năm trôi qua rồi, chẳng lẽ anh không nhớ mẹ mình hay sao? Một mình bác ấy cứ sống như thế thì thật quá cô đơn quá mà!” Nhiếp Phi Phàm vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên đưa ra một chuỗi câu hỏi, giọng cậu ấy lạnh đi, nghe thoáng qua thật giống với câu trần thuật.

Từ sau khi gặp những người cha, người mẹ tương lai của mình thì họ đã ý thức được, mỗi đứa trẻ đều có người luôn ở đằng sau dõi theo, họ sẽ để lại một ngọn đèn chờ đợi những đứa con về muộn, bất luận là đứa trẻ ấy đi xa nhường nào chỉ cần nó ghi nhớ đường về nhà thì đều có thể trở về nhà, còn người ở nhà chờ đợi những đứa trẻ ấy không ai khác chính là cha mẹ của họ.

La Dương sững người ra, bỗng chốc mọi lời nói đều như nghẹn lại, mãi một lúc sau mới tiếp lời: “Đương nhiên là tôi nhớ rồi, ngày đêm gì cũng rất mong mỗi về nhà, nhưng tôi không thể về nhà được.”

Cả đám bạn lắng xuống, trăm thứ cảm xúc bỗng dưng ngổn ngang trong lòng. Bị thứ không khí khó chịu ấy bao quanh mình khiến La Dương như nghẹt thở, ánh mắt rần rần nhìn quanh, rồi nói: “Tối nay các cậu đến lửa trại nhé, coi như là bữa tiễn đưa các cậu, chỗ này vừa đúng có bốn con thỏ rừng và một guì cá, nướng lên ăn sẽ thơm lắm đấy!

Đậu Đồ Đồ hưng phấn cất lời: “Được đấy! Buổi tối hôm nay cuối cùng cũng có thể ăn một bữa đầy bụng rồi!”

Thẩm Tiểu Lệ buông lời trách không chút khách sáo: “Cậu chỉ biết ăn thôi.”

Mặt trời bên ngoài cửa sổ đỏ rực, nó đang đốt cháy nửa bầu trời rực lên như gương mặt thẹn thùng của cô gái nhỏ. Những đám mây gần đó đủ mọi màu sắc phân bố không đều, giống như từng dải cầu vồng nghịch ngợm, tuyết trên nền cỏ cũng sắp hòa tan, Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn đến bên ngoài phòng, giúp La Dương chuyển những đầu gỗ từ trong kho chứa củi, rồi giúp anh đốt củi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Thẩm Tiểu Lệ cầm lấy máy tính của Lạc Viễn, vùi đầu gõ chữ, còn Nhiếp Phi Phàm lại đang uống trà, trầm ngâm cất lời: “Lớp trưởng đại nhân, cậu có cách gì không?”

Thẩm Tiểu Lệ ngẩng đầu, cười và hỏi: “Không phải là tôi đang nghĩ cách hay sao? Sắp xong rồi.”

Chút nghi hoặc thoáng qua trong mắt của Nhiếp Phi Phàm, cậu đặt vội chiếc cốc trà xuống, ngồi xuống bên cạnh cô bạn của mình, hóa ra không phải là cô đang chơi mà đang liên lạc với Người Thần Bí, nội dung được gửi đi như sau:

“Kính gửi ‘Người Thần Bí’! Xin chào, chúng tôi là nhóm Thần Bí Xã, hôm nay là ngày 7 tháng 7 năm 2015, chúng tôi đã tìm được quái vật tuyết trong truyền thuyết sau 12 ngày điều tra trên dãy Himalaya, hình ảnh và video sẽ ở cuối bài viết. Theo như chúng tôi được biết, quái vật tuyết La Dương chính là con trai là người đội trưởng có tên La Mông trong đoàn thám hiểm của thành phố Nam Minh vào năm đó, sau khi bị gã hắc y nhân cho uống một thức uống đặc biệt thì may mắn là, anh ấy vẫn sống đến giờ. Vì tướng mạo, lại cộng thêm thói quen uống máu của anh ấy nên anh ấy vẫn luôn sống ở khu vực núi tuyết ở nơi không có người sống. Với lời gợi ý của anh ấy, chúng tôi đã đến được phòng thí nghiệm của gã hắc y nhân, chiến đấu với Cát Thụy gã hắc y nhân đầu xanh giống như người ngoài hành tinh, tuy bọn chúng đã trốn thoát nhưng chúng tôi đã phá hủy căn phòng thí nghiệm đó.”

“Ừm, đúng rồi. Ngoài những lời kể trên, chúng tôi cũng vô cùng mong Ngài giúp chúng tôi một việc. Trên hành trình tìm quái vật tuyết, một thành viên trong nhóm của chúng tôi, chính là anh bạn Đậu Đồ Đồ đã bị gã hắc y nhân phun một loại thuốc bột, bây giờ đã dần biến thành tiểu quái vật tuyết rồi, hình dáng của cậu ấy không thể trở về thành phố Nam Minh được. Trong quá trình giao đấu trong phòng thí nghiệm, tên Cát Thụy đáng ghét đã làm vỡ mất thuốc giải. Thực sự thì bây giờ chúng tôi không còn cách nào khác, chỉ đành cầu cứu Ngài, hy vọng Ngài sớm trả lời chúng tôi, cảm ơn rất nhiều!”

Thẩm Tiểu Lệ ấn nút gửi đi, màn hình lập tức báo tín hiệu đã gửi thành công.

“Sao cậu không nói cho bọn tôi biết thế?” Nhiếp Phi Phàm hỏi.

“Tôi cũng chỉ là ban nãy mới nghĩ ra thôi, rốt cuộc thì tôi cũng là

đội trưởng, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều phải viết thư cho ‘Người Thần Bí’. Cứ viết thế rồi tôi nghĩ đến cách mà cậu nói, Người Thần Bí này dường như là việc gì cũng có thể làm được, người này nhất định có thể giúp chúng ta, vì thế tôi mới ôm lòng cứ thử xem viết thư cho người thần bí đấy, thực sự cũng không biết người này có trả lời chúng ta hay không, bởi thế không nói ra, sợ là mọi người sẽ mừng hụt một phen.” Thẩm Tiểu Lệ cười và giải thích.

Nhiếp Phi Phàm gật đầu, rồi đáp: “Là vậy à, vẫn là lớp trưởng đại nhân suy nghĩ chu đáo.”

Một tiếng phang vang lên, Lạc Viễn đập vào cánh cửa, khuôn mặt đen sì nở nụ cười khoái chí, vừa bước vào đã kéo theo Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ ra cùng.

(2)

Trời chưa tối hẳn, ngẩng đầu nhìn lên là vô số những vì sao trên cao, với bốn bề là từng rải núi tuyết và những cánh đồng cỏ hoang, trước mắt là ngọn lửa đang bập bùng cháy, không khí vô cùng huyền ảo và lãng mạn. Cả đám bạn trẻ cùng La Dương tay trong tay, vây xung quanh ngọn lửa, nhảy múa hát ca. Họ nhảy đến khi mệt lả người rồi nâng chiếc vỉ nướng được làm từ những thanh sắt, xiên từng chuỗi thịt thú rừng, cá và rau quả nướng trên mặt, rồi lại tưới thêm một chút gia vị, hương thơm tỏa ra ngào ngạt phả vào mũi của họ.

Vì gia vị rất ít nên mùi vị càng như nguyên vị và thơm phức hơn nữa, Đậu Đồ Đồ đứng ở cạnh lò nướng, ăn từng xiên nướng rồi không ngớt lời tán dương: “Trời ơi, đây là món thịt cá ngon nhất mà tôi từng ăn đấy!”

Lạc Viễn cứ thế vỗ thẳng lên đầu cậu chàng mập ú rồi nói: “Đồ Đồ, chẳng phải cậu nói là cần giảm cân hay sao? Cậu ăn ít một chút đi, chao ôi, đừng lo cho mấy món này, chúng tôi sẽ ăn thay cậu mà.”

Đậu Đồ Đồ hừ nhẹ một tiếng, rồi bưng một đĩa rau rồi bước đi.

Lạc Viễn không còn gì để nói thêm, bèn tiến gần đến bên Nhiếp Phi Phàm, rồi hỏi: “Chiều hôm nay, cậu và Thẩm Tiểu Lệ đã nói gì vậy chứ?”

Nhiếp Phi Phạm vừa ăn cá, vừa điềm nhiên đáp lời: “Không nói cho cậu biết.”

Lạc Viễn quay người hỏi Thẩm Tiểu Lệ, nhưng Thẩm Tiểu Lệ cũng tỏ vẻ thần bí cất lời: “Mấy ngày nữa thì cậu sẽ biết thôi mà.”

Nói xong, cô đến bên chiếc lò nướng, nướng số cá còn lại thay cho La Dương. La Dương đi vào phòng một mình, rồi lấy ra một bình rượu lâu năm từ trong chiếc tủ, sau một lúc, anh ấy ngồi xuống thảm cỏ, bên cạnh chỉ có một bình rượu và một đĩa cá.

“Ba năm trôi qua rồi, thành phố Nam Minh nhất định là có nhiều thay đổi lắm nhỉ?”

Cả đám bạn nghe thấy những âm thanh này thì Đậu Đồ Đồ thuận miệng đáp luôn: “Đúng vậy, đã có rất nhiều nhà cao tầng và nhà máy được xây dựng, không khí kém xa nơi này, bầu trời vào buổi đêm cũng không có nhiều sao như ở đây.”

Kế đó lại là một bầu không khí tĩnh mịch. Sau khi đã ăn no, cả đám bạn trở lại căn phòng nằm trên chiếc thảm lông rồi chìm trong giấc ngủ, hơi rượu của La Dương cũng ập đến, mí mắt nặng trĩu hơn rồi gục luôn trên bàn.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, khi những tia nắng đầu tiên chiếu trên bốn khuôn mặt non nớt, từng hồi tiếng ồn lớn vang lên bên ngoài căn nhà, một luồng không khí nâng đám cỏ dại trên mặt đất, một chiếc trục thẳng lục quân đang dừng lại trong phạm vi ngoài hai mét so với căn nhà tranh, một người đàn ông trung niên đeo kính bước xuống từ khoang lái, người đó cầm theo một chiếc va li màu đen, nhìn ngang ngó dọc rồi cuối cùng xác định mục tiêu chính là căn nhà tranh này, tiếp đó bước vào bên trong.

“Cộc cộc cộc...” Tiếng gõ cửa đánh thức cả đám bạn trẻ, cả nhóm nhớ tới lần xông tới của đám người truyền thông lần trước bèn nhanh chóng cảnh giác, rồi hỏi: “Là ai thế?”

“Xin chào, tôi là Tiến sỹ Trọng, một nhà sinh vật học, nghe nói ở chỗ của mấy người có người cần xem bệnh kỳ quái gì đó,” một giọng nói trầm trầm vang lên từ phía bên ngoài cánh cửa.

“Ông nói đến tôi ư?” La Dương mở cánh cửa rồi tiến lại gần vị Tiến sỹ kia, hình hài của anh khiến ông ta ngã ngồi trên đất, rồi lớn tiếng gọi.

“Mẹ ơi, trời ơi! Cậu là người gì thế? Là quái vật tuyệt à?” Vị Tiến sỹ

Trọng chỉ tay vào La Dương rồi cất giọng run run hỏi.

Cả đám bạn kéo La Dương lại phía sau, rồi đỡ Tiến sỹ Trọng đứng dậy, mời ông ta ngồi ở trên bàn rồi bưng một cốc trà nóng đến. Vẫn còn run run, vị Tiến sỹ lén lút dò la mấy người trước mặt.

“Tiến sỹ Trọng, ông đừng sợ, chúng tôi đều là những người bình thường, La Dương đã trúng độc nên mới trở thành bộ dạng thế này, còn có một cậu mập nữa,” Thẩm Tiểu Lệ chỉ tay vào Đậu Đồ Đồ rồi cười.

“Ừm, hóa ra là như thế.” Tiến sỹ Trọng chau mày rồi, cuối cùng cũng vững vàng lại, nhấp một ụm trà bọt, “Các cậu qua đây để tôi xem xem.”

Đậu Đồ Đồ và La Dương ngồi xuống, bắt đầu tiến hành trị liệu. Đám người Thẩm Tiểu Lệ rời khỏi căn phòng, Lạc Viễn vẫn bịn rịn một lúc, vừa ra ngoài đã cất tiếng hỏi: “Thẩm đại nhân, chuyện này rốt cuộc là sao hả? Sao người này lại tự dưng tìm đến tận cửa chúng ta thế hả?”

“Là hôm qua, tôi đã viết thư cho Người Thần Bí cầu cứu trợ giúp, quả nhiên là Người thần bí thật là thần thông mà, tốc độ cũng nhanh thật đấy, mới một ngày trôi qua đã có người đến đây rồi.” Thẩm Tiểu Lệ lộ rõ vẻ sùng bái trên khuôn mặt.

Lạc Viễn bỗng dưng như bừng tỉnh ngộ, rồi từ trong túi cậu vang lên mỗi chuỗi tiếng “bíp bíp bíp”, cậu lấy máy tính bảng ra xem, là “Thư hồi âm của Người Thần Bí”!

Thẩm Tiểu Lệ vừa nhìn thấy thì kinh ngạc hỏi: “Thật sự là như thế này hay sao?”

Nhiếp Phi Phàm gật đầu: “Chúng ta chỉ có thể như thế, nếu không sau khi chúng ta trở về thành phố Nam Minh tin tức sẽ truyền đi. Đừng quên là, cha mẹ đều chỉ biết chúng ta ra ngoài lần này là đi du lịch đấy.”

Lạc Viễn thở dài không còn cách nào khác: “Đúng vậy, Nhiếp Phi Phàm nói đúng đấy, hơn nữa thì nếu cha mẹ biết được thì nhất định sẽ cho mỗi đứa một trận đấy.”

“Được rồi.” Trong lòng Thẩm Tiểu Lệ có chút không nỡ, rốt cuộc thời gian mà họ ở chung với La Dương dài như thế, nhưng chỉ có thể gật đầu.

Một tuần sau đó, căn nhà tranh vẫn nghiêm nhiên trở thành một phòng chẩn trị nhỏ, vị Tiến sỹ Trọng đó nghiên cứu chế thuốc bất kể ngày đêm, bất luận là Đông hay Tây y thì đều do chính ông đi pha chế, căn nhà tranh thoáng chốc ngập tràn mùi thuốc của những loại cây cỏ.

Vào sáng sớm một tuần sau đó, bên ngoài căn nhà lại vang lên tiếng máy bay âm âm, Đậu Đồ Đồ mở mắt thật lớn, theo quán tính vừa tỉnh dậy là soi gương liền, nhưng cậu ta ngậy người ra trong vài giây, rồi bỗng nhiên hét lớn, khiến cả nhà đều tỉnh giấc.

Chỉ nhìn thấy một thiếu niên ngồi trước gương toàn thân từ trên xuống dưới không có một sợi lông vừa dài vừa thô nào, khuôn mặt nữ tính được cởi bỏ, khuôn mặt béo mập cùng với vóc dáng ban đầu đã vật về cổ chủ.

Đậu Đồ Đồ chỉ vào mình ở trong gương rồi cứ thế nhìn đến nửa tiếng trôi qua, một nụ cười ngất ngây: “Mình thật là đẹp trai mà, cái danh xưng ‘mỹ nam tử’ chính là để đặt cho mình mà!”

Vừa dứt lời thì đám người Thẩm Tiểu Lệ không thể nhịn cười thêm nữa, suýt chút nữa thì đau đến quặn thắt hai bên sườn.

La Dương sờ lên làn da trơn nhẵn của mình, rồi nhìn vào chàng thiếu niên anh tuấn đó trong gương, rồi nở một nụ cười khỏe khoắn, rồi hỏi với vẻ ngờ vực: “Ơ? Các cậu là ai vậy? Điều gì cùng đi du lịch với Tiến sỹ Trọng với tôi à?”

“Ông ấy nói bỗng nhiên có chuyện cần làm, đã đi rồi.” Nhiếp Phi Phàm giả bộ trấn tĩnh trả lời, “Chúng tôi là khách du lịch đến từ thành phố Nam Minh, tối qua đã đi qua nơi này, mượn tạm ngủ một đêm, đã làm phiền anh rồi.”

Chút cảm xúc hỗn tạp tràn ngập trên khuôn mặt của cả đám bạn trẻ, Đậu Đồ Đồ còn kinh ngạc hơn nữa, sao vừa tỉnh dậy La Dương đã không nhận ra họ là ai nữa? Sau đó, Thẩm Tiểu Lệ mới nói cho cậu, là Người Thần Bí phái Tiến sỹ Trọng đến, ngoài việc trị khỏi căn bệnh quái vật tuyết thì phải xóa sạch ký ức của La Dương.

La Dương dò xét cả đám bạn, trong não anh chẳng có bất kỳ điều gì, muốn nghĩ cũng chẳng thể nghĩ thêm.

Thẩm Tiểu Lệ khó lòng tin nổi, vẫn muốn xác nhận một chút rồi hỏi: “Anh cũng đến đây để du lịch à?”

La Dương gật đầu: “Đúng vậy, vốn dĩ là tôi đi cùng với cha tôi, kết

quả là mãi không tìm thấy họ, còn may gặp được Tiến sỹ Trọng, ông ấy đã giúp tôi chữa trị bệnh cảm.”

Lạc Viễn cố ý chuyển chủ đề, rồi nói: “Tôi đã mua vé về rồi, chúng ta năm người cùng về thành phố Nam Minh nhé, La Dương, không phải anh quên rồi đấy chứ? Tối qua anh đã đưa tiền mua vé cho tôi mà.”

La Dương không kịp suy nghĩ gì đã bị cả đám bạn hối thúc chuẩn bị hành lý. Anh nhìn vào căn nhà tranh vừa quen thuộc mà lại thoáng chút lạ lẫm, chiếc áo khoác lớn ở trên tường, nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó. Nhưng khi anh nhìn thấy di ảnh và bộ hài cốt ở trên bàn, trong phút chốc đã rơi lệ.

Trong phòng chờ của sân bay Lhasa Kongga, cả đám bạn lại khoác ba lô lên lưng, La Dương ôm những vật của cha mình trong chiếc túi đó, họ vừa uống trà bơ vừa xem báo. Đột nhiên, mắt Lạc Viễn trợn trừng, chỉ vào một góc trên tờ báo sáng của Tây Tạng, rồi nói: “Các cậu mau nhìn chỗ này này! Tin tức về quái vật tuyết này!”

Tin tức về quái vật tuyết ư? Câu đố về quái vật tuyết chẳng phải được giải rồi hay sao? Lẽ nào xuất hiện quái vật tuyết thật hay sao? Cả đám người Thấm Tiểu Lệ kinh ngạc rồi lập tức cúi kính râm ra, giơ tờ báo lên nhìn một hồi lâu, đột nhiên họ đưa mắt nhìn nhau và nở một nụ cười.

“Mấy cậu đang xem gì thế?” La Dương tiến sát vào Đậu Đồ Đồ tò mò hỏi.

“À, hôm qua, các nhà khảo cổ học đã đào được tiêu bản quái vật tuyết ở dưới chân hai ngọn núi lớn trên dãy Himalaya!”

“Trời! Trên đời này không có quái vật tuyết đâu, đều là lừa người mà thôi!”

“Anh không tin ư? Vậy thì anh xem báo đi...”

Đậu Đồ Đồ cứ một mực tranh cãi, muốn chiếm thế thượng phong, nhưng một giọng nói vang lên cắt ngang lời của cậu ta:

“Hành khách đi Nam Minh chú ý, chuyến bay CZ3464 chuẩn bị lên máy bay, quý khách vui lòng mang theo hành lý...”